

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Axel Holm.

Den sorte Urne : Vup i Japan : Roman for
Ungdommen

København ; Kristiania : E. Jespersen, 1918

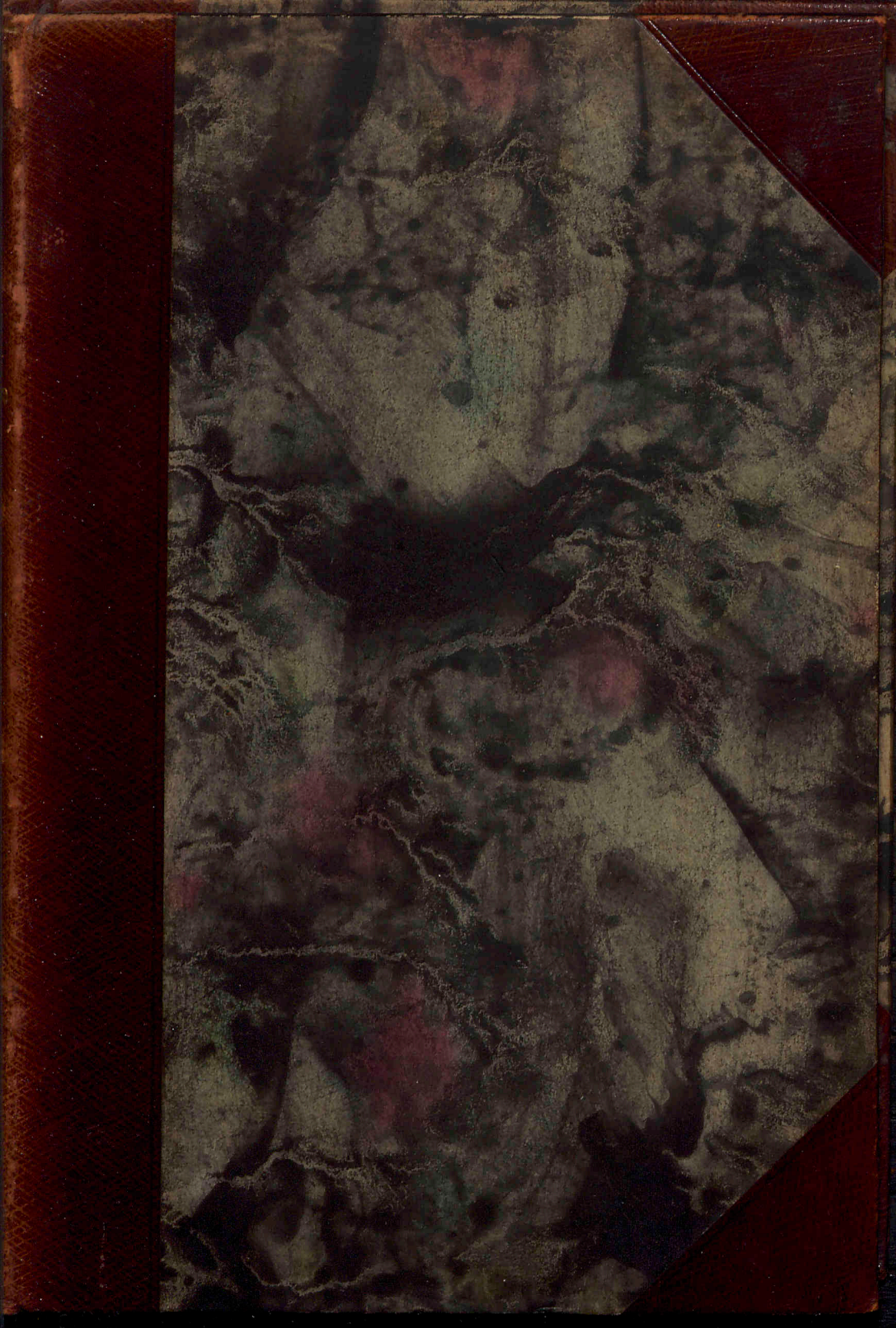
204 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

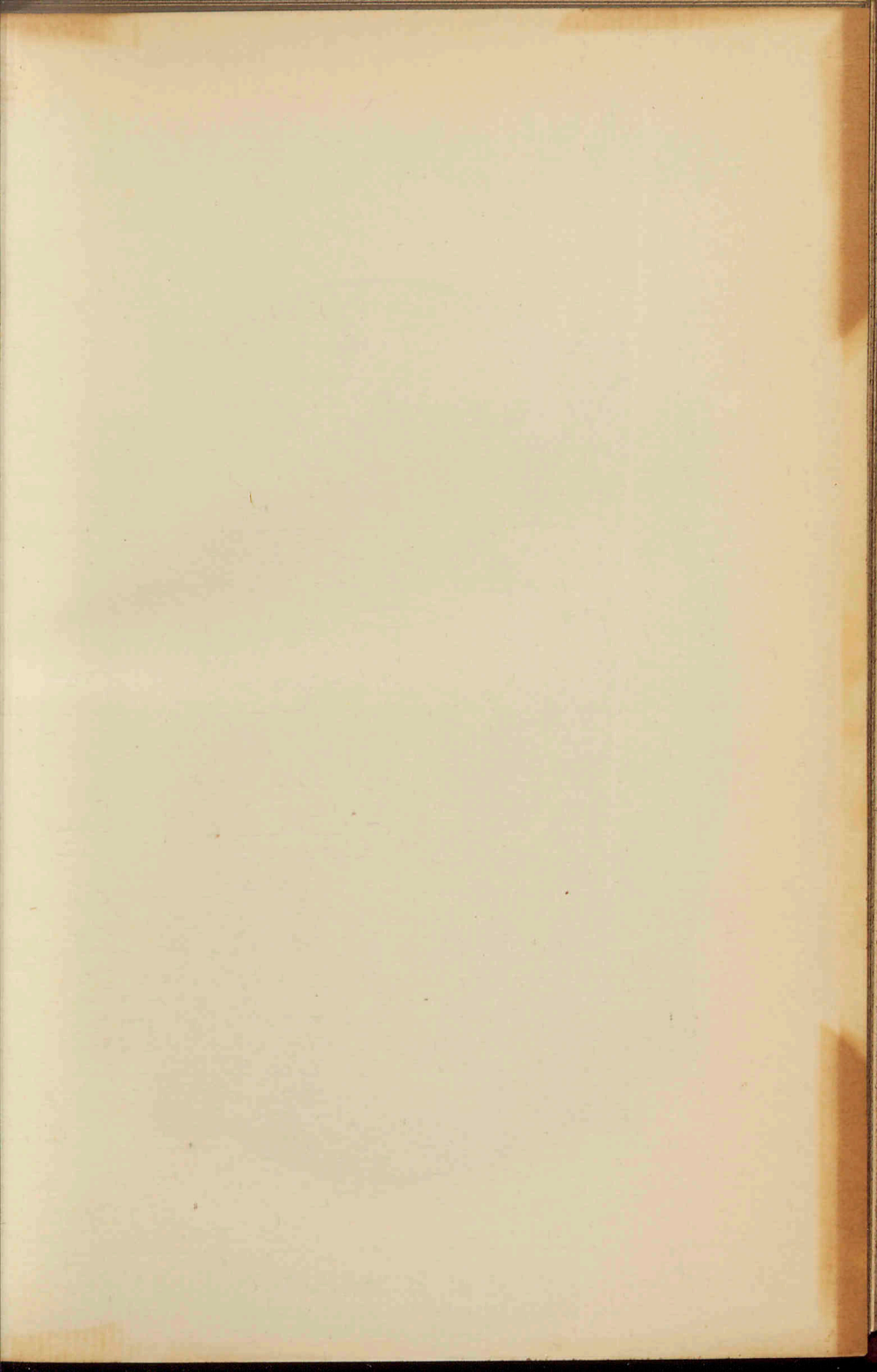
57, - 167

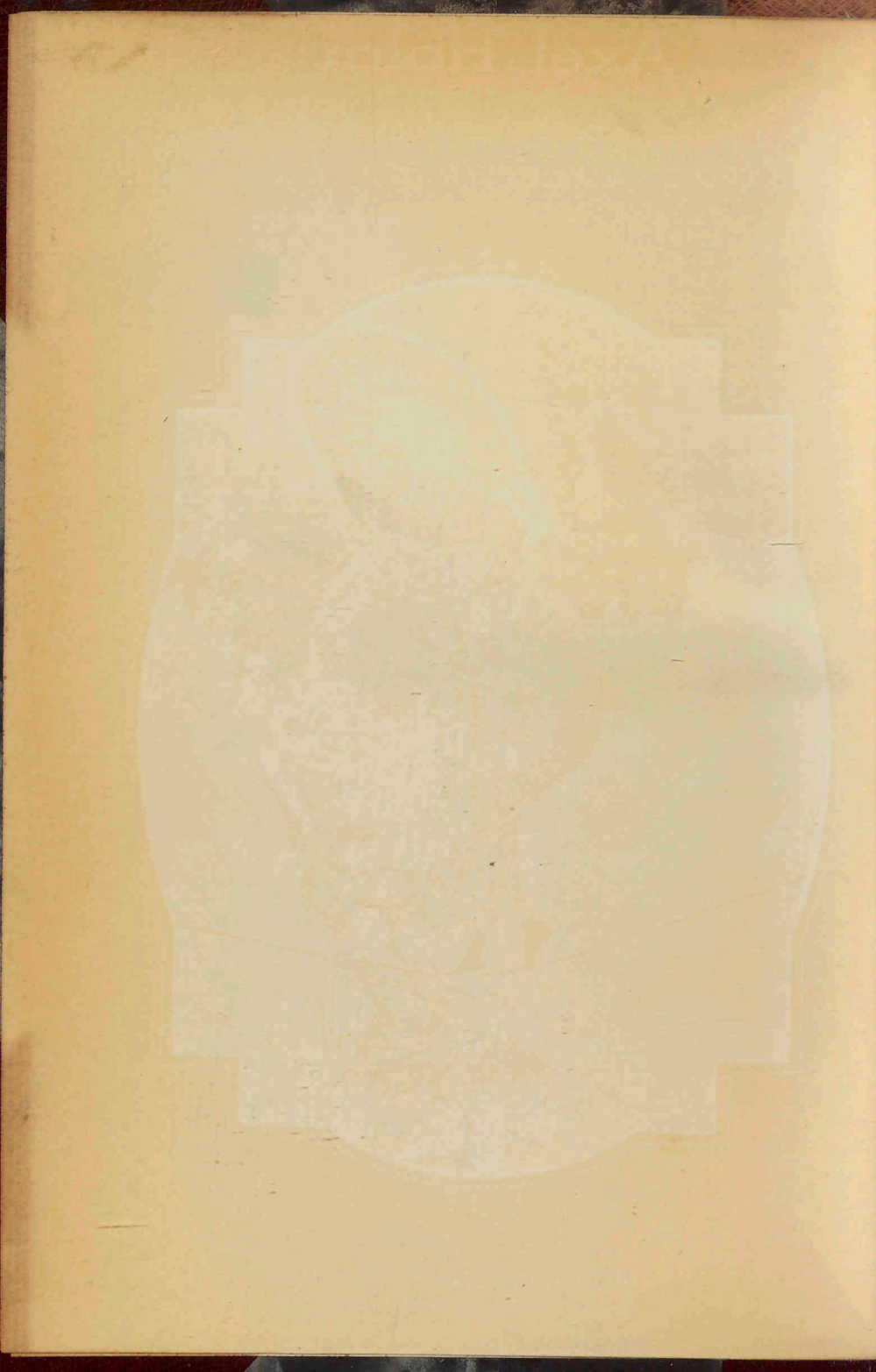
Det Kgl. Bibliotek

130024829376

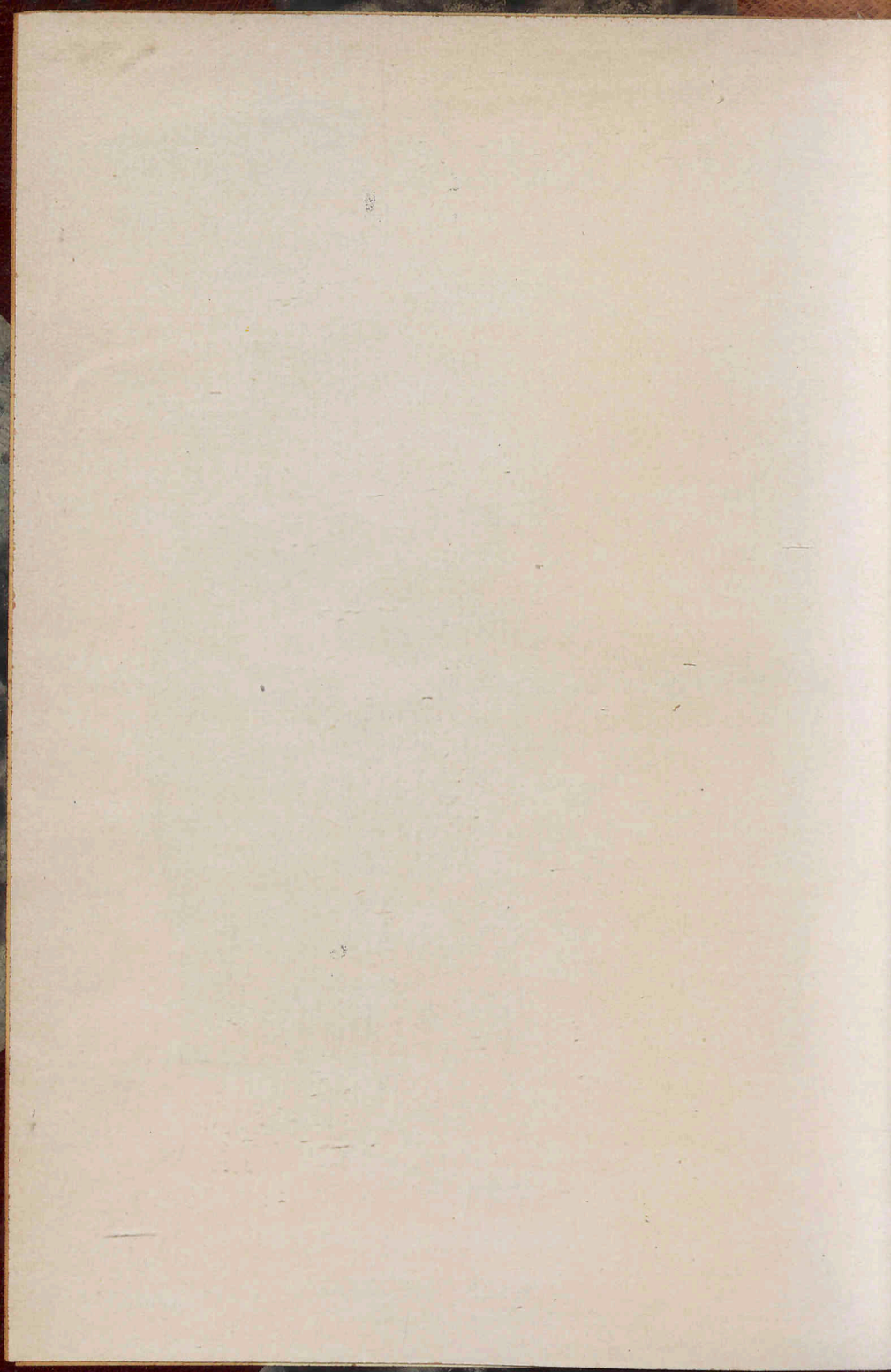

Axel Holm:

Den sorte Urne

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN • KRISTIANIA

DEN SORTE URNE

1918 13349

AXEL HOLM

KORALØEN

DEN STORE
SØSLANGE

KONG OTTO
AF TAMOKA

RAJAHENS VEN

LARS MOSEDALS Ø

KAPTAJN
CLAYTON

PRIS 2.50 INDB.

AXEL HOLM

DEN SORTE URNE

VUP I JAPAN

ROMAN FOR UNGDOMMEN

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN □ KRISTIANIA

I denne Roman vil Læserne genfinde en Del af Personerne fra min i Fjor udkomne Bog: Kaptajn Clayton; men iøvrigt er det en selvstændig Fortælling, der ikke forudsætter Kendskab til mine tidligere Bøger.

Forfatteren.

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI
1918

I

Yuki Chan.

Den Aften, den lille Japanerinde styrtede ned af Linen i Enochs Cirkustelt, var Fru Lindhardt for første Gang ude at more sig siden lille Gertruds Død. Nogen større Fornøjelse var en omrejsende Cirkustrup ikke for Doktorinden, men det var for Pouls Skyld. Drengen savnede sin Søster; han ikke blot sørgede, men han kedede sig.

Noget oplivende var der nu heller ikke ved Vestkystbyen Vrads, især ikke om Vinteren, naar Nordvestvinden satte Jammerbugtens sorte Bølger helt op i Klitten, naar Solen i Maaneder skjulte sit Ansigt bag mulmtykke Skyer, naar den graa Dagning næsten gled i et med den tidlige Skumring, og de lange begsorte Nætter var fyldte med Stormens Hyl. Selv paa blidere Aarstider var Solens Herredømme kort, Havgusen rakte altid sine klamme Fingre ud efter Landet, hvor Sand, Marehalm og Lyng sloges om Herredømmet, og hvor Befolkning-

gen lignede den golde Jord og det barske Hav, der havde fostret den.

Forbindelsen med Omverdenen var saa besværlig, at Poul i sit 10ende Aar endnu kun kendte Skove og Byer af Navn; og havde det ikke været for »Margaret«s Stranding ved Vrads Sønderklit, vilde han ikke have kendt andet til Dampskibe end de Røgsøjler, man paa klare Dage kunde se i Horisonten.

Et Cirkus med et levende Æsel og en levende Abekat var derfor en Begivenhed, som Drengen burde have Lov at overvære, og det blev en Begivenhed, der blev afgørende for hans Liv. Da Linen brast under Yuki Chan, og det forslaaede Barn var bragt ud i Gøglervognen, maatte Doktorē selvfølgelig tage Affære, og da Fru Lindhardt var vant til at assistere sin Mand i vanskelige Tilfælde, fulgte hun med. Mellem Lægeparret og Gøglerparret udspandt der sig da følgende Samtale.

»Ach, det er som jaj sier,« begyndte Enoch hændervridende, »Ulykker kommer immer tre auf einmal; i Søndags begrafvede vi Seth, i Andengaars krepirte General Tom, og nu brister Gut helfe mig den Line med vores Trækplaster paa — jaj er en ulykkelig Mand.«

»Det ene Ben er brækket,« mumlede Doktoren, »og den venstre Knæskal læderet,«

»So bliver hun da gans og gar overfløtig,« mente Enoch, »hvat skal jaj arme Mann med en kleine Japane, som ikke kan dantse og veltigere . . .«

»Nu da Seth er töt,« indskød Mutter Enoch grædende.

»Hvem var Seth?« spurgte Fru Lindhardt medfølelse.

»Vores Søn; Enochs og min einsigste Søn, gode Frue,« svarede Beridersken, »han var støvdum — døvtum, men som han kunde lege med Yuki og General Tom.«

»Hvem var General Tom?« vedblev Doktorfruen.

»Vores store Affekat,« lød Svaret.

»Barnet skal i Seng og maa ikke flyttes den første Maaned,« erklærede Doktoren.

»Gut velsigne Herren,« udbrød Enoch, »men hvor skal jaj arme Mann kunne ligge stille her med Familielvogn og Telt og det hele mellem Sanddünerne i fire Wochen? Det Barn maa paa det Sygehus.«

»Det er fire Mile borte,« forklarede Doktoren.

»Men vi skal spille i Morgen i Vrenst,« erklærede Artisten, »og man skal jo denn leve. Vi maa logere den kleine Japane ind hos en Familie.«

»Hvor skal vi faa de Penger fra?« klagede Mutter Enoch, »hvat har ikke den kleine Seths Begravelse kostet uns? Og han var vores eneste Barn og kunde ingen Nytte gøre. Men den kleine Japane har vi købt, og hun dantsede for Føden og passede Seth, og hvat skal det nu blive til?«

Her aabnede den lille Linedanserske Øjnene og saa paa Fru Lindhardt med et hjælpeløst Blik.

»Barnet kan ligge hos os,« udbrød Doktorfruen; »vi har netop mistet en lille Pige paa hendes Alder.«

»Betalingen kommer vi nok overens om,« tilføjede Doktoren. Det gjorde man ogsaa for saa vidt, som Enochs aldrig indløste det Barn, de havde givet i Pant. Dette var dog mere Doktorens end Artisternes Skyld. Da baade Fru Lindhardt og Poul nødig vilde skilles fra den lille Patient, som Forsynet havde sendt dem i Stedet for den afdøde Gertrud, skrev Doktoren til Enoch og meddelte, at Barnet efter hans Mening aldrig vilde komme til at passe i Artistlivet, tilbød at tage hende til sig og spurgte om hendes Afstamning og Fortid. Svaret lød saaledes.

»Gut velsigne Doktoren for Deres gode Jærte. Barnet er overladt mig af en Artistagent i Wladivodstok og maa være mellem otte og ni Jahre alt, mere vet jaj icke om hende. Ærbødigste Tjener. Enoch, Direktør«.

Barnet selv gav ogsaa kun daarlig Forklaring:

»Yuki husker først Yuki i en vidunderlig Have. Der var Klipper og ganske smaa Fyrretræer; der var Damme med Guldfisk og Slørhaler; der var røde Broer over Vandet og et lille Tempel med Lak og Guld; det hele var ikke større end Enochs Telt. For Enden af Haven laa et Hus med Vægge af Papir og en Veranda overgroet med Blaaregn, men paa den anden Side af Gaden var et Hus af Sten. Derovre var Yukis Fader om Dagen; han var en smuk Mand i Uniform med Guldknapper og Guldstriber. Tjenerne og Soldaterne bar ogsaa Uniform om Dagen, naar de var ovre i det hvide Stenhus.

Men om Aftenen og paa Festdage, naar de var ovre i vort eget Hus, bar baade Fader og hans Tjenere vatteret Sloprok med Silkebælte, og Fader havde to Sværd med Elfenbensskede i Bæltet.«

»Det var forhen Tegn paa høj Adel i Japan,« sagde Doktoren, »ved du ikke din Faders Navn, Barn?«

»Han hed Far — og de andre kaldte ham den velbaarne Herre,« svarede Yuki.

»Og din Moder?« spurgte Fru Lindhardt.

»Yukis Moder var saa god og smuk. Hendes Kjole var af gul Silke med blaa Drager; men paa Festdage haavde hun ganske hvid Kimono med blomstrende Blommegrene. Hun holdt meget af Yuki. Alle i Huset holdt meget af Frøken Snefnug. Yuki vil sige Snefnug — aah, det er saa længe siden altsammen, at jeg ser det hele, som jeg saa Verden gennem Gardinet bag Gøglervognens Vindue.«

»Hvorledes blev du da Artist?« spurgte Doktorfruen.

»Jeg sad en Dag under en Palme og legede med min Dukke — en ganske ny Dukke i lyseblaa Silke med Guldsommerfugle — da et Tæppe blev kastet over mit Hoved, og jeg blev løftet op og baaret bort. Da Tæppet blev fjærnet, var jeg i et fremmed Hus blandt fremmede Folk; de tog mig med ombord i et stort Skib, der sejlede langt, langt bort. Jeg græd og bad om at komme hjem til min Moder, men de lo og sagde, at nu havde de faaet Hævn over Mume for Raku Jaki.«

»Hvad betyder det?« spurgte Doktoren.

»Det har jeg tænkt over Nat og Dag,« svarede Barnet, »men jeg forstaar det ikke. Omsider kom vi til et fremmed Land; der solgte de mig til Enoch, Cirkusdirektøren.«

»Stakkels Barn,« Fru Lindhardt knugede den lille Pige ind til sig, »hvorledes havde du det hos dem?«

»Enoch og hans Kone var flinke mod mig, men jeg maatte lære at gaa paa Line og gøre alskens Kunster. De havde en lille Søn, som hverken kunde høre eller tale; ham passede jeg, naar jeg ikke øvede mig paa Line. Vi gav Forestillinger i Byerne, og jeg tror, vi tjente godt, for vi havde altid Mad nok, og Yuki frøs aldrig, selv om der var megen Sne og Frost. Vognen var vort Hus, i den drog vi afsted, altid mod den nedgaaende Sol — og nu er vi her, hvor Landet hører op, og Solen gaar ned i det graa Hav.«

»Hun maa være rejst tværs gennem Sibirien, Rusland og Tyskland,« mente Doktoren, »mærkeligt, at hun endnu har saa mange japanske Manerer.«

»Enochs vilde have, at jeg skulde blive i Rollen,« forklarede Yuki, »de gav mig altid Kimono og Frysse, som den bæres i Nippon og undertiden fik Publikum Adgang til at se mig spise Ris med Spisepinde — det er meget lettere end at spise med Gaffel.«

»Det er bedst, du bliver i Vanen,« mente Dok-

toren, »maaske vi kan finde ud af, hvem du hører til.« Da han imidlertid var en upraktisk Mand i alle Forhold, der laa udenfor hans Fag, henvendte han sig ikke direkte til det japanske Gesandskab, men forskrev og laante allehaande Bøger om Japan for at læse sig til, hvad M u m e, R a k u J a k i og andre Brudstykker af Barnets Erindringer kunde betyde.

Vrads er en usund Egn om Vinteren og et søgt Badested om Sommeren; der var meget Arbejde for Doktoren aarle og silde, saa hans Plan: at sætte sig ind i japanske Forhold, blev ved Fortsættet. Han aabnede faktisk aldrig Bøgerne, men de blev slugt af Børnene, der efterhaanden levede sig ind i en hel japansk Fantasier verden og trak Moderen med.

Vrads var i aandelig Henseende ligesaa fuldt en Udørk, som den var det fra Naturens Haand. Selv Skolevæsenet var forsømt, og da Doktoren ikke vilde sende Børnene hjemmefra og ikke tillade, at de hver Dag tilbragte flere Timer paa Jærnbane for at søge Skole i Købstaden, maatte Fru Lindhardt læse med dem. Hun havde i sine unge Dage været Lærerinde i Huset hos en russisk Attaché ved Gesandtskabet i København, og mente derfor ogsaa at kunne opdrage sin Søn og hans Lege-søster. Hun var imidlertid en svag Moder, og det blev Børnene, som kom til at lede Undervisningen.

Yuki talte Russisk. Det var Synd, om hun skulde

glemme det, mente Fru Lindhardt og opfriskede selv sine Ungdomserindringer i dette Sprog.

»Mejerister har en god Fremtid i Rusland; Mejeristen i Vrenst har en Broder i Sibirien, som tjener 10,000 om Aaret,« oplyste Doktoren; saa lærte Børnene Russisk. I deres Fristunder prøvede de desuden paa at lære Japansk. I Historie og Geografi gik det ikke godt; Gorm den gamle og Chr. IV var ikke nær saa morsomme at lære om som Hideyoshi og andre japanske Helte. Danmarks flade Sletter, Klitterne og det sorte Vestervovvov nærrede ikke Fantasiaen saaledes som den opgaaende Sols Land med dets Blomster, Bjærge og dybe Skove.

Havde Børnene haft Kammerater, vilde de ikke være blevet saa ensidige, men deres meste Samkvem med Fiskerlejets Børn bestod i, at Poul kom i Slagsmaal med Drengene, der raabte Kinesertøs eller Dukke-Jukke efter Pigen. Han udviklede sig efterhaanden til en slem Slagsbroder, der ofte kom hjem med et blaat Øje og forrevne Klæder. En Dag mødte en Fisker hos Doktoren med en forslaaet og blødende Dreng og forlangte gratis Lægehjælp og Skadeserstatning oven i Købet.

»Det er en grimme Knægt, Doktoren har,« mente Fiskeren, »se, hvor han har redet lille Severinus til.«

»Han er et halvt Hoved højere end min,« indvendte Doktoren, »hvor gammel er han?«

»14 Aar til Paaske,« snøftede Severinus.

»Poul er nylig fyldt 12,« oplyste Doktoren, »kommer han hjem og har ladet sig klø af en to Aar

yngre Fyr, skal han faa med mig at bestille. Severinus maa lære at slaa fra sig.«

Anden Trøst var der ikke at hente hos Doktoren, og efterhaanden lærte Lejets Børn at gaa langt udenom Poul og Yuki. Med Badegæsterne, som laa oppe paa Badhotellet om Sommeren, havde de lidt mere Samkvem; de legede med deres Børn ved Stranden, og Yuki spadserede over Vrads Aa paa stram Line. Hun lærte ogsaa Poul Kunsten, men han faldt i Bækken nogle Gange under de fremmede Børns Jubel, før han blev sikker paa den stramme Snor.

De voxne Badegæster fandt Lægeboligens Børn »romantiske« og »ejendommelige«. Atter hjemkomne til Byerne betænkte de undertiden Yuki med smaa Gaver: japanske Parasoller, Vifter og Æsker og smaa morsomme Guder af Porcellæn: Lykkekuden Hotei med den tykke Mave, den kloge Bischamon med den høje Pande og den smukke, mandolinspillende Gudinde Benten.

»Man kan snart ikke nære sig for alle de Buddhaer,« brummede Doktoren, men Børnene underrettede ham straks om, at de færreste Figurer forestillede Budda. Den siddende Bronzefigur med et Stykke Bjærgkrystal i Panden var Amida, Lysets Gud, den røde Djævel der var Emma, Helvedes Behersker og saa fremdeles.

»Jeg studerer ikke hedensk Theologi,« vrissede Doktoren, »og du, Natalie, maa snart tænke paa at

opdrage vore Børn til danske Europæere og ikke til japanske Nikkedukker.»

Saa kørte Doktoren i Praksis, og Børnene satte sig hen under Gudebillederne og fortabte sig i de Eventyr, som de selv havde fundet paa og stadig forbedrede. Yuki var en fornem »Musmeh« eller lille Pige, Datter af en Samurai (Ridder) eller maa-ske af en Daimio (Hertug), og Poul var en Ronin — en vandrende Ridder, der kæmpende med Trolde og Drager drog ud at befri Yuki og bringe hende hjem til hendes Forældre.

Her blev de afbrudt af Fru Lindhardt, der aldrig vilde høre Tale om at miste sit Plejebarn; hun satte sig til Flygelet og sang russiske Folkeviser, indtil Doktoren kom hjem og kaldte dem ud at se et prægtigt Nordlys, som straaled paa Vinterhimlen.

Af og til med stedse længere Mellemrum gjorde Doktoren Forsøg paa at »feje den japanske Luft ud«. Han fæstede en Huslærer, som kun holdt ud at være i Vrads fra November til Jul; han fik Kapellanen til at lære Poul Latin og Yuki Kristendom, og en flink Postassistent til at undervise i Fysik. Paa den Vis lærte Poul at telegrafere, og Kapellanen fik et Kendskab til den japanske Morallov — Bushido — der fik ham til at se mere forstaaende paa Østens Hedenskab, end han havde lært paa Universitetet.

»Vi maa rejse herfra,« erklærede Doktoren, »ellers ender min Søn med at blive Japaner og en Drømmer alle sine Dage,« men han udsatte sin

Beslutning fra Dag til Dag, indtil Døden kom bag paa ham.

En Vinteraften med Havgus strandede en Bark paa anden Revle; Redningsbaaden gik ud og bjærgede Besætningen, og Doktoren var paa Stranden for at yde den fornødne Hjælp. Søfolkene trængte ikke dertil, men Dr. Lindhardt fik en Lungebetændelse, som han ikke overlevede. Paa Dødslejet bad han sin Hustru forlade den øde, sandede Egn med den uvidende Befolkning og tage Ophold blandt civiliserede Mennesker.

»Jeg forlader ikke Din Grav,« hulkede Fru Natalie, »lille Gertrud ligger der jo ogsaa.«

»Gertruds og min Sjæl finder nok hinanden hinsides,« hviskede den syge, »vi vil ikke være glade, før vi ved Eder borte fra denne Udørk. Gud sørger for os, men du maa tage dig af de levende.«

Fru Lindhardt lovede det, og faa Dage efter, at Dr. Lindhardt under hele Egnens Deltagelse var bleven jordfæstet ved Vrads gamle stormomsuste Granitkirke, rejste hun til København, hvor hun og Børnene tog Ophold i en Villa i Rosenvænget.

II

V. U. P.

Naturhistorielærer, Dr. phil. V. U. Petersen var i mange Retninger en sær Patron. Han var afholdt af sine Elever og tog paa Udflugt med dem hver

eneste Sommerdag, Vejret var nogenlunde ordentligt; han gik paa Musæer med dem om Vinteren, men han saa aldrig nogen af dem i sit Hjem. Han spillede Skak hver Vinteraften i Industriforeningen og var derfra paa Hat med mange kendte Mænd, men der kom aldrig nogen ud og saa til ham paa hans Villa i Rosenvænget. Han førte en vidtløftig Korrespondance med Videnskabsmænd baade i Indland og i Udland, men i de 5 Aar, Fru Holst havde været hans Husbestyrerinde, havde en Fremmed aldrig sat sin Fod over hans Dørtærskel, naar han var hjemme.

Naar han var ude, holdt Fru Holst undertiden en lille privat Kaffeslabberads i sit eget Kabinet ovenpaa, der vendte ud til hendes egen Altan med Slyngepelargonierne. Saa fortalte hun sine Veninder om Doktorens Glemsomhed og Tjenestepigerernes Uforsømmethed, men det vedkommer nu ikke denne Fortælling, der for den lærde Herres Vedkommende begynder en Sct. Hansaften, da han var ved at pille Bladlus af sine Roser.

Rosenvænget er ellers saadan et rart afsides Sted, hvor man ikke mærker al den Halløj, som der er ud ad Østerbro og Strandvejen en Sct. Hansaften, men denne Aften lød der hele Tiden Toner, tilmed ikke særlig rene Toner; rigtig Dyrehavsbakke Musik, tænkte Doktoren.

»Vinden maa netop bære denne Vej i Aften,« mumlede han og kvasede en hel Familie af de grønne Snyltere mellem Fingrene. Musikken blev

imidlertid ved; det lød næsten, som om den kom fra Nabohuset.

»Jeg tror profekto, Justitsraaden er bleven spilletosset paa sine gamle Dage,« vedblev den lærde Herre sin Enetale. Nu var Naboen, Justitsraaden, ganske vist død for et Par Maaneder siden, og nye Lejere flyttet ind, men det glemte Hr. V. U. Petersen i Øjeblikket. Derfor blev han ogsaa staaende med indadvendte Tæer og aaben Mund, da han kastede et Blik op mod Nabohuset og mødte et ganske uventet Syn.

Han blev ikke særlig overrasket over at se en langbenet 15 Aars Dreng sidde i Vindueskarmen med Benene ned ad Gavlmuren og spille paa Mundharmonika — man var jo ikke Lærer i en Drengeskole uden at vide, at Drengene gør Drengestreger, — men fra Vinduesposten og over til Fru Holsts Altanrækværk, tværs over Rosenbeddet, var der spændt en stram Line, og paa den dansede en sylflet Skikkelse i blaa Gymnastikdragt, med højt opsat Haar og en himmelblaa japanesisk Parasol i Stedet for Balancerstang.

Da Børnene fik Øje paa den maabende Lærer dernede, tilkastede Yuki ham et Fingerkys, Poul holdt et Øjeblik inde med sin Musik og raabte:

»Aa høj, du gamle Herre; hiv en Rose, saa skal du se Yuki gribe den i Parasollen.«

Dette var et Nummer for stærkt for den værdige Lærer; med den alt for lille Straahat bag i Nakken, og Skøderne paa den gamle Frakke vajende

agterud rendte han ned ad sin egen Havegang, ud paa Vejen og ind til Naboens. Han havde en hel Del onde Ting paa Læberne, han vilde fortælle dem derinde, at Altanen var hans, og Luften over Haven tilhørte ham i 10 Miles Højde — at han ikke vilde have Linedanserinder til at falde ned og mase hans sjældne Roser og mere af samme Tønde; men han fik de vrede Ord i den gale Hals, da han blev lukket op af den blege, sørgeklædte Frue.

»Undskyld, mit Navn er Petersen, hæ — De maa undskyld, jeg er Dr. phil V. U. Petersen.«

»Ja, det undskylder jeg saa gerne,« svarede Damen med et lille Smil, der ganske gjorde det af med Vreden.

»Jeg vilde — æh — jeg mener; jeg bor her ved Siden af,« fortsatte den fortørnede Lærer.

»Naa, saa vi er Naboer,« yttrede Damen, »kom indenfor, Hr. Doktor, det glæder mig meget at se Dem hos mig. Vi ser næsten aldrig nogen. Min Mand er nylig død, vi har boet i 16 Aar oppe ved Jammerbugten, og jeg er bleven fremmed for min Slægt og mine gamle Bekendte her i Byen.«

Med disse Ord førte Fru Lindhardt den lærde Herre ind i Dagligstuen, hvor han straks faldt i Forundring over de japanske Guder paa Kaminhylden.

»Der har vi profekto en ganske artig Samling Butsuer,« udbrød han, »samler De?«

»Ikke jeg, men Børnene,« lød Svaret, »jeg har

en Søn paa 15, og vi har adopteret en lille Japanerinde, som De maaske har set.«

Blodet skød Læreren op i Panden, men saa fik han Øje paa et Stykke Rav med en Flue i. »Dejligt Exemplar,« udbrød han, »har De selv fundet det deroppe? Hm, jeg kom netop for at sige, at naar Børnene en anden Gang vil beære mit ringe Hus med deres Besøg, behøver de ikke at gaa gennem Luften.«

»Er det den Tøjsnor, som Fru Holst og jeg har udspændt?« begyndte Fruen, men Videnskabsmanden havde faaet Øje paa en Savfiskesnude, som en berejst Sømmand engang havde givet Dr. Lindhardt som Afdrag paa Honorar, og hvilken Naturhistoriker gider snakke om Tøjsnore, naar der er Savfisk og forstenede Fluer i Farvandet? Dr. V. U. Petersen gjorde sig gode Venner med de unge, blev til The, hørte Yukis Historie og tilbød at føre Ungdommen rundt paa Københavns Musæer.

Det blev imidlertid ham, som blev trukket rundt for at se paa japanske Dyr, japanske Planter og japanske Kunstgenstande baade paa Musæer og i Stormagasinerne.

»Jeg tror profekto, Deres Børn er angrebne af den gule Fare,« yttrede han en Dag til Fru Lindhardt.

»Hvad skal jeg gøre,« sukkede Enken, »Poul skulde jo gjerne tage Præliminærexamen og maaske Artium — men paa alle de Felter, som ligger uden for hans Kæphest, er det smaat bevendt med

hans Kundskaber. Han skal jo dog leve her og ikke i Østasien.«

»Hvorfor ikke i Østasien — hvorfor ikke? Jeg faar profekto en Ide. Jeg spiller nu og da Skak med en af Direktørerne i Store nordiske Telegraf-selskab. Jeg skal spørge ham, om de kan bruge en ung Mand, der alt kan telegrafere, og som taler Russisk og Japansk.«

Faa Dage senere meddelte han Poul, at han kunde faa Plads i »Store Nordiske«, saa snart han havde taget en ordentlig Præliminærexamen, og at han vilde blive sendt til Østasien, hvis han viste sig flink.

Yuki blev henrykt og holdt i de følgende Aar Plejebroderen til Ilden, saa at den Dag kom, da han fik Ordre til at rejse til »Store Nordiske«s Afdeling i Tientsin ved Peshilibugten. Yuki skulde med.

Fru Lindhardt var nemlig død — de 16 Aar oppe i den barske Egn havde gansk undergravet hendes Helbred — paa sin Dødsseng havde hun taget det Løfte af Poul, at han skulde passe paa sin Plejesøster, og det mente han bedst at kunne gøre, naar han tog hende med sig; saa kunde hun desuden føre Hus for ham.

Denne Plan meddelte Poul Naboen, da han og Yuki var inde at tage Afsked. Dr. V. U. Petersen — hans Elever og Kolleger plejede at kalde ham Vup — var saa optaget af sin sidste Rejse, at han ikke lagde videre Mærke til, hvad der blev fortalt

ham. Han talte hele Tiden selv og om sig selv og sin mærkelige Rejse. Han havde haft Stipendium til en Studierejse til den botaniske Have i Buitensorg paa Java, men var af en Fejltagelse kommet til Hainan og Filippinerne i Stedet og havde der gjort mange interessante Iagttagelser og oplevet mange sære Eventyr. Derom er skrevet en Bog, som hedder »Kaptajn Clayton«; og derom talte Vup i fire Timer; først da hans Gæster vilde til at gaa, begyndte han at vaagne til Nutiden.

»Du rejser,« nikkede han bifaldende til Poul, »det er klogt. Brug ikke dine Penge til Mad, Drikke og Klæder, der ikke efterlader Erindringer, som man kan leve paa. Rejs, se dig om, lær noget; saadan skal det være; naar kommer du igen?«

»Jeg bliver derude; jeg har Plads i Tientsin,« svarede Poul.

»Du bliver,« Doktoren saa uforstaaende ud; »og Frøken Snefnug?«

»Yuki rejser med mig; hun skal styre mit Hus.«

»Hm! Hvor gammel er du egentlig, Poul Lindhardt?«

V. U. P. snoede sit sorte Hageskæg.

»Snart tyve,« lød Svaret.

»Og Yuki?«

»Hun bliver sytten.«

»Hm! Ja, saa er I jo to store Børn endnu,« mente V. U. P., »undskyld min Indiskretion, men hvorledes vil I faa fremmede Folk til at tro, at I er Broder og Søster? Du Poul med dit lyse Haar

og hele nordiske Udseende, og Yuki, der er saa lidt europæisk som mulig efter de mange Aar, hun har levet her, nej, den gaar ikke.«

»Hvad gaar ikke,« spurgte Poul uforstaaende; Yuki var listet ud til Fru Holst.

»I kan ikke rejse sammen alene, kære Børn, det gaar profekto ikke an.«

»Jeg har lært Jiu-jitsu,« svarede Poul.

»Jiu-jitsu?« Dr. V. U. P. saa meget ubegavet ud.

»Ja, det japanske Brydesystem; jeg vender op og ned paa en Mand, før han kan sige Amager.«

»Ja, paa en Mand,« nikkede Doktoren, »men du kan ikke vende op og ned paa en Dame, naar hun ikke vil være i Kahyt sammen med Yuki.«

»Naah — De mener Racefordomme!«, mente Poul, »men vi tager med den sibiriske Bane, og Russerne er meget fordomsfri i den Retning.«

»Poul Lindhardt; du er en Natugle, en blindfødt Muldvarp, en Hulesalamander, en elendig Maddike, en øjenløs Regnorm! Er det at beskytte din Plejesøster, at lade Verden tro, hun er en løs Fugl, der føjter Verden rundt med en ung Herre, hun har truffet paa et Thehus i Yokohama.«

»Pas paa Deres Mund, Dr. Petersen,« for Poul op.

»Saadan vil Verden sige. Ikke en Kat vil tro Historien om, at hun er din Plejesøster — og hvad var hun, før hun blev optaget i dine Forældres Hjem? Verden vil sige: en Gøglerske!«

»Men hvad skal jeg da gøre?« spurgte Poul modfalden.

»Aa, du er en Natvægter, en Dromedar — du faar »Slet« i Kundskab til Verden og Menneskene, som de er. Du maa leje en Anstandsdame til at følge Eder og bo hos Eder.«

»Tja,« Poul trak paa det, »men hvor faar man saadan et Monstrum fra?«

»Du har profekto Ret! Hvor finder man det Monstrum? Lad mig tænke mig om et Øjeblik,« Doktoren lagde Pegefingern paa sin store Næse. »Heureka! Jeg har det; jeg skal være Anstandsdame. Yuki skal være min Datter og du min Elev; og saa rejser vi ud i Verden. Jeg skal til Buitensorg paa Java — og gaar jeg saa galt i Byen, er det profekto ikke første Gang.«

III

Shanghai.

»Ærligt Spil! Ved alle guldridejakkede Mandarinere, en mod en og ti mod Fanden.«

»Som om den Sjælerøver ikke var værre end den Lede selv. De maa indrømme, Major v. Stein . . .«

»Jeg indrømmer ingen Ting, Løjtnant Permin; ved alle langpiskede Mandarinere, naar har jeg spoleret et Slagsmaal ved at gøre Indrømmelser?«

»Set Patrick,« udbrød Maskinmester O'Connor, »det vilde være Synd at spolere Folks Fornøjelser.«

Det var i en Forlystelseshave i Udkanten af det amerikanske »Settlement« i Shanghai. Restauranten var i kinesisk Stil med svære svajede Tage og Dragehoveder paa Tagrenderne, men Kegelbanen, Vægtautomaten, Kraftprøven og alt det andet Tingel-Tangel var øjensynlig importeret fra Tyskland.

Flere Borde var rykkede sammen, og her havde nogle amerikanske Officerer af den filippinske Styrke siddet og pokuleret med et Par Koffardiofficerer, da Værten kom til, og en vejrbrunet, undersætsig Løjtnant smed sit Øl i Ansigtet paa ham. Værten, en svær knokkelstærk Tysker, vilde kaste sig over Løjtnanten, men blev med det samme angrebet af flere Søfolk, som kom til. En bredskuldret Major med Hænder saa brede som Spader og et vældigt sort Skæg, der næsten naaede ham til Bæltet, skilte de stridende og forlangte, at det skulde gaa ordentlig til.

»Hvad har Løjtnant Permin egentlig mod Hr. Biebensach?«, spurgte Kaptajn Bast fra S. S. Telejta.

»Den Slavehandler!« lød Svaret, »var det ikke ham, som i Fjor i Singapur kom »Knoch out Drops« i Kaffen, og fik min Fætter og mig shanghaiede ombord i Telejta? Fik jeg ikke min Ferierejse til Danmark ødelagt? Har jeg ikke været nødt til at tjene et halvt Aar paa Mindanao i Fristaternes Armé? Jeg, som indtager en høj Stilling i Siam! Tror De,

jeg vil finde mig i det? Han skal duellere med mig, og ved Indras Paafugl, jeg skyder den Tiger i Menneskeham!»

»Hvorfor saa blodtørstig,« Maskinmester O'Connor purrede op i sit røde Haar; »giv ham en Dragt Prygl.«

»Aber det kan den kleine Splejs ikke,« indskød Værten og tørrede Øllet af sit Ansigt, »giv Plads; tror D'Herrer, jeg vil have min Bier slynget i Gesichtet uden at hævne mig?»

»Jeg holder med Biebensach,« mente Kaptajn Bast sindigt, »Hr. Permin har haft megen Fornøjelse af sin Tur i de kinesiske Farvande — og Biebensach har ikke gjort andet, end hvad der er Skik og Brug blandt Hyrebasser. Permin maa stikke en Undskyldning og give en Omgang Øl.«

»Ikke Tale om det,« for Permin op, »jeg kan ikke klare mig i Slagsmaal og maa tage mine Tærsk, fordi jeg forløb mig, men Hr. Biebensach skal faa Lov at fælde Træer for mig et Aar i de siamesiske Bagskove, før jeg anser os for kvit.«

»Hvorfor bære Nag,« v. Stein strøg sit lange Skæg, »ved alle jaspisknappede Mandariner, jeg afskyr Værtshusslagsmaal og Æresretter og alt det andet civiliserede Sludder, men hvis Hr. Biebensach ikke har noget derimod, kunde jeg kæmpe for min Ven Permin. Saa blev Partiet lige, og jeg trænger til at øve mig.«

Det blev et smukt Slagsmaal. Der var flere

boksekyndige blandt Tilskuerne, og de sagde, at det gik rigtigt til efter Reglerne.

Men efter de første Omgange holdt de fleste paa Biebensach, der øjensynlig havde lært Boksekunsten til Gavns og kendte adskillige Fif, som den anden trods sine Kæmpekræfter ikke kunde parere. Det endte med, at v. Stein erklærede sig besejret, og dermed vilde den Historie have været forbi, om ikke Tyskeren havde begaaet en Dumhed; han rettede sig og saa sig udfordrende om i Kredsen, mens han brovtede:

»Er der saa flere, der vil noget, kan de komme an!«

Alle Lysthavens Gæster havde samlet sig i en Kres, og fra dennes bagerste Række lød det pludselig:

»Det vil jeg,« og en ung, lyshaaret, velklædt Mand banede sig Vej frem.

»Jeg kender Dem ikke,« erklærede Biebensach, »hvad Landsmand er De?«

»Dansker,« lød Svaret, »og jeg vil slaas med Dem.«

»Dummer Däne,« Biebensach var overmodig, »pak dig hellere hjem i Mors Skørter, at jeg ikke skal lave dig til Pølsemad.«

»Hov, hov,« faldt Bast ind, »vi er flere Danske her, og vil ikke vide af tyske Pralerier.«

»Jeg har ikke noget med den Mand at skaffe,« vedblev Biebensach, »men han kan godt faa Klø.«

»Han shanghaiede i Fjor min gamle Lærer, som

staar der,« vedblev den unge Dansker og pegede paa en lille sorthaaret Person med Proptrækkerben og spidst Hageskæg, Panamahat paa Hovedet og Guldbriller paa den ørneagtige Næse.

»Gid min Kedel maa explodere, om det ikke er Vup!« udbrød Maskinmester O'Connor og tog den guldressede Kasket af. Flere af de Tilstedeværende raabte Hurra; det var tydeligt, at den danske Lærer havde gode Bekendte i Kredsen. Biebenschach følte, at Stemningen var ham mindre gunstig, og for at faa Ende paa Vrøvlet, for han pludselig ind paa den unge Dansker. I næste Nu laa han paa Ryggen i sin egen Græsplæne.

Tilskuerne var tavse af Forbløffelse; kun en lille Japaner, som var kravlet op paa en Stol for bedre at se, raabte et halvhøjt »Banzai«. Tyskeren kom paa Benene i en Fart og for frem paany; Danskeren dukkede sig, og der laa Biebenschach paa Næsen i Havegruset. Tredie Gang vendte han en ufrivillig Mølle i Luften og blev liggende med Armen af Led.

»Jeg har nok,« gispede han, »jeg vilde give 100 Mark for at kende de Tag, men jeg kan ikke røre min Arm.«

»Lad mig, ærede Herre,« sagde Japaneren og nærmede sig med et høfligt Buk, »jeg er Doktor Kijomori. Vi skal snart bringe den højstærede Arm i Orden; men det er ogsaa galt at indlade Dem med en Mand, der kan Jiu-jitsu.«

Selskabet brød op; Permin erklærede, at man vilde straffe Tyskeren ved at holde Gilde for Vup

hos Konkurrenten, det japanske Thehus paa den anden Side af Gaden. Da de fleste af de Tilstedeværende havde været Deltagere i de Hændelser, som er beskrevne i Bogen »Kaptajn Clayton«, gik Samtalen livligt. »Vup« præsenterede Poul Lindhardt som sin kære Elev og fortalte, at han havde adopteret en lille forældreløs Japanerinde for at have lidt Selskab paa sin gamle Dage.

»Hun havde profekto nær bragt os i Forlegenhed paa Rejsen. Vi tog med Norddeutsche Lloyds Dampers »Dresden«, og der var en amerikansk Parvenuefamilie, som ikke vilde sidde tilbords med »Niggere«; det var min Plejedatter og mig, de mente; man ligner jo . . .«

»En morisk Sørøverhøvding,« faldt Kaptajn Bast spøgende ind.

»Takker for Komplimenten — Ug — min Moder var fra Andalusien, og jeg er jo selv noget solbrændt. Hovmesteren var forlegen og vidste ikke, hvordan han skulde tage den Situation, men jeg mente, det var bedre at lide Uret end at gøre Uret, saa vi fortrak til et Bord for os selv, hvor vi fik Selskab af to nette japanske Herrer; Doktor Kijomori og Løjtnant Asano; de var Brødre, Adelsmænd af Slægten Taira, og havde været i Europa for at studere Medicin og Fæstningsanlæg; det var et Par overordentlig behagelige Herrer; mine unge Venner talte Japansk med dem hele Dagen; men nu har jeg glemt, hvad jeg egentlig vilde fortælle . . .«

»Det var, at Yuki var vred for os alle sammen,« faldt Poul ind, »og vilde have Hævn over Amerikanerne, og jeg kan dog ikke godt udfordre en halvgammel fed Millionær, eller hans Datter . . .«

»Især naar Poul gør Kur til Dollarsprinsessen,« fortsatte den lærde.

»Jeg gør ikke Kur,« protesterede Poul, »jeg har sagt, at Miss Lilian er den smukkeste Kvinde, jeg har set.«

»Og det kan min Datter allermindst lide at høre,« Vup snoede sit Hageskæg, »hør, Poul, du er og bliver blind som en Slørugle.«

»Har De ellers ikke oplevet noget?« afbrød v. Stein.

»Ikke andet, end at vi i Nærheden af Overraskelsernes Ø i Tongkingbugten virkelig fik en Overraskelse. De ved maaske, at det er et udslukt Krater, hvis Indre staar i Forbindelse med Havet ved en Hule, der kan befares med Baad ved Lavvande, ligesom den blaa Grotte ved Capri; Havet har fyldt Krateret, saa at der dannes en Saltvandssø, omgivet af Kraterets Inderside, der hæver sine stejle amfiteatraliske Vægge flere Tusinde Fod i Højden til alle Kanter; sorte, forbrændte og næsten utilgængelige.«

»Har De været der, Doktor?« spurgte v. Stein.

»Nej, desværre, jeg vilde profekto ønske det.«

»Det har jeg; Hainan Piraterne havde et af deres bedste Smuthuller der, indtil Franzoserne røg

dem ud; der siges at ligge store Skatte gemt i Klipperevnerne«

»Saa er det maaske de Skatte, som den store Søslinge bevogter.«

»Den store Søslinge?«

»Ja, Udkiggen og Styrmanden paastod profekto, at de havde set saadan et Monstrum dukke op udenfor Hulen lige ved Solopgang og sætte Kurs til Havs. De halede mig ud af Køjen Kl. 6 om Morgen en for at faa deres Opdagelse videnskabelig bekræftet, men jeg saa kun et Kølvand af et mægtigt Dyr, der sejlede lige under Vandskorpen. Det har vel været en Hval.«

»En Hval i Tongkingbugten,« yttrede Bast tvivlende.

»Eller Feberfantasier,« mente Poul, »en af de japanske Fyrbødere havde netop været oppe med Askespanden, og han beskrev mig Bæstet som en rigtig kinesisk Drage med fraadende Gab og gløende Øjne. Han viste mig i Morges en Gallionsfigur paa en kinesisk Djonke og paastod, at den lignede det Væsen, han havde set.«

IV

Kaptajnen spinder en Ende.

Samtalen gled nu over i et andet Spor, idet »Vup« spurgte Bast, hvor han havde været henne, siden de sidst saas paa deres æventyrlige Fart med Kaptajn Clayton.

»Jeg har lært, hvad det vil sige at blive bange,« svarede Bast.

»Storm?« gættede Vup.

»En Sømand bange i Blæst,« Bast spyttede foragteligt og gav sig til at stoppe sin Kridtpibe. »Næ — det var meget værre; men lad mig begynde med Begyndelsen. Det skal man altid, naar man spinder en Ende.

Se, Telejta var kommet i fast Rute mellem Hongkong og Tongking, men saa fik T. Kompagniet Subvention af den franske Stat for at anløbe Kwantsou paa hver Tur, og saa kunde Telejta ikke bruges, fordi Kaptajnen var dansk. Den gamle Sø-røverrede anses nu for en vigtig Flaadestation; Indsejlingen er særdeles vanskelig, og den franske Stat vilde ikke udlevere sine Kort til fremmede Nationers Undersaatter.«

»Har De Lyst at komme did, skal jeg gjerne lodse Dem,« indskød v. Stein.

»Ellers Tak,« svarede Bast, »der skal være endnu kedeligere end i Tientsin; jeg siger det ikke for at gøre unge Lindhardt ked af det, men det er et Faktum. Nuvel — vi fik Ordre til at gaa til Foochow, hvor jeg skulde melde mig hos en Kineser, der hed saadan noget som Tsing Tsong; forøvrigt fik jeg hemmelig Instruks om at se mig godt for, da Min-Floden var grund, og hele Foretagendet noget mystisk.

Nuvel, vi kom til Foochow, eller rettere til dens ny Udhavn, som ikke staar paa Kortet. Der var

bygget et Par lange Kajer, der laa et halvt Hundrede Lægtere og en Toldkutter med den trekantede Dragestander, der var alt muligt, undtagen den Last, vi skulde have ombord. Jeg ombord i Toldkutteren, Officeren var en Skotte, som hed Mac Allum — flink Mand — forstod ikke et Muk af det hele, men raadede mig til at tage op til Byen, at tale med Befragterne.

Det var en hel Rejse, Foochow ligger flere Mil inde i Landet, Minfloden er for grund for dybtgaaende Fartøjer. Langt om længe traf jeg Hr. Tsing Tsong og fik at vide, hvor Landet laa. Han repræsenterede nogle smarte Firmaer, der ønskede at etablere en ny Therute. Fra de store Thedistrikter nord for Minfloden bringes Theen nemlig af Bærere til Foochow, derfra med Lægter til Mundingen, hvor Dampene henter den.

De kender nok den Transportmaade fra Billederne uden paa Thekasserne. Hver Kuli bærer et Bambusaag med en Kasse The i hver Ende; der skal flere Tusind Kulier til at bære en Skibsladning, og de er et Par Uger under Vejs, Bjærg op og Bjærg ned ad Stier, som er traadt i Løbet af Aarhundreder. Nu havde de smarte Firmaer imidlertid regnet ud, at det var billigere at føre Theen lige ned til Minflodens venstre Bred og der lade den i søgaaende Dampere og saaledes spare den lange Vej over Bjærgene og Flodtransporten i Lægtere.

De havde givet Vicekongen Aktier i Projektet, saa at der var bleven bygget Havnekajer, hidskaffet

en Masse Lægtere og stationeret en Toldkutter. Et Par Dampere var bleven lejet, en var allerede afsejlet, med halv Last ganske vist, men enhver Ting skulde have en Begyndelse, nu skulde jeg bare tage ned og vente paa min The. Liggedagspenge! Jo, Tsing Tsongs Folk havde Penge nok, de skulde nok betale . . .

Det gjorde de forresten ogsaa, og »Telejta« har aldrig tjent nemmere Penge, for der kom ikke en eneste Kasse The. Vi laa der i fjorten Dage og svajede frem og tilbage med Ebben. Mandskabet laa ude paa Bakken og spillede Hasard; jeg sparkede et Par professionelle Spillere fra Borde, blot for Tidsfordriv, for der kom ikke en eneste Kasse The. Lægterne laa inde i Mudderet ved de nye Kajer; Lægterfolkene laa og sov; Havnekulierne sad og sov i Skyggen af de nyopførte Barakker — Hundreder af Hænder stod rede til at modtage den The, som aldrig kom.

Tsing Tsong kom ned til os et Par Gange i egen Dampbarkasse, spiste Middag med os, pudsede Negle og satte dem i Futteral, gav Champagne og anbefalede os Taalmodighed. Theen skulde komme i Morgen. Men der kom ikke andet end Mac Alum, Toldofficeren, som grinede af os og profeterede, at hele Foretagendet vilde gaa i Vasken. Den ny Transportvej vilde gøre flere Tusind Bærere brødløse — der var Købmænd i Foochow, som frygtede Konkurrencen fra det nye Havneanlæg; de fik Thebærernes Organisation«

»Fagforening,« rettede O'Connor.

»Thebærernes aarhundredgamle Fagforening til at udsprede Proklamationer i tusindvis blandt Thebønderne og Fabrikanterne. Jeg saa et Par af de Digterværker, trykt paa Silkepapir, fikst Arbejde. Der stod, at ugudelige Folk i Foochow havde sammensvoret sig med de blaaøjede Djævlé om at ødelægge den guddommelige The ved at udsætte den for Saltvand og Kulrøg; men Gudernes Forbandelse vilde træffe hver den, som lod Græsset gro paa de af Fædrene traadte Stier over Bjærgene. En mindre poetisk Plakat erklærede, at Thedyrkerne vilde blive snydt for Betaling, og tilraadéde alle Venner af Lov og Orden at hænge Kaptajnen paa Ildskibet; kort sagt, havde vi det kedeligt, saa gik det varmt til andre Steder. Der var Optøjer flere Steder inde i Landet, og Gæringen blev tilsidst saa stærk, at Vicekongen forbød den ny Therute for at undgaa et Oprør af Bærere i Smag med Bokseroprøret i det nordlige.

Imidlertid laa vi stadig der og kedede os; følgelig gik vi ind paa Mac Allums Forslag om at tage op at hilse paa nogle skotske Missionærer i en By lidt ovenfor Foochow. Vi lejede en Sampan og et Par Færgfolk, men Turen var kedelig. Bredderne var flade og graa, hist og her laa en stenet Høj eller et fattigt Tempel. Floden var fuld af Fiskere, og det lod til, at de fiskede godt. Naa, vi spiste vor medbragte Frokost, Sampanmændene paddlede væk, som om de var Maskiner, og efter et Par Ti-

mers Forløb naaede vi Byen, hvor Missionærene skulde bo. Det var en ret stor Plads at se til, der løb to vældig lange Pierer ud i Vandet, saa at der dannedes en Havn, hvor der var fuldt op af Djonker. Vi gik i Land og fik lige straks en Bande Kinesere i Hælene; de sagde ikke noget, bare gloede paa os, som Landsbybørn paa en Bjørnetrækker og hans Dyr, og saa fulgte de os tæt i Hælene lige op mod Byen, som var omgivet af en forfalden Mur. Vi kiggede ind gennem Porten, der var snævre, snavsede Gader

»Og lugtede forbandet,« indskød O'Connor.

»Omsider fik vi fat i en Mand, der kunde lidt Pidgin; af ham fik vi at vide, at Missionsstationen laa paa den anden Side af Byen. Vi kiggede endnu engang gennem Porten — og besluttede os til at gaa udenom, langs Bymuren, hvor fede Fluere kravlede paa Aadsler af Hunde og Katte. Solen bagte, vor barbenede eller filtsaaledede Eskorte havde faaet Forstærkninger gennem Byporten og sluttede tæt op i vort Kølvand. Det var ikke hyggeligt, og glade var vi, da vi fik Øje paa Missionsstationen og mente at have Udsigt til en Lemon-sqwatsh og en europæisk Middag. Fulgt af henved Tusind tavse gule Fyre naaede vi Missionæernes Hus; der gik en Boy i Forstuen og fejede; han holdt inde, støttede sig til Kosten og grinede os lige op i Ansigtet.

Paa et rædselsfuldt Pidgin, iblandet Skriftsteder, forklarede han, at Missionærene var rejst af Frygt for at faa Halsen skaaret over. Hemmelige

Agenter fra Thebærernes Fagforening rejste rundt paa Egnen, og man ventede, at alle Hvide og alle Kristne vilde blive myrdede.

»Er du da ikke selv Kristen?« spurgte jeg

Han grinede op over begge Øren. »Li hør til Mistah Missionær i Gaar, maaske hør til Kristne i Morgen. Li ikke hør til Folk, ødelægge gamle Thevej. Du klog — gaa chop-chop væk.«

Han spyttede ad os, og der gik en bølgende Skælven gennem dem der bag ved. De sluttede tætttere sammen om os og begyndte at hviske. Situationen var ved at blive uhyggelig, men Mac Allum gjorde det eneste rigtige, nemlig omkring og lige løs paa Hoben med den mest ligeglade Mine af Verden. De hummede sig lidt til Siden og lod os vandre Spidsrod gennem en Krydsild af skæve Blikke. Og saa gik det samme Vej tilbage i Solhede, Støv og Stank, mens Hoben havde faaet Stemme og vistnok sagde drøje Vittigheder om os. Omsider naaede vi ned til Havnen og opdagede, at Vandet var væk, og vort Tilbagetog afskaaret. Ebben havde efterladt samtlige Djonker og vor Sampan stikkende fast i sort, stinkende Mudder. Da følte jeg den rislende Kulde langs Rygraden, som jeg aldrig har følt i Kamp med Vind og Vove.

Som om Banden havde læst Frygt i vore Ansigter, blev den paa en Gang højroestet og gav sig til at huje og kaste med Sten. En anden Bande med tykke Stokke kom pludselig ud fra Byen, anført af en velklædt Literat. Vi havde hver en Revolver,

men hvad var der egentlig at stille op mod Tusinde Kinesere.«

»Partiet er noget ulige,« bemærkede O'Connor og strøg sine Whiskers, »som Paddy O'Moore sagde, da Fanden vilde slaas med ham.«

Til alt Held lod den velklædte Literat til at være os velsindet; paa et Ord fra ham spredtes Pøbelen som Avner for Vinden, saa sendte han en Mand hen til os og lod sige, at vi gjorde bedst i at gaa ned i vor Baad og blive der. Der var ikke rart nede ved Mudderet, lummert som en Ulykke og fuldt af Myg. Desuden nagedes vi af Sult, vi havde jo ventet at faa Middag hos Missionærerne; da vi havde siddet og bandet en Time, blev der imidlertid bragt os en Madkurv, indeholdende baade kogt Fisk og stegt Fuglevildt, The og en Flaske dansk Aquavit. Vi kunde ikke faa at vide, hvem det kom fra, men vi gættede paa Literaten, og det var først, da Vandet var kommet tilbage i lange flade Søer, og vi var vel paa Vej mod vort Skib, at det gik op for mig, hvor jeg havde st den Mand før. Det var Claytons gamle Boy.«

»Ah-Tsi!« udbrød Vup.

»Alias Hr. Komprador Pjing Fong,« nikkede O'Connor, »med Hornbriller og Mandarinhat, men det samme Ræveansigt.«

»Ja, ved alle hornbrillede Mandarinere,« lo v. Stein, »Nr. 13 er altid paa Pletten i rette Tid. Vi render nok paa Ræven en af Dagene.«

I Taagen.

Da Poul og Yuki, ledsagede af deres Beskytter, næste Morgen kom ned i Hotellets Vestibule, traf de v. Stein i Samtale med den amerikanske Millionær Grooteveldt og hans billedskønne Datter. v. Stein saa pragtfuld ud i sin lyseblaa Galauniform med flere Ordener paa det brede Bryst. Baade Fader og Datter lyttede betagne til hans Ord.

»Set Orienten, siger De; næ, De har slet ingen Ting set, lille Dame! Ikke andet end en Smule ferniseret Facade og nogle uægte Souvenirs, lavede i Hamborg. Ved alle paafuglefjerede Mandariner, De skulde have været, hvor jeg har levet mit Liv, inde i Afkrogene, hvor Havene vrimler med Krokodiller og giftige Vandsnoge, Hajer og Pirater; der hvor sorte Indfødte slagter Jomfruer og Pattegrise afvexlende til Ære for nogle grimme Træfigurer, ikke større end Deres lille Haand — saa havde De set noget.«

»Det maa være frygtelig spændende,« læspede Dollarsprinsessen.

»Spændende — det er famos; ved alle skørbærende Mandariner, der har vi en Mand, som bedre end jeg vil kunne beskrive de jomfruelige Urskoves Pragt. Min Ven, den berømte Naturforsker Vermund Uffo von Petersen — Frøken Lilian Grooteveldt med Papa.«

»Glæder mig,« sagde Millionærfatter, »her er

min Næve. Jeg er en simpel Mand; laver mine Penge ved at bygge Byer i nye Egne. Køber Grund og bygger Huse en gros og sælger dem igen stykkevis, forstaar De. Tror De, der er noget at lave i den Retning derovre paa de Smaaøer, vi tog fra Spanierne?»

»Filippinerne er profekto ikke Smaaøer,« udbrød den lærde og begyndte en blomstrende Skildring, som Millionæren høfligt hørte paa, skønt han ikke fik Besked om Landets praktiske Muligheder.

»Frøken Lilian,« vedblev v. Stein, »maa jeg præsentere Dem mine unge Venner, Hr. Poul Lindhardt fra Danmark og Yuki Chan — det betyder Comtesse Snefnug,« tilføjede han halvhøjt.

»Naar det er Deres Venner, Hr. Greve, er det mig en Ære,« læspede Lilian og nejede ceremonielt.

»De skal selv tage derover,« lød Vups Stemme, »Deres Datter vil opleve det vidunderlige, og De vil selv kunne bedømme, hvilke Chancer der er.«

»Hvad vilde saadan et Trip koste?« spurgte Grooteveldt.

»Mig har det intet kostet uden en Rift og en Draabe Blod i Ny og Næ; Dem vilde det forhen have kostet et Par Millioner i Løsepenge. Men nu har vel Amerika undertrykt Sørøveriet,« erklærede v. Stein.

»Desværre, jeg vilde forfærdelig gerne træffe en rigtig Pirat; det maa være romantisk,« yttrede Lilian smægtende; »og hvilken Opsigt jeg kunde gøre i New Yorks Selskab bagefter.«

»Ved alle svaleredeædende Mandariner; vil De betro Dem til mig, skal jeg prøve at opfylde Deres Ønske.«

»Hvilken Damper skal man tage med,« spurgte Grooteveldt.

»Vil De se noget, skal De tage med Deres egen,« mente v. Stein.

»Og det koster? Bliver det ikke for dyrt?«

»Ikke for dyrt for en Mand som Dem,« erklærede v. Stein. »Professor v. Petersen, to Ord i Fortrolighed.«

»Hvad er det for Rævestreger, De har for?« spurgte den lærde Herre, da de var kommet hen i en Krog, »hvornaar er jeg bleven Professor og De Greve?«

»Der var nitakket Krone paa mine Vuggelagener, og De bliver sikkert Professor, saa stor en Forsker, som De er; den eneste Europæer, der har gennemvandret Hainan og set en Bambusbjørn! Apropos, De lovede i sin Tid et Aar af Deres Liv for at opnaa det, og har endnu ikke betalt den Gæld.«

»Hm, det var profekto min behagelige Spøg!«

»Gaar De fra Deres Ord?« spurgte Kæmpen truende.

»Nej, ikke gærne; mn jeg er som sædvanlig paa Vej til den botaniske Have i Buitensorg paa Java.«

»Ved alle pengepugende Mandariner; Du er en sær Fisk, min magre Ven; ogsaa denne Gang skal jeg love Dig en langt interessantere Rejse, om Du

blot vil tie og samtykke til det hele. Dermed er vi kvit, og gaa saa hen og bliv ved med at være Lokkefugl til den Filippinertur.«

v. Stein henvendte sig dernæst paa Japansk til Poul og Yuki.

»Har mine unge Venner travlt med at komme til Tientsin? eller vil I være med at give de amerikanske Vigtigpetere en Lektion i god Opførsel?«

Yukis Øjne straaledede, men Poul indvendte:

»Jeg har Billet med Telejta til Tientsin, og Kaptein Bast sagde, han lettede i Aften.«

»Hvis du kendte Tientsin, vilde du ikke længes did, min jiu-jitsuende Ven, og hvis du vidste, hvor smukt der er i Nippon.«

»Men min Pligt?« Poul vilde endnu ikke give sig.

»Vi skal indrette det saadan, at du ikke svigter din Pligt; desuden kan en Mand ikke tillade, at man fornærmer den Pige, han skal beskytte, vel — saa er den Sag afgjort. Mr. Grooteveldt,« vedblev v. Stein højt. »Mine Venner her og jeg vil gjerne dele halvt med Dem om at leje en Damper til Mindanao, og jeg kender en smart kinesisk Skipper, som vil føre os et Sted hen, som De aldrig har drømt om. Jeg tør love Dem en Rejse, som næppe bliver billig, men sikkert enestaaende.«

»Sig ja, Papa,« bad Lilian, »saa mammuthagtig dyr, at du ikke kan betale den, bliver den vel ikke.«

»Naturligvis har jeg Raad, Lily,« erklærede Millionærpapa, »jeg har endog Raad til at tage alle de Tilstedeværende med paa min egen Regning.«

Vups Ansigt klarede op; han var nemlig kær i Penge, og havde med Bekymring iagttaget den Vending, Samtalen tog. Men Skyerne samlede sig atter paa hans Pande ved v. Steins næste Yttring.

»Vi vil helst bære vor Del af Omkostningerne; der er et Par unge japanske Officerer af mit Bekendtskab, som skal med os.«

»Kan vi ikke slippe for de smaa gule Japs, Fader?« spurgte Lilian halvhøjt. Yukis Øjne lynede, men v. Stein trak paa Skuldrene.

»To Mand er to Mand; der kunde opstaa Forviklinger paa Vejen, og det er rart at have vaabenføre Rejsefæller. Det er to nette unge Herrer af den gamle Adelsfamilie Taïra, som er ældre end Amerikas Opdagelse.« — —

»Jeg begriber profekto ikke et Muk af det hele,« yttrede Vup et Par Dage senere; han stod paa Agterdækket af Damperen »Lily« — opkaldt efter sin Passager — ved Siden af v. Stein og stirrede ud i Taagen, der svøbte sig graa og ulden om Damperen, saa at man ikke engang kunde se Mændene paa Kommandobroen. Luften ovenover var graa og tung, Vandet var graat og snavset, alting saa graat og kedeligt ud.

v. Stein pustede en Tobakssky fra sig, graa som alt andet og spurgte: »Kender De ikke Kaptajn Ah Fjong?«

»Det er jo Kaptajn Claytons gamle Kahytsboy — Ah Tsi — men jeg tror profekto ikke, han vil

kende mig, og jeg ser dog ret sjælden ud,« mente den lærde.

»Ildrømmet, min magre Ven, du er lige saa sjælden som Hvaler i Tongkingbugten.«

Her tudede Lily — en langtrukken dump Tone, der endte i et disharmonisk Hyl. Da Lyden var hendøet, vedblev v. Stein:

»Saa aner du vel ogsaa, under hvilket Flag vi sejler?«

»Kinesisk vel,« mente Vup.

»Ved alle hornbrillede Mandarinere; du er blind som en nærsynet — Professor. Naar Ah-Fjong og jeg er ombord sammen, sejler vi for samme Firma.«

»Jeg tror profekto, De mener H a m s e l v,« udbrød Vup.

»Hvem ellers! Vi er ude i en bestemt Hensigt. Det kinesiske Selskab, som H a m s e l v er Leder af, agtede at erobre Mindanao, men da det viste sig ugørligt, solgte vi det hele til Amerikanerne. Permin, jeg og mange andre Medlemmer af Broderskabet har kæmpet frivillig paa amerikansk Side i Kampen mod Moros, de filippinske Sørøvere. Nu er Kampen afgjort til Amerikanernes Fordel, og saa vil Onkel Sam ikke rykke ud med Millioner, vi havde akkorderet om.«

»Send Regningen til en Sagfører,« svarede Vup adspredt og lyttede efter en fjærn Lyd i Taagen. »Lily« tudede — 2 lange og 2 korte Stød; det betyder ikke noget i det sædvanlige Signalsprog, men det tænkte Vup ikke over.

»Ved alle penneslikkende Mandarinere. Hvor er den Prokurator, der kan inkassere en Fordring fra en kinesisk Frimurerstormester paa Regeringen i Washington? Hvor den Foged, som kan udpante Skyldneren?«

»Ganske vist,« nikkede Vup aandsfraværende.

»Det er en fæl Tud, han har derude; det lyder hverken som en Sirene eller som en Dampfløjte.«

»Derfor har vi besluttet at tage Sagen i vor egen Haand,« vedblev Kæmpen; »Mr. Grooteveldt er mange Gange Millionær. Han og hans Datter er et Par udmærkede Gidsler.«

»Det smager profekto af Selvtægt og Sørøveri,« udbød Vup, »og hvad skal saa jeg og mine Myndlinge og de to japanske Officerer her ombord?«

»H a m s e l v er en fin Diplomat, der forstaar at spille sine Kort — de to Nipponherrer er et Par Knægte, som maaske kan tage Stik hjem engang.«

»Jeg spiller ikke Kort,« vrissede Vup.

»Men du spiller Skak, min lærde Ven, og er selv en af Figurerne — foreløbig hører du og dine Børn til Bønderne, men ved alle spytslikkende Mandarinere, maaske gaar en af Eder i Dam, bliver Officer og vinder Spillet. Kongeriget Mindanao er røget op i Maanen, hvor saa mange Grevskeber har hjemme; men der er Plads nok i dette velsignede Østen for modige og ærgerrige Folk som H a n s e l v og hans lystige Svende.«

To lange og to korte.

»Hvad betyder det Signal?« spurgte Poul, som

kom agterud, bærende paa Miss Lilian Grooteveldts Klapstol.

»Bi en lille halv Time, saa faar vi det at vide,« lovede v. Stein og holdt skarpt Udkig til Styrbord. En kinesisk Djonke med et mægtigt Dragehoved i Stævnen dukkede frem af Taagen. De persienneagtige Sejl hang slappe ned fra de foroverbøjede Master, og alligevel skød den en ret antagelig Fart, som blev den drevet af en usynlig Maskine. Det mærkeligste ved Fartøjet var imidlertid Dragehovedet, som var bevægeligt og udstyret med et Par stilkede Øjne, der nu rettedes mod Damperen Lily. Fra Dragehovedets Svælg lød et hæst Brøl og i samme Øjeblik slog Kaptajn Ah Fjong »Stop« til Maskinen.

Passagererne var komne op paa Dæk og stirrede forundret paa Djonken, hvis Dæk var opfyldt af Fiskegrejer og tomme Pakkasser; nogle faa Kinesere stod ved Rælingen og stirrede sløvt og ligegyldigt paa Damperen.

»Se saa,« erklærede v. Stein, »hvis nu Passagererne vil vise os den Ære at gaa ned i den Kina-baad der, skal De inden Aften befinde Dem paa et Sted, De aldrig har drømt om.«

»Vi skal da ikke ned paa den snavsede Skude der, vel, Papa?« spurgte Miss Lilian.

»Nej, det vil vi ikke,« erklærede Millionæren.

»Uheldigvis er der i dette Øjeblik ingen, der spørger om Deres Vilje,« svarede v. Stein, »Falde-

rebstrappen er nede; behag at gaa fra Borde, mine Herskaber.«

»Er dette ikke mit eget Skib?« begyndte Amerikaneren.

»Skibet tilhører Kaptajn Ah Fjong, som næppe vil blande sig i vore Forretninger; og Mandskabet har vi underkøbt. Det koster mig kun et Vink at faa dem til at skære Halsen over paa Dem.«

»Hvad skal vi gøre, mine Herrer,« spurgte Grooteveldt raadvild henvendt til Vup.

Den lærde snoede sit Hageskæg og svarede:

»Disse Herrer er fra Japan; min Datter er fra Japan; jeg tror profekto ikke, vi er passende Selskab for saa fine Folk som Hr. og Frøken Grooteveldt.«

»Truffet, min magre Ven,« lo Kæmpen, »og dermed er den Passiar Slut. Vil Frøkenen gaa ned, eller skal jeg bære Dem. Ved alle perleknappede Mandariner — her har jeg haft al den Ulejlighed med at skaffe Dem i Forbindelse med en ægte Pirat, og saa er De endda ikke tilfreds.«

Saa gjorde Frøken Lilian Grooteveldt gode Miner til slet Spil og gik ned paa Djonken, fulgt af de øvrige Passagerer. Amerikanerne blev bragt neden under, men de japanske Officerer, Vup og de to unge blev paa Dækket og saa Damperens Skrog forsvinde i Taagen. Von Stein gav en Ordre gennem et Talerør; fra Djonkens Indre hørtes en snurrende Lyd, og det løjerlige Fartøj bevægede sig trods Sejlene frem stik mod Vinden.

»Hr. Doktor,« spurgte Poul Lindhardt; »hvem er egentlig Hr. v. Stein, og i hvis Vold befinder vi os?«

»Ærlig talt,« svarede Vup, »befinder vi os endnu i en uigennemtrængelig Taage.«

VI

Det Sted, du aldrig drømte om.

Taage varer imidlertid ikke evigt. Henad Aften var Luften høj og klar, da det mærkelige Fartøj styrede mod et Land med et højt Bjærg, som gik ud til Kysten. Man var i en lidet befærdet Egn af det kinesiske Hav, foruden Djonken var der i Miles Afstand kun et eneste Fartøj synligt, og det var en amerikansk Torpedojager, som havde fuld Damp oppe. v. Stein undersøgte den i Kikkerten og henvendte sig til Poul, som stod ved hans Side.

»Et Ord paa Forhaand; sig til Deres Venner, at hvad der end sker, fordrer jeg blind Lydighed. Tag Roret et Øjeblik. Ned i Salonen med alle Land-snegle. Sej, Folkens, væk med Sejl og Mast!«

Selv om Djonkens Fart herved øgedes, blev Damperen dog bestandig tydeligere; det bredbovede Fartøj var ilde stedt i et Kapløb med en moderne Torpedojager.

v. Stein iagttog koldblodig Forfølgeren i Kikkerten og udbrød:

»Han har opdaget os, men skal faa en lang Næse.«

Fra sin Lommebog tog han en Strimmel Ris-papir, hvorpaa han med Blyant skrev nogle faa Ord, rullede dernæst Seddelen sammen og stak den i en Pennepose. Fra en Tremmekasse fremtog han en blaatavlet Brevdue, fæstede Penneposen under dens Vinge og slap den løs. Duen svingede sig i Vejret og fløj lige ind mod Bjærget forude.

»Hold Kurs efter Duen,« befalede v. Stein; dernæst gav han Mandskabet Ordre til at forlade Dækket, hvor nu kun han og Poul blev tilbage.

»Styr ret mod Landet, Gut, ind i den lille Bugt mellem de to Klippenæs. Saa, der faldt hans Signalskud, men vi lystre ikke og er endnu ikke paa Skudvidde.«

Det kom man imidlertid snart; et Projekt til pløjede Vandfladen agten for Djonken og efterlod en Stribe af Damp og Vandstøv.

»Sur Roret og tag nøjagtig Peiling; vi maa snart se at komme ned,« raabte v. Stein og slap Resten af Brevduerne løs. Poul fulgte dem med Øjnene, da et skarpt Fløjt i Luften fik ham til at dreje Hovedet.

»Det maa han ikke gøre en Gang til; han skyder for godt,« raabte v. Stein, »kom med forud! Poul adlød og fulgte med ned gennem Forlugen, som v. Stein skruede godt til indvendig fra. Ved et Tryk paa en Kontakt tændtes en elektrisk Lampe og oplyste et Kompas og et Rat. v. Stein greb en Te-

lefon, raabte »alt klar« og drejede dernæst paa et Haandsving. Poul følte, at Djonken sank. Paa en rund Skærm forude saa han et Billede af Bjærget, Havfladen, og en Sø der slog over Fartøjet og begravede det.

»Tag Rattet,« kommanderede v. Stein, »hold samme Kurs som før og hold Udkig efter et hvidt Lys. Ha, ha, — om et Kvarter vil Amerikaneren komme til det Sted, hvor vi gik ned, finde nogle drivende Kasser og lidt Tømmer og søge efter vore Lig, mens vi sejler her 5 Alen under Overfladen. Ved alle filtsaaledede Mandariner! Naar engang i Fremtiden Undervandsbaadene bliver indrettede med komprimeret Ilt og Periskop i Mastetoppen i Stedet for i Gallionsfigurens Øjne, da er de store Krigsskibes Dage talte.«

»Hvorlænge kan vi holde os nede, og hvor dybt kan vi gaa?« spurgte Poul, mens han stirrede paa det grønlig Vand, der afmalede sig paa Skærmen; han saa tydeligt Billedet af en Stime Fisk, som strøg forbi, forfulgt af en Haj.

»Vi kan ikke gaa ret dybt, at ikke Vandtrykket skal knuse Fartøjets Sider, men vi kan holde os nede, saa længe vi har Luft nok.«

»Et Lysskær to Streger nordligere end ret for,« meldte Poul.

»Halv Kraft,« raabte v. Stein i Telefonen, »sæt Kurs lige over Lyset, her ligger Ledefyr langs Bunden.«

Poul adlød, endnu et Par Gange lededes de af

undersøiske Lys, saa blev alt mørkt, selv det svage Dagsskær, som hidtil var trængt ned gennem Vandet, hørte op. v. Stein drejede atter paa et Haandsving, man hørte Lyd af Pumper, og Fartøjet hævede sig langsomt, indtil Poul meldte:

»Rød og grøn Lanterne forude.«

»Saa er vi i Tunnelen,« oplyste v. Stein, »lad os gaa op paa Dæk.«

Faa Øjeblikke efter var de i den friske Luft i en Grotte med en Række røde og grønne Lanterner skinnende langs Siderne af et sort Vand. Forude trængte et spredt Dagslys ind gennem en cirkelrund Aabning, der hurtig kom nærmere og blev større, idet man nærmede sig Hulens Udgang. Sindigt arbejdede Djonken sig ud gennem Klippeaabningen, ud i Dagen.

Poul gned sine Øjne, et saadant Sted havde han aldrig drømt om. Man befandt sig øjensynlig i Bunden af en udbrændt Vulkan; den stille Vandflade var vel saa stor som Farum Sø ved København; ligesom denne havde den en Holm nær den ene Side, men den var ikke kranset af lyse Bøgeskove, en sort, stejl Klippemur omgav Søen ligesom Tilskuerspladsen i et Amfiteater, men stejlere og højere, saa høje, at Solens Straaler kun ved Middagstid kunde naa Søens Overflade. Som Bænke i et Cirkus løb smalle Hylder langs Klippesiderne; her brændte flere Baal, om hvilke broget klædte Skikkelser var lejrede. Nogle sorte Aabninger antydede Klippehuler; hist og her voxede Bregner og Græs i

Klipperidser, og ned ad den fjærneste Væg rislede en lille Fos, som drev et Vandhjul.

Djonken gled forbi Holmen, hvor et forgyldt Buddabillede tronedede i ensom Majestæt under et kinesisk Tag, baaret af fem rødakerede Søjler. Mellem Holmen og Bredden var en smal Kanal, her fortøjede man ved en naturlig Stenkaj, hvor en Bande vildt udseende Mænd modtog Fartøjet med Haandklap.

»Hvor har De ført os hen?« spurgte Amerikanerinden.

»Til et Sted, som De aldrig har drømt om,« lød Svaret, »det bliver en dyr Historie at komme løs, men saa mammuthagtig dyr, at Deres Papa ikke kan betale, bliver det ikke.«

»Regerer De her?« spurgte Millionærpapa.

»Nej, det er H a m s e l v, som er Havets Konge, og ham vil De tidsnok stifte Bekendtskab med.«

En fedladen Herre traadte frem, bukkede for de to japanske Officerer, præsenterede sig som Cere-monimester van Daalen og udbad sig den Ære at maatte føre Herrerne til H a m s e l v. Vup og hans Myndlinge blev derimod omringede af nogle unge Kvinder i filippinsk Dragt og ført til en Grotte, som var oplyst med Elektricitet og udstyret med bløde Tæpper og Løjbænke. Nogle Tjenere bragte snart efter et veldækket Bord, som de Rejsende lod vederfares al mulig Retfærdighed.

»Sandelig,« udbrød den lærde, »hvis jeg ikke har spist paa dette Stel og er bleven opvartet af

disse unge Damer før, saa maa man kalde mig en Skolefux.«

Og han begyndte en lang Beretning om, hvad han og Jens Permin havde oplevet, da de gæstede Ham selv i hans Fæstning paa Hainan.

»Jeg gad vide, om ikke de unge Piger kender mig,« vedblev Vup, han tiltalte dem paa forskellige europæiske Sprog, men det var først, da Poul prøvede at tale Japansk, at en af Kvinderne svarede:

»Kender godt gammel Gedebuk. Set ham i Sain-folkets Stad med to unge Mænd! Han holde lang Præken om mine Klæder og mine Smykker; ganske glemme at se paa mig selv, og jeg dog ganske net; synes unge Herre ikke?«

Poul indrømmede det, og den unge Dame blev helt snaksom og fortalte, at hun hed Aima og var Datter af en rig siamesisk Godsejer, som efter Landets Skik havde maattet give Kongen sin smukkeste Datter til Medhustru. »Og saaledes blev jeg Nr. 347 Reservefrue hos gamle Somdetch Phra Paraminder Maha Chulalongkorn,« lo Aima, »han har aldrig talt til mig og næppe set mig mere end den Gang, min Fader præsenterede mig ved Hove.«

»Hvad fik De Tiden til at gaa med?« spurgte Poul.

»Vi pyntede os; hørte paa Musik og arrangered Kampe mellem smaa arrige Fisk, vi har til det samme. Vi saa paa Dramaer, som varede en hel Uge, og vi intrigerede.«

»Hvorom?« spurgte Poul.

»Foruden Dronningen var der en Del ægte Gemalinder, som alle var Prinsesser af kongeligt Blod. De høje Damer kunde ikke enes, den ene vilde være højere i Rang end den anden. Hver eneste Hoffest affødte en større Skærmydsel bagefter. Saa hvervede de høje Damer Parti hos os andre, og der var altid et Par af ens bedste Veninder, som man var dødelig Uvenner med.«

»Det har jo været helt gemytligt,« lo Poul, »hvordan kom De fra det Paradis?«

»Jeg tænkte: Kongen er gammel; naar han dør, faar jeg Enkepension og skal tilbringe Resten af mine Dage med at spekulere over Nirvana. Dertil var jeg for ung — jeg Enkepensionist!« Aima sprang op med et Sæt og gav sig til at danse en meget ejendommelig Dans med Knæbøjninger og Armvridninger, indtil hun forpustet satte sig ned. »Der kom en gammel Hofdame og fortalte, at en rig Ud-lænding havde lagt Mærke til mig ved en Hoffest og absolut vilde have mig. Jeg slog til; ved fornuftig Anvendelse af Stikpenge slap jeg en mørk Nat over Kongestadens Mur — Hoffet har mindst brugt 14 Dage til at fordøje Skandalen.«

»Hvem var den fremmede?« spurgte Poul.

»En af Ham selv's Officerer,« lød Svaret, »vi er mange Damer fra alle Kantér ved Hans Hof; der er ogsaa en Landsmandinde af Dem,« henvendte Siameserinden sig til Yuki Chan, der havde haft Møje med at betvinge sin Ærgrelse over, at Poul gav sig saa meget af med den pyntede Sørøverpige.

»Er det en Dame?« spurgte Yuki Chan, »eller en Kvinde af Folket?«

»Koma San (Fru Rødkjælk), hører til Slægten Taira ligesom de to Officerer, der besøger os i Dag,« oplyste Aima, »hun vil sikkert blive glad ved at modtage Visit af en Landsmandinde.«

Snart efter gik Aima og de andre opvartende Damer, efter ved Forhæng at have delt Grotten i tre »Værelser«. Poul og Yuki fulgte dem til Døren og blev et Øjeblik staaende, betagne af Stedets Ejendommelighed. Søen laa i Mørke, kun ovre i Buddatemplet brændte nogle Voxlys; højt oppe saas et lille Stykke stjerneklar Himmel, nogle enkelte Stjærner spejlede sig i det sorte Glar forneden. Fra en Grotte paa den anden Side Søen trængte et dæmpet Lysskær ud; derovre fra hørttes ogsaa Tonerne af et Orgel. Alvorsfulde Toner — langt smukkere end Poul nogensinde før havde hørt dem — og nu var der en Kvindestemme, som sang.

»Det er »den forvistes Klage«,« hviskede Yuki, »jeg hørte den engang i Sibirien i en By, hvor Enoch havde opslaaet sit Cirkus. Der var en Sangerinde, som hed Ruth Petskrownij, kaldet Sibiriens Nat-tergal, som besøgte os — Artister kender jo hinanden; hun var saa smuk — og hun græd og kærtegnede mig; det var der sjældent nogen, som gjorde — den Gang. Tys — nu synger hun igen.« Det var »den røde Sarafan«, en ukrainisk Folkesang; da dens sidste Strofer døde hen, lød der tre dumpe Gonggongslag ovre fra Tempelholmen; saa

blev alt stille; kun den lille Vandmølle klaprede oppe ved Fossen. Sandelig, et saadant Sted havde ingen drømt om.

VII

I Piraternes Hovedkvarter.

Fra Rosenvænget til et Sørøversmuthul i Jordens Indre; fra frie Rejsende til Fanger hos en saare mystisk Person, det var en sær Overgang.

»Men dem oplever man saa mange af her i Livet,« mente Vup og begav sig næste Morgen paa Ekspedition i det ukendte Land, hvor der var saare lidt at se. Den lille Fos drev et Elektricitetsværk, som skaffede Lys til de beboede Huler. Havets Stigning og Synken bragte Vandet til at løbe ind og ud gennem Grotten, herved fik man Kraft til en anden elektrisk Maskine, der leverede Kraft til Undervandsbaadene; det var en Ingeniør, som forklarede Vup dette, men Naturforskeren havde ikke Forstand paa moderne Teknik og interesserede sig langt mere for nogle smaa Bassiner med Regnbueørreder og for Brevduerne, som byggede i Klippehuller.

Først da Ingeniøren førte ham over paa Tempelholmen, fangedes den lærdes Opmærksomhed; her var nemlig et helt Musæum af Kostbarheder, tagne fra — ja, man skal ikke spørge Sørøvere, hvor de har deres Værdisager fra.

Vup kunde dog ikke holde sin Nysgerrighed i Tømme angaaende et Pragtstykke: en meterhøj, sortglasseret Urne omhyggelig indsvøbt i et Stykke japansk Sølvør med indvævede Blommegrene.

»Hvorfor bliver den Krukke opbevaret saa omhyggeligt,« spurgte Dr. V. U. P.

»Det er en Hemmelighed,« forklarede Ingeniøren, »og den, der kan tyde Fabriksmærket her i Bunden, skal efter Sigende kunne faa fat i den ene Ende af Traaden. De maa gjerne se det; jeg har Ordre fra Ham selv til at vise Dem alt — hans Hensigt dermed begriber jeg blot ikke.«

Det gjorde Poul heller ikke, og han blev dog præsenteret for selveste Ham selv. Piraternes Fyrste saa ud til at være en halvhundrede Aar; han var kraftigt bygget og brun i Huden, om end ikke meget mørkere end en vejrbidt Ulk fra Syd-europa, hans Bryn var lige og gik næsten sammen over Næsen. Han bar sort Overskæg med lange Spidser, som efter kinesisk Mode tyngedes ned af et Par Gulddopper, men Øjenlaagenes Form tydede ikke paa mongolsk Blod; Poul vilde snarere have anslaaet ham til at være Inder, men han havde rigtignok ikke set mange Indere; og maaske var det den folderige Turban af hvid Musselin med en ædelstensfunklende Agraf, som mindede ham om Billeder af indiske Fyrster. Høvdingen bar iøvrigt en Søofficersuniform af europæisk Snit, Hænderne var brunlige, men velplejede; Lillefingerens Negl var indesluttet i et Guldfulteral. Han sad ved et

Skrivebord, som var overlæsset med Papirer; en kostbar Pistol laa indenfor hans Rækkevidde paa et forgyldt Skrin med Bogstaverne I. N. S. dannede af røde Ædelstene.

Alle disse Enkeltheder opfattede Poul med et eneste Blik; saa nævnede Ceremonimester van Daalen hans Navn, og Han selv vendt Blikket mod den unge Dansker; han havde et Par mørke gennemborende Øjne, og Poul forstod, at det var en Mand, som var vant til at befale og blive adlydt.

»De er velkommen, unge Mand,« begyndte Han selv. »Vi ved alt om Dem, mere end De selv ved. Hvad byder De i Løsepenge?«

»Jeg er ikke velhavende,« indvendte Poul.

»Det ved Vi ogsaa, men Vi kan gøre Dem rig. Alle Vore Hjælpere bliver rige. Naar Vi nu tilbyder Dem frit Lejde for Dem og Deres Plejesøster til Tientsin, og De der er indtraadt i Deres Stilling ved Telegrafene, kan Vi saa stole paa, at De vil overgive Vor Befuldmægtigede saadanne Telegrammer, som Vi vilde have Fordel af at kende?«

»Nej,« svarede Poul, »vi danske Telegrafister er edsvorne; og jeg skøtter ikke om at være Piraters Haandlanger.«

»De har en dristig Mund, unge Mand — en anden kunde saadant Sprog koste Hovedet, men De faar Frisprog foreløbig. Forstaar De at lægge hemmelige Ledninger og at »tappe« Telegrammer fra en fremmed Linie?«

»Jeg kan godt, Deres Højhed, men jeg vil ikke være Spion, om jeg saa skal blive gaaende her i al Evighed.«

»De er Dansker! Deres Fædreland naaede engang fra Polens Sne til Elben. I 1654 erobrede Sverige Skaane, Halland, Bleking, Hærjeland og Jæmte-land; i 1814 tabte I Norge og Helgoland, i 1864 Slesvig, Holsten og Lauenburg. Hvis der eksisterede et hemmeligt Selskab med saavel Magt som Agt til atter at hejse Dannebrog i de gamle danske Lande — vilde De da anse det for en Skam at arbejde for det Selskab?«

»Det er ikke eksisterende Forudsætninger,« svarede Poul.

»Vel! Men der eksisterer et Selskab, som gerne vil erobre Asien igen for Asiaterne. Spanierne har vi jaget væk.«

»Og faaet Amerikanerne i Stedet,« indskød Pouli.

»Et forbigaaende Uheld,« erklærede H a n s e l v, »næste Gang, vi gaar løs paa en Stormagt, gaar det bedre. Danskerne har vi intet imod — men hvad mener De om at konspirere mod Stormagter, som har været med til Danmarks Sønderlemmelse?«

»Jeg er ikke Asiat,« svarede Poul.

»Det er De ikke — endnu.« Piratfyrsten aabnede det gyldne Skrin og fremtog en Signetring, »naar De engang bliver det, Ven Lindhardt, saa bær denne Ring, og den første af Vore Folk, som træffer Dem, vil føre Dem til Os — paa Gensyn.«

Poul kom temmelig betuttet ud fra Audiensen og traf Vup i Samtale med v. Stein.

»Ved alle rovgridske Mandariner, jeg ser ikke Forskellen,« raabte Kæmpen, »naar en europæisk Skipper eller Handelsagent tyller Spiritus i uvidende Øboer og franarrer dem deres Produkter for Slaverom og Glasperler, saa er det moralsk. Naar kinesiske Kræmmere bytter Messinggonggonger og værdiløse Amuletter bort for det pure Guld paa Filippinerne, saa er det moralsk. Men naar vi lænser saadan en Menneskeflaer for lidt af hans overflødige Mammon, saa er det umoralsk. Det er der ingen Logik i.«

»Al Piratfærd er ulovlig,« mente Vup.

»Lov! Hvad er Lov? I Kina udkom engang en Lov, der forbød Indførsel af Opium. Det var da en moralsk Lov! Men England og Frankrig bombarderede de kinesiske Kystbyer og tvang de smaa skævojede til at ryge den forbandede Gift. Er det moralsk? Tænk jer, at I hjemme i Danmark vedtager en Lov, der forbyder Spiritus, og saa en engelsk Flaade skyder København i Brand for at tvinge Eder til at købe skotsk og irsk Whisky! - Og saa undrer man sig endda over, at Europæerne ikke er elskede i Østen!«

»Jeg mente blot, angaaende Grooteveldts,« indskød Vup.

»Her kommer kristne Missionærer over og volder Ufred ved den ubehændige Maade, hvorpaa de præker Fredens Evangelium,« vedblev v. Stein,

»der bliver Ballade; et Par hvide Prædikanter bliver Martyrer; strax har vi Europas pansrede Næve; en Flaade under Prinsen af Prøjsen aftvinger Kina Kiautsiau — gad vide, hvad I vilde gøre i Europa, om jeg kom anstigende med en halv Snes Bonzer og gav mig til at præke Buddisme.«

Vup snoede sit Hageskæg: »Det gad jeg profekto gærne se.«

»Om du lever, min magre Ven, vil du faa store Omvæltninger at skue,« profeterede v. Stein. »Men vi spilder Tiden med Snak. Han selv er Suveræn lige saa vel som Kongen af England, Storher-tuginden af Geroldstein eller enhver anden af Vestens Fyrster. Han selv har Land og Folk, Hær og Flaade og sine egne Love, som maaske ikke behager Eder, men Europa har aldrig spurgt Asien, om dets Love behager os. Ved alle guldbroderede Mandariner — vore Pirater har aldrig optraadt saa grusomt overfor hele Folkeslag, som Europæerne undertiden har gjort under Paaskud af at beskytte deres Handelsinteresser og deres Religion. Derfor er den gule Liga opstaaet, dens Formaal er at drive Europæerne ud af Asien, og vi lystige Pirater er Medlemmer af Ligaen, hvor man kan bruge Mænd.«

»De er noget aabenmundet, min kære v. Stein,« mente Vup, »sæt, jeg fortæller det hele, naar jeg kommer hjem!«

»Saa bliver du grint ud, min magre Ven,« lo Kæmpen. »Europas Diplomater er saa kloge. England regerer paa Havet, Czaren er uovervindelig,

og de smaa Japs nogle Abekatte — jeg kender den dumme Vise. Skriv du bare væk — men du slipper kun herfra paa een Betingelse.»

»Skal jeg forpligte mig til Tavshed?« spurgte Vup.

»Nej — men du skal gaa Bud fra Hans Majestæt Ham selv til Hans Majestæt Onkel Sams Gesandt i Tokio og i vort Navn forlange en Million Dollars i Løsepenge for Mangemillionæren og Dollarsprinsessen.«

VIII

Frøken Snefnug Blomme Fred.

Yuki Chan havde forandret sig. Hun var aandelig talt vokset et Par Tommer i de tre Dage, man havde opholdt sig i Piraternes Hovedkvarter, men det var først, da man havde faaet Løbepas og atter befandt sig ombord hos Kaptajn Ah Fjong — med Kurs mod Jokohama — at hun aabnede sit Hjærte for sine Venner.

De sad i Kahytten en Aften; udenfor regnede det; Poul gabede af Kedsomhed, Vup var indesluttet; han spekulerede paa, hvorledes han skulde klare sig overfor den amerikanske Gesandt. Da brød Yuki Chan Tavsheden.

»Der var en Dame fra Nippon blandt Piraterne. Hun hed Koma San (Fru Rødkælk) og var meget glad ved at træffe en Landsmandinde, selv om hun

troede, jeg var af Borgerstand, og hun selv var en Kugedame, en Fujiwara Gosekke.»

»Undskyld, Frøken Yuki,« vaagnede Vup op, »men jeg kan profekto ikke tale Japansk.«

Yuki smilede: »Tilgiv, jeg glemmer, at De intet ved om Forholdene i Nippon. Poul og jeg har læst alt det, vi kunde faa fat i, og Koma San fortalte mig mere, mens vi drak The sammen i hendes Værelse. Der er to Slags Adel i Nippon, Buke eller Ridderadel og Kuge eller Hofadel. Til Hofadelen hører 155 Familier og af dem hører de 95 til Slægten Fujiwara — »Blaaregnsfeldt« vilde I sige — de nedstammer fra en Ædling af kejserligt Blod — Prins Kamatari, der for 1250 Aar siden blev Førsteminister hos den 38te Mikado, Tenji Tenno; siden har dette Embede altid været betroet i en Fujiwaras Hænder. De fem allerfornemste Fujiwarafamilier kaldes Gosekke, af dem vælger Tenno, Solkongen, sin Brud; og Koma San var en Gosekke.«

»En Prinsesse, paa godt Dansk,« mente Vup.

Yuki nikkede: »Gosekkedamerne bærer Haaret i en smuk Knude i Nakken og ikke højt opsat som andre Nipponpiger. De opøves fra smaa til at bevæge sig paa hævvunden Vis i Hofdamernes sæere Dragt med det lange stive Slæb — en hel anden Mode end andre Nipponpigens Dragt. De taler det fineste Sprog med megen degosarismas — noget lignende som det engelsk »please« (værsaagod). Saaledes blev Koma San opdraget, saa godt det

kunde lade sig gøre i en fattig Embedsmandsfamilie.«

»Jeg synes, De sagde, hun var Prinsesse,« afbrød Vup.

»Hun forklarede, at Hofadelen i vore Dage er meget fin, men meget fattig. I gamle Dage var det anderledes. Da havde Fujiwaraerne alle Landets gode Embeder; Kambaku eller Overhofmesteren var en Fujiwara og havde været Landets virkelige Regent siden 888.«

»Gorm den gamles samtidige,« indskød Poul.

»Al den Herlighed gik tabt under Gen-pei-kasen,« vedblev Yuki.

»Den Mand har jeg profekto aldrig hørt om,« udbrød Vup.

Yuki lo: »Det er ingen Mand — enhver Japaner ved, at det betyder Fred-Kilde-Kampen; den varede i 250 Aar fra Begyndelsen af den 14ende til Slutningen af det 16ende Aarhundrede, og gjaldt Posten som Shogun eller kommanderende General.

De kæmpende Parter var Familierne Minamoto (Kilde), som førte hvide Faner, og Taira (Fred), som førte røde Faner.

Minamoto Tokugava Yejatsu sejrede tilsidst over alle Medbejlere og gjorde Shogunatet arveligt i sin Familie. Han ordnede Buke, Krigeradelen, i Daimioer eller Hertuger og Samuraier eller Riddere, gav dem Love og alle gode Embeder, og satte Kugerne paa Pension. Alligevel er Hoffolkene umaa-deligt fine; ved officielle Lejligheder maa selv den

største Daimio vige til Side for en fattig Kuge; og Kugerne har Eneret paa at age med Stude, det er nemlig fint ikke at have travlt.»

»Saa er vi hæsblæsende Europæere neppe fine i deres Øjne,« mente Vup, »jeg har profekto altid travlt.»

»Riukiuøerne dernede mod Syd var i gamle Dage en Vasalstat under Daimioen af Satsuma, en mægtig Hertug i det sydlige Kiusiu,« vedblev Yuki, »siden 1609 var de nærmest uafhængige og betalte blot lidt Tribut til ham og til Kejseren af Kina. Men i 1868 skete der store Omvæltninger i Japan, Shogunatet blev afskaffet, Daimioerne berøvede deres Arvelande, og Fyrsten af Riukiu blev da ogsaa afsat i 1876 og hans Rige forvandlet til Amt Nr. 36. Den afsatte Adel fik Embeder. En mægtig Daimio blev Guvernør paa Riukiu, og Koma Sans Fader var glad ved at faa et lille Skriverembede der.»

»Hvordan saa der ud paa de Øer?« afbrød Vup.

»Der vokser Palmer og mange andre Vækster, som ikke har hjemme i Nippon,« svarede Yuki, »men Koma San mente, at de voksede paa Filippinerne. Hun fortalte, at Beboerne var Fiskere og Sukkerrørsbønder, og var meget uvenlige mod de nipponske Embedsmænd. Riukiu havde jo været et frit Land, og nu var der japansk Administration i alle Forhold. Et af de ringeste Hjul i Embedsmaskineriet var Koma Sans Fader, som sad Aar ud, Aar ind paa den samme Stol og skrev uden at avan-

cere. Fattigdommen fik tilsidst Kopisten til at lytte til en ond Røst.

Guvernøren paa Riukiu hed Taïra-Mume-Jemitsu, en mægtig Daimio, som frivillig havde givet Afkald paa sine Arvelande i det nordvestlige Hondo og havde faaet et stort Embede til Belønning. Han var af Taïraernes Slægt, af Familien Mume, der bærer en Blommegren i Vaabenknappen. Hans Nabo derhjemme var en anden Daimio af Taïraslægt; af den Familie, som bærer en orangegul Kakifrugt i Vaabenet. Mellem de to Familier var der en ned-arvet Strid, som drejer sig om en gammel Lerurne til Opbevaring af The.«

»Det var ogsaa noget at slaas for,« mente Poul.

»Jeg forstod det ikke ganske,« indrømmede Yuki, »og Fru Rødkælk vidste heller ikke rigtig Besked; men Urnen var bleven stjaalet og røvet mange Gange fra den ene Gren af Taïraslægten til den anden. For Tiden var den i Jemitsus Besiddels, og han gemte den i sin Embedsbolig i Naba, Hovedstaden paa Riukiu.

Hertug Taïra Kaki benyttede sig af Beboernes Uvilje mod de japanske Embedsmænd og af Kopistens Fattigdom til at købe sig Hjælpere. Nogle Riukiu Banditter bortførte en Dag Taïra Mumes 7aarige Datter, da hun legede under et Palmetræ i Haven; de solgte hende til en kinesisk Slavehandler, som førte hende til Sibirien i et russisk Skib. Mens Guvernøren og hans Hustjenere søgte efter Barnet, lykkedes det Kopisten at trænge ind i det

Værelse, hvor den ærværdige Urne stod indpakket i Silkebrokade. Med sit Bytte og sin Familie flygtede han ombord paa et Riukiufartøj, som laa rede for at føre ham til Satsuma. Men Guderne begunstigede ikke hans Forehavende; Skibet blev overfaldet af Pirater hørende til Ham selv's Bande; Mændene faldt i Kampen, men Koma San og Urnen blev som godt Bytte ført til Piraternes Hovedkvarter. Der traf jeg Koma San.«

»Og jeg Urnen,« tilføjede Vup, »i det mindste tænker jeg, det var den, jeg saa ovre i Buddatempel paa Holmen. Der var et Stempel i Bunden, saadan,« han fremviste en lille Tegning.

»Raku,« læste Yuki, »det betyder »Nydelse«, og Lervarer hedder Jaki. De Folk, som bortførte mig, da jeg som 7aars Pige legede under en Palme, sagde, at de havde faaet Hævn over Mume for Raku Jaki — Mume betyder Blomme, der var blomstrende Blommegrene paa min Moders Festkimono.«

Poul sad med aaben Mund: »Men saa er du jo . . .«

»Jeg er en Daimios Datter,« erklærede Yuki, »mit fulde Navn er Taïra Mume Yuki Chan; jeg nedstammer fra Taïra Tagamochi, Sønesøn af den 50ende Mikado, Kuvammo Tenno, der regerede for 1100 Aar siden. Gennem ham nedstammer jeg fra selve Solgudinden Ama-terasu-Omi-kama. Og den lille Pyntedukke af en Sørøvermadam er Datter af den Mand, som var Redskab til at føre en Taïras Datter i Ulykke, saa at jeg har maattet danse i

Trikot paa Line for Barbarernes skidne Bønderknolde og lade mig knibe i Kinderne af russiske Officerer. Jeg hader hende! Men hun mærkede det ikke — og jeg listede saa mange Oplysninger ud af hende, som jeg kunde.«

»Vore to Rejsefæller hed ogsaa Taïra,« indskød Poul.

»Men vi ved ikke, om de bliver Venner eller Fjender,« mente Yuki.

Vup snoede sit Hageskæg. »Vi faar meget at tage Vare i Solopgangens Land. Jeg kommer nok heller ikke til Buitensorg paa Java denne Gang.«

IX

IX. Det Land, vi altid drømte om.

Fujiyama, det hellige, sagnomvundne Bjærg, lod sig ikke se paa Grund af Taage, Regnen strømmede ned i Yokohama; det første Indtryk af Solopgangens Land var ikke opmuntrende, og dog klappede Yuki Chan i Hænderne.

»Se, de mange opslaaede Paraplyer over Broen, hist henne,« udbød hun, »ganske, som man ser det paa den berømte Maler Hokusais Tegninger.«

»Se, de mange Fabriksskorstene,« fortsatte Poul, »som en Skov af Master, og alle er de støttede af Staalbarduner.«

»Og lavede af Jærnrør,« tilføjede Vup, »murede

Fabriksskorstene kan ikke bruges i Jordskælvenes Land.«

Paa Dampskibskajen havde Rikschaumændene iført sig deres Regndragt, en lakeret omvendt Skaal til Hat og en strittende Straamaatte over Skuldrene. Vore Venner maatte straks købe Paraplyer af olieret Papir hos en ambulant Gadehandler, og Rikschauerne førte dem saa afsted gennem endeløse Gader med enetagede Huse og opfyldte af en paraplyoverspændt Folkemængde, der lignede en Skov af vandrende Paddehatte. Det hele saa saa trist ud, at man besluttede at tage videre til Tokio med det samme. Det er kun en Tur paa 30 Kilometer, og de udmærket indrettede Tog er blot en Time undervejs. Det kan være en meget morsom Rejse gennem det frugtbare Land med den blaa Jedobugt i Øst og den formskønne Vulkan Fujiyama langt ude i Vest; men i Dag var Bugtens Vande graa og Bjærget stadig ikke til at se. Efteraarets Blomster hang med de vandtrukne Hoveder, og Regnen trommede paa Waggonens Tag.

Man opgav derfor at se paa Udsigten og gav sig til at passiare; Vup lagde Planer om, hvad han skulde sige til den amerikanske Gesandt, Poul om, hvorledes man bedst kunde efterspore Yukis Slægt. Før man vidste, hvor Tiden var blevet af, holdt Toget i Tokio, hvor det ogsaa regnede.

I Stedet for at tage ind paa det nærmeste Hotel, gav man Rikschaumændene Adressen paa et Herberge, der var blevet anbefalet af de unge japanske

Herrer, som vore Venner havde rejst sammen med. De tobenede Droskeheste travede afsted med de lette tohjulede Vogne. Gennem en uendelig Masse Gader med lave Huse og over flere Broer, naaede man omsider langt ud i en af Forstæderne til et Thehus, som laa midt i en gammel Have med store Kirsebærtræer, kunstige Klippepartier og smaa ved Kunst forkrøblede Fyrretræer. Værtinden kom ud sammen med en halv Snes Tjenestepiger, som alle hilste paa god gammeldags Maner ved at knæle ned og bøje sig fremover, til deres Pander berørte Verandaens Gulv. Dernæst beordrede Værtinden en af Pigerne til at hente Hr. Go-Sen, for at han kunde tale med de fremmede. Pigen sprang op og vilde ile bort, men Poul standsede hende.

»Det kan være det samme, højstærede og elskværdige Frue,« yttrede han, »jeg taler Deres ærede Sprog saa nogenlunde, og vi har en Dame med, der kan rette mig, hvis jeg vrøvler.«

En trillende Latter fra hele Pige-koret hilste denne Meddelelse.

»Det er virkelig alt for meget, at Deres Velbaarenhed skal anstrænge Dem med at tale vort grimme Maal,« erklærede Værtinden, »maa vi ikke hellere sende Bud efter Hr. Go-Sen?«

»Paa ingen Maade; der er vel ikke en af Deres smukke Musmeher, der kan et af vore kedelige europæiske Maal.«

»Nej, der er ingen af de dumme, grimme Tøse, der kan andet end vort usle Bondemaal.«

»Det er godt, højstærede Fru Dompap. Vi har opsøgt Deres Hus, fordi vi gjerne vil være i Fred med vore egne smaa Hemmeligheder, og vi er anbefalede hertil af Dr. Kijomori.«

Fru Dompap og hendes Hjælpersker bøjede deres hvidpudrede Ansigter mod Gulvbrædderne. »Er Deres Velbaarenhed Venner af Taïra Mume Kijomori, saa er vi alle Deres Slavinder. Mit Hus er Deres med alt, hvad det indeholder. Befal, vi adlyder.«

»Vær da saa elskværdig at anvise os et Værelse, og giv os et let Aftensmaaltid efter Deres ærede Lands Brug,« bestilte Poul; han var helt stolt over, at han virkelig kunde klare sig saa godt paa Japansk. Men Yuki sagde paa Dansk:

»Hørte du, hun kaldte Dr. Kijomori for Taïra Mume? Vore Rejsefæller hører til min Slægt.«

»Saafremt vi kan bevise, at Frøken Yuki virkelig er en Komtesse Taïra,« sluttede Vup lidt tvivlende.

En Støj inde fra Huset forkyndte nu, at man var ved at lave et passende Værelse. De japanske Huse bestaar nemlig af et eneste stort Rum med Riller i Gulv og Loft til de bevægelige Vægge, der kun er hvidt Papir spændt ud mellem Trærammer. Naar Værelset har faaet den i Øjeblikket passende Størrelse og Form, lægges der lyse Straamaatter over Gulvet. For at bryde Væggenes ensformige hvide Flade ophænges et Par Kakemonoer; det er Malerier paa Silktøj eller fin Straaafletning, indret-

tede til at rulle sammen og gemme i et Omslag, naar man ikke har Brug for dem, eftersom det ikke er Skik at hænge flere end tre Kakemonoer op i hvert Værelse. Naar der saa tillige er opstillet en stor Vase med ganske faa Blomster i, anses Stuen for møbleret. Til et saadant Værelse førtes vore Venner nu af de smilende Musmeher; efter Landets Skik maatte de først sætte deres Sko ude paa Verandaen for ikke at plette de hvide Maatter.

Fru Dompap viste sig snart efter, ledsaget af fire Tjenestepiger. De bar en hel Masse Bakker og gav sig til at »dække Bord« paa Gulvet. Paa ganske smaa Asietter serverede de en Snes forskellige vidunderlige Retter. Farcerede Hundestejler, Blommer i Salt og Eddike, Rejer med Sukker og mange andre Mærkeligheder. Pigerne blev ved at byde og nøde:

»Ønsker Deres Velbaarenhed ikke et lille Løg i Honning fra vore egne Bier?« »Maa vi skænke den naadige Dame en Kop The.«

»Nej, Deres Ærværdighed — saaledes holder man ikke paa Spisepindene.« Det sidste gjaldt Vup, som godmodig fandt sig i at være Skive for alle de Tilstedeværendes Lattermildhed, mens Poul og Yuki klarede sig som Indfødte.

Efter alle disse Smaaretter, som man egentlig kun blev sulten af, fulgte et stort Fad snehvid kogt Ris; Tallerkenerne fik ogsaa en mere rimelig Størrelse, og de tre Rejsende spiste sig mætte. Da de til Slut havde tvunget sig til at nedsvælge et Fin-

gerbøl fuldt af Saké, der smagte afskyeligt, erklærede de sig trætte og bad om at komme til Ro.

Japanerne sover fuldt paaklædte og som oftest hele Husstanden i samme Stue. Det var ret svært for Poul at gøre Fru Dompap begribeligt, at Yuki ikke skulde sove sammen med de to Herrer. Først da han fortalte, at Filosofen Vu-Pe agtede at tilbringe Natten i dybsindige Overvejelser og vel kunde taale sin unge Discipels, men ikke Kvinders Nærværelse, trak hele Flokken sig tilbage medførende Yuki Chan, der fik en Sovemaatte og en Hovedskammel ved Siden af Fru Dompaps Leje.

Ti Tjenestepiger sov i samme Rum, Regnen trommede paa Tagets sortglaserede Tegl, Vinden ruskede i Kirsebærtræerne, og Fru Dompap snorkede som et Lokomotiv, men Yuki Chan takkede baade de Kristnes Gud og sin guddommelige Stammoder Ama-terasu-omi-kami, der atter havde ført den forældreløse til det Land, hun altid drømte om.

Da hun vaagnede temmelig sent næste Morgen, fik hun at vide, at den gamle Vismand og hans Lærling var gaaede ud. Yuki Chan lod da et Par af Pigerne sætte hendes Haar »rigtig paa Nipponsk«. Hermed gik to Timer, og det vilde have været endnu længere, hvis ikke Vejret udenfor havde gjort Fru Dompap og hendes Husstand ængstelige. Regnen var hørt op og afløst af Blæst, men Himlen havde et underligt blygraat Udseende, og Luften var trykkende som før et Tordenvejr. Fru Dompap gav Ordre til at slukke Ilden paa Køkkenets Arne, mens

hun selv sørgede for frisk Blomster i Vasen foran et Kamibillede. Saa lagde hun sig paa Knæ foran Guden med hele sin Husstand.

Yuki Chan gjorde uvilkaarligt ligesaa.

X

En Tajfun.

Dr. V. U. P. var saa optaget af, hvordan han skulde aflevere sit Budskab til den amerikanske Minister, at han ikke skænkede en saa underordnet Omstændighed som Vejret synderlig Opmærksomhed. Den amerikanske Gesandt, som havde oplevet et Uvejr i Japan før, var paa sin Side saa optaget af det kommende, at han ikke skænkede en underordnet Person som Vup synderlig Opmærksomhed. Han undskyldte sig med Travlhed, bad Hr. Doktoren nedskrive sin Meddelelse med det samme, og da han lukkede ham ud, trykkede han venligt den lærdes Hånd og lovede at tage sig af hans Andragende, naar han fik Tid.

»Se at komme i Hus i Tide, Hr. Doktor,« sluttede Gesandten og gav Ordre til, at Gesandtskabets Arkiv skulde bringes ned i en brandsikker Kælder.

Vup stred sig frem mod den tiltagende Blæst, mens han grundede paa, om han nogensinde i sit Liv havde truffet en saa distrahit Mand som den

amerikanske Gesandt. »Hvis han var Lærer i en Skole,« tænkte Vup videre, »blev han da til Grin for Drengene. Jeg kunde aldrig have begaaet mig, hvis jeg var distrahit.«

Men de japanske Stormguder, som for rundt i Luften, skoggerlo, saa det peb efter. For at straffe Vestlændingens Hovmod, rev de Taget af det nærmeste Hus og begravede Filosofen Vup under Lægestumper og Bambusrør. Der vil vi foreløbig lade ham ligge med et Saar i Hovedet.

— Poul havde taget sin Hat, da Regnen var op-hørt, og var gaaet ud for at se paa Byen og købe en eller anden smuk Ting til Yuki. Han var ret velbeslaaet, eftersom Piraternes Fyrste ved Afskeden havde tilstillet ham nogle Guldstykker som Erstatning, fordi han var bleven forsinket og tvunget til at gøre en Omvej.

Der var mod Sædvane ingen Rikschau at se i Gaden, og Ynglingen kæmpede sig frem til Fods mod den tiltagende Blæst. Han var kommet et Stykke paa Vej ind mod Byens Centrum, før han lagde Mærke til, at alle Butikker var lukkede og stængte med Skodder, og at de omvankende Gadehandlere ikke var at se.

»Maaske er det høj Helligdag i Dag,« tænkte Poul og fortsatte sin Vej, indtil et Vindstød greb hans Hat og førte den ned ad en Sidegade og op ad en anden. Da han endelig fik fat i Hatten, befandt han sig i et Virvar af smalle Gader med lave Huse i den gamle Bygningsstil, og han havde svært

ved at orientere sig. Luften var fuld af Støv og afrevne Blade; Solen var ikke at se, det var halvmørkt Kl. 10 om Formiddagen. Der var ingen Mennesker paa Gaden, som han kunde spørge om Vej, derfor stred han sig frem paa Maa og Faa, indtil han kom til en Træbro, som førte over en Flodarm, men den rystede og svajede saadan i Stormen, at Poul betænkte sig paa at gaa over.

Ovre fra den anden Bred kom en Japaner gaaende, han klyngede sig til Rækværket og krøb som en Lus paa en Tjærespaan, syntes den unge Mand, der var lige ved at le, men tog sig i det, da et nyt Vindstød rev Taget af et Hus ved Flodbredden og sendte det ud at sejle paa Flodens graa Vande. Pouls Hat gik samme Vej.

»Det er da en ren Taifun,« tænkte Ynglingen, der lagde Mærke til, at Gaderne allerede var tørrede af Blæsten. Japaneren var netop naaet over Broen, da en Lægtestump fra det ødelagte Tag kom farende gennem Luften og slog Manden over Ende, saa han tumlede udover Bolværket og ned i Floden. Poul, der var en øvet Svømmer, sprang strax ud efter ham, og var saa heldig at faa Tag i Manden og bugsere ham ind til et Sted, hvor de kunde kravle op. Der stod de nu begge to dyngvaade som Mus og sagde hinanden Komplimenter.

»Har De været saa venlig at komme til Skade,« begyndte Poul paa det fineste Japansk, thi han lagde Mærke til, at Mandens Klæder var af fint Silke, og han havde fine smaa Hænder.

Japaneren saa meget overrasket ud, følte paa sig selv og svarede: »Tusind Tak for Deres ærede Medfølelse og Hjælp, Lindhardt Poul San, men Lægten har været saa elskværdig kun at give mig en mild Kontusion. Uden Ders opofrende Imødekommenhed vilde jeg imidlertid nu være druknet, og det vilde være Synd for de, der vil trænge til min Hjælp i Dag. I en Taifun sker der nemt Ulykker, naar de ærede Smaafolks Huse ramler sammen.«

»Min Fader havde ogsaa den Ære at være Læge,« svarede Poul, som nu genkendte Dr. Kijomori; »han har været saa elskværdig at lære mig at anlægge en Forbinding, maaske jeg maa have den Ære at hjælpe Dem.«

»Der er i Dag Brug for modige Mænd i vort stakkels Tokio,« svarede Dr. Kijomori, »De skal faa nok af det ærede Arbejde, hvis De ikke er saa venlig at blive slaaet ihjel af omstyrtende Huse.«

Japaneren havde ikke overdrevet; de tilbragte det meste af Dagen med at redde Folk ud af Husruiner og forbinde saarede. De traf en Deling Ingeniørtropper, anførte af Løjtnant Asano; under hans Kommando sled de i det, mens Uvejret hylede, og Luften var tæt af ophvirvlet Støv og Snavs. I en Pavse fik de en Snaps Sake af Asanos Feltflaske, ellers fik de hverken vaadt eller tørt hele Dagen. Da Uvejret holdt op ved Mørkets Frembrud, var Himlen rød af Flammeskæret fra forskellige Brande,

som var udbrudt i Ruinerne. Slukningstog for klemtende gennem Gaderne.

»Skal vi gaa hen at hjælpe med at slukke,« foreslog Poul.

»Jeg tror hellere, min Broder og De maa gaa hjem, meget ærede Herre,« mente Asano, »De har været saa opofrende at arbejde hele Dagen, og det er ingen Nytte til, at De gør os den Fornøjelse at segne af Udmattelse. Desuden skal min Broder sikkert hjælpe paa Hospitalerne i Morgen, hvor mange saarede vil trænge til hans Hjælp.

Kijomori tog Pouls Arm. »I hvilken Palads har De nedladt Dem til at tage ind?«

»Hos den ærede Fru Dompap, som De var saa elskværdig at anbefale mig,« svarede Poul.

»Naa, jeg bor ogsaa i den Rønne,« yttrede Kijomori, »saa kan vi følges ad til den gamle Finke.«

De var begge dødt trætte og lignede et Par Vagabonder, da de traadte ind i Herberget, hvor Fru Dompap og hendes Piger krøb i Støvet for dem. Yuki Chan kom frem, ledsaget af en japansk Dame i en meget smuk Silkekjole. De hilste begge paa Japansk og udtrykte deres Glæde over at se Herterne friske og uskadte.

»Guderne har været meget vrede,« sagde den fremmede Dame, »og jeg har skælveth for min kære Husbonds Liv.«

»Dette er Ayame-San (Fru Iris),« præsenterede Kijomori, »sig Tak til den unge Herre, som har gjort sig den Ulejlighed at redde mit Liv fra Floden.«

Fru Iris knækkede sammen som en Foldekniv og trak Vejret mellem Tænderne, hvilket er Tegn paa den dybeste Ærbødighed; hun overøste Poul med en Masse Høfligheder, som det vilde blive alt for langtrukket at gengive, indtil hun afbrød sig selv med den praktiske Bemærkning:

»Badevandet er varmt; I trænger begge dertil.«

Poul oplevede her for første Gang den japanske Maade at tag Bad paa, der i mange Retninger afviger fra vor. Først maa man grundig vaske Hænder, Hoved og Fødder med koldt Vand og grøn Sæbe, og naar man er helt ren, kryber man op i Badekarret, hvor Vandet er betydeligt varmere, end vi er vant til. Det var lige ved at tage Vejret fra Poul, og der var en Ting til, som nær havde taget Vejret fra ham. Baade Ayame San og Yuki Chan klædte sig ganske roligt af i Herrernes Nærværelse, og da disse sprang af Badekarret, hoppede Damerne i. Husets Tjenestepiger kom med Haandklæder og Frottersvampe, og Kijomori tilbød Poul at laane et Sæt japansk Tøj.

»Jeg tror, det vilde klæde Dem at være Japaner, ærede Herre,« bemærkede han, »De lader mere fortrolig med vore Skikke end Europæere i Almindelighed; ellers vilde jeg ikke have inviteret Dem til at bade sammen med os. I Europæere bærer alt for meget Anstanden i Paaklædningen.«

»Klæder skaber Folk,« lo Poul, »men min Hjemegn er et søgt Badested, hvor Folk bader i Havet mellem hinanden hver Sommer.«

Indhyllet i en sloproklignende Silkekimono sad Poul snart efter ved Aftensmaaltidet med de andre. Kijomori førte Ordet og fortalte om de mange omstyrtede Huse og tilskadekomne Mennesker.

»Var De bange, lille Dame?« spurgte Doktoren, »er det ikke Yuki Chan, De hedder?«

»Taïra Mume Yuki Chan,« svarede den unge Pige.

Japanere har Ord for at vise stor Selvbeherkselse, men det gav alligevel et Sæt i Fru Iris, og hun saa spørgende paa sin Mand.

»Fru Dompap vil maaske være saa elskværdig at lade Risen bringe ind og dernæst forlade Stuen med sine Piger,« befalede Kijomori, og da han var bleven adlydt, henvendte han sig til Poul: »Nu synes det at være Tid at tale, ærede Herre; det undrer mig, at De har været saa venlig at tie saa længe.«

»Vi har først for nylig faaet at vide, at Deres Vaaben er en Blommegren og ikke en Kakifrugt,« svarede Poul.

»Selv om jeg havde hørt til Modpartiet,« yttrede Kijomori, »saa har De i Dag frelst mit Liv; De kan tale frit ud.«

Poul fortalte da Yukis Historie, og hvad hun havde faaet at vide af Koma San — Fru Rødkjælk — hos Sørøverne. »Og nu søger vi efter Exguvernøren paa Riukiu, hans Excellence, Taïra Mume Yemitsu.«

»Det er min Fader,« oplyste Kijomori.

I Europa vilde Broder og Søster have omfavnet hinanden, men da Yuki Chan havde bøjet sig for Kijomori, lod han hende blive liggende paa Knæ, mens han fortsatte Samtalen.

»Min Broder Asano og jeg gik i Skole hjemme i Nippon, da Fader var paa Riukiu,« oplyste han, »vor Moder var død den Gang. Jeg har aldrig set Barnet her, men hun ligner unægteligt Ichigo San — Fru Jordbær — Fars anden Kone; det vil vise sig, om Moderen kendes ved Barnet. Jeg har ikke Ret til at anerkende hende, men naar jeg tænker paa den store Interesse, som den mystiske Ham selv nærer for Dem og den unge Pige, saa forstaar jeg, at Barnet maa være af ædel Stand.«

»Hvad vil De da raade os til at gøre?« spurgte Poul.

»Vi maa rejse op til min Fader; han bor nu paa Slægtens Shiro (Borg) ved Niigata oppe ad Nordvestvejen. Alene den Omstændighed, at Deres Plejesøster har kunnet lære Dem at anbringe »degosarismas« rigtig, tyder paa god Opdragelse. For at undgaa Mistydning, maa De rejse som min Ven, og Pigen som Selskabsdame til Fru Iris.«

»Vi har ellers en Beskytter,« begyndte Poul.

»Ja, hvor er Vup henne?« udbrød Yuki.

Dette Spørgsmaal søgte de forgæves at faa besvaret i de nærmest følgende Dage; Vup var som udslettet fra Jordens Overflade, og de unge Mennesker besluttede tilsidst at følge Dr. Kijomori paa et Besøg i hans Hjem.

Der var en anden, som søgte ivrigt efter Vup; det var den amerikanske Gesandt, som ved at ordne sine Papirer efter Taifunen fandt en skriftlig Meddelelse saalydende:

»Milliardæren Grooteveldt og hans Datter Lillian, begge af New York, befinder sig i Hænderne paa en Bande kinesiske Sørøvere, hvis Anfører underskriver sig I. N. S. og kaldes Ham selv. Der forlanges en Million Dollars i Løsepenge. Summen skal deponeres hos den amerikanske Konsul i Shanghai og vil blive afhentet af en Dame, som bærer et Elfenbens Bjørnehoved i en Kæde af Guld og Turkiser. Ethvert Forsøg paa at efterforske Fangernes Opholdssted vil udsætte dem for personlig Fare.

Da jeg undertegnede ikke evnede at betale Løsepenge for mig selv, er jeg bleven løsladt mod Løfte om at aflevere dette Budskab. Ellers ved jeg ikke noget.

V. U. P.«

Ved Hjælp af en Attaché, der besad noget af en Opdagers Evne, lod Gesandten anstille Efterforskninger efter den gaadefulde Overbringer. Der gik en Maaned, før det lykkedes Mr. Martins at konstatere, at en dansk Videnskabsmand ved Navn Vermund U. Petersen var bleven fundet under en Hob Ruiner og bragt til et Hospital, hvorfra han faa Dage senere var bleven afhentet af en japansk Officer, hvis Navn det ikke var lykkedes at afkøbe Hospitalspersonalet.

Saa blev Martins sendt til Shanghai med hemmelige Instrukser.

XI

Jordskælv.

»Der skal være omkommet 1400 Mennesker og væltet 500 Huse alene i Tokio,« bemærkede Dr. Kijomori. Man sad i en 1ste Klasses Kupé i Iltoget Tokio—Niigata.

»Det har været et frygteligt Uvejr,« svarede Poul, »se hvor Marker og Haver er ødelagte. Man bliver ligefrem tung i Sind af at se paa al den ærede Ødelæggelse.«

»Taifunerne er en af vort stakkels Lands værste Svøber,« svarede Kijomori. I Følge en stiltiende Overenskomst berørte man ikke mere Spørgsmaalet om Yukis Slægt. De to Damer passiarede om Toilettehemmeligheder, og Mændene saa ud paa Landskabet.

»Hertil er Taifunens Virkninger ikke naaet,« bemærkede Poul omsider. »Bønderne er ved at høste. Det er andre Kornsorter end vore. Her er hverken Rug eller Havre; vor Høst falder ogsaa allerede i August.«

»Paa Nippon høster vi to Gange aarlig,« oplyste Kijomori, »i Juni høster vi Byg og Hvede; dernæst overrisles Marken og beplantes med Ris, vort Hovedkorn. Paa tørre Marker saas Boghvede, og

begge Dele høstes nu i Oktober sammen med Hirse, der kræver hele Sommeren til sin Væxt og Modning.«

»Jeg troede ogsaa, man dyrkede Majs, men jeg ser ingen Majsmarker,« vedblev Poul.

»Majsen bliver saaet i et Bælte langs Markerne,« oplyste Kijomori, »de umodne Kolber ristes og er en udmærket Spise; men vi lader kun Majsen modne til Sædekorn; vi behøver ikke Majsmålet; De maa vide, kære Herre, at i Japan dyrkes alle kultiverede Vækster. Vort Land strækker sig fra den kolde til den varme Zone, og Guderne har givet os et vel-signet Klima. Paa Jezo og i det nordlige Hondo dyrker vi Kartoffler, som vi har faaet fra Hollænderne og derfor kalder Bataviaknolde. Saa er der Taro, Landsbyknolden, som vi i ældgammel Tid har indført fra Sydhavsøerne. Der er Bataten, som i denne Provins kaldes Satsumaknold; i Provinsen Satsuma hedder den Riukiuknold, og paa Riukiu-øerne, hvor den er Hovednæringsmidlet, hedder den Kinaknold. Kineserne skal have indført den paa Filippinerne og disse fra spansk Amerika. Saadan bringer den moderne Trafik saa mange Vækster ud paa Rejse og kan helt forandre et Landskabs Udseende. Det maa De ogsaa vide fra Europa, meget ærede Ven.«

»Men oprindeligt havde man kun Ris i Nippon,« spurgte Poul.

»Her er mange andre hjemlige Planter, som giver Mel,« svarede Kijomori, »der er Jordnødder,

Ærter og Bønner, ikke at tale om Rødderne af Lotus, Pilblad og Ørnebregne.«

»Jeg har nok hørt, at Ny Zeelands Indfødte spiste Bregnerødder,« indrømmede Poul, »men jeg troede, det var i Mangel af bedre. Ørnebregnen vokser hos os i Mængde i Skov og paa Hede, men ingen falder paa at grave dens Rødder op for at spise dem.«

»Med Deres Tilladelse kommer det af, at I Europæere ikke til fulde har lært at udnytte Naturen,« ytrede Kijomori, »Bregnemel er meget nærende; desuden koges det sammen med Kakifrugter til det vandtætte Klistet, der bruges til at sammenlime Oliepapir til Paraplyer, Lygter og Regnslag. I for-dums Dage brændte man ligefrem Skoven af for at skaffe Plads til Ørnebregnen, der saar sig selv paa Brandpletterne ligesom den smukke storblomstrede Dueurt, der efter Sigende ogsaa vokser i Deres Hjemstavn.«

»Min Vugge stod mellem Klitterne ved det store Hav,« svarede Poul, »senere studerede jeg i Byen. Jeg kender kun daarligt mit Fædrelands Natur.«

»Da skal det glæde mig at vise Dem vor,« erklærede Kijomori, »Skovtræerne er vel de samme som i Europa, men vi har en Masse storblomstrede Lianer, som I mangler. Jeg har set Eders Skove og synes, de er fattige paa Farver. De skulde se et nipponsk Krat i Vaartiden, naar Rhododendron og Magnolia blomstrer, naar Clematis og andre

Lianers Blomsterkupper hænger ned fra Klipper og Træstammer. Vore Skove er saa mangfoldige og afvekslende eftersom de voxer i Syd eller Nord, paa Bjærg eller i Dal, at jeg kunde sidde i Timevis og tale derom, meget ærede Herre; men De maa hellere se selv.«

»Det glæder mig at faa Lejlighed dertil,« svarede Poul.

Denne Samtale førtes paa det fine Sprog med en Masse »degosarismas«, hvis Gengivelse vi ikke altid vil trætte Læserne med. Poul forstod ikke alle de japanske Plantenavne, men Kijomori kendte de internationale latinske Benævnelser, som Poul havde hørt saa ofte af Vup, at noget var bleven hængende.

Imidlertid brusede Toget frem over den frugtbare Slette, som vandes af Floderne Sumidagava, Jedogava og Tonegava med deres Tilløb. Efterhaanden førtes man op i de skovklædte Højder, ved Middagstid overskred Toget Hovedbjærgkæden, og man fik i det fjærne Øje paa flere vulkanske Toppe.

»Der er en, som ryger,« bemærkede Poul.

»Det er ikke Asama denne Gang,« yttrede Kijomori, »men en af dem, som plejer at holde sig i Ro. Der vil spørges Ulykker. Taifuner, Vulkaner og Jordskælv er de tre Forbandelser, Guderne har givet Nippon, for at vi ikke skal føle os trygge i vort velsignede Land.«

Kijomori blev staaende ved Kupévinduet og iagttog den rygende Vulkan; han vidste, at Banelinien

løb langs Bjærgets Side, idet den fulgte Shimanaflodens Løb; vidste, at det kunde blive en farefuld Tur, men han var en Daimios Søn — havde efter den ny Rangforordning Ret til at kalde sig Baron — og der er intet, en japansk Adelsmand frygter mindre end Døden.

»Lad os spise,« befalede han; Fru Iris aabnede en lakeret Rejseæske og fremtog Biscuit og Frugt; der var Druer, Mandariner og saftige Pærer. Yuki kom ogsaa frem med sit Forraad, friskt Brød, Figen og en Daase syltet Bladtang — Japanerne spiser en Masse Tangsorter; hertil nød man et Bæger Mirin, en sød Likør. Maaltidet var meget muntert, selv Poul kom efterhaanden saa godt ind i Sproget, at han kunde forstaa Ordspil og Skæmt.

Kijomori syntes, at han flere Gange havde mærket en svag Rystelse, som ikke kunde skyldes Togets Fart.

»Det er muligt, vi faar Jordskælv,« yttrede han koldblodigt, »ved Togulykker er det ikke godt at sidde paa Europavis. Op med Benene.«

Han lagde sig paa Knæ paa Sædet, og de andre fulgte hans Exempel. Faa Øjeblikke efter begyndte Toget at slingre som en beruset Mand. En skingrende Piben lød fra Lokomotivet, og Bremserne begyndte at virke. Det var ikke for tidligt, Svingningerne tiltog, og endnu førend Farten var af Toget, lagde det sig voldsomt om paa Siden og blev liggende. Der lød et Brag, et hundredstemmigt

Skrig og et voldsomt Knald af Dampkedlen, som eksploderede.

Poul Lindhardt syntes, at Kupeen pludselig blev mindre, følte et Stød og mærkede, at Glasskaarene fra de søndrede Ruder dryssede ned over ham; i næste Nu var han ude gennem Vinduet og i Færd med at hjælpe sine Rejsefæller, der heldigvis var uskadte alle tre.

»Godt at vi ikke trillede til den anden Side,« yttrede han ret koldblodigt og saa ned ad en brat Bjærghæder, »det var ellers —«

»Hjælp Folkene i næste Kupé,« lød Kijomoris Stemme i Kommandotone, »bring dem ovenfor Togget, at de ikke skal blive knust, hvis nogle Wagoner glider ned.«

Dr. Kijomori overtog Ledelsen af Redningsarbejdet; alle adlød ham, saa snart han havde vist Togføreren sit Kort. Heldigvis var der ikke kommet ret mange til Skade; kun Lokomotivføreren var frygtelig skoldet og skreg, at de skulde slaa ham ihjel.

»Saa dø som et Menneske og ikke som en skrigende Abe,« sagde Kijomori og aabnede med et rask Snit en Pulsaare. Manden bed Tænderne sammen, og idet Livet ebbede ud med den lyserøde Strøm, gled han tavs hen i Døden.

»Det frier ham for tre Døgns unyttige Lidelser,« yttrede Kijomori som Svar paa Pouls spørgende Blik; »han kunde alligevel ikke leve, og vi kan faa Besvær nok med de andre saarede. Jorden ryster

jo stadig. Hvor langt er der til nærmeste By, Togfører?»

»Naadige Herre, jeg har haft Folk ude til begge Sider,« lød Svaret, »men bag os har der fundet et Bjærghskred Sted, der har dannet sig Revner og Kløfter; foran os er Broen over Sarugava (Abebækken) styrtet sammen; vi maa vist søge ned ad Bjærghsiden, selv om der er uvejsomt og farligt.«

En ny Jordrystelse bekræftede hans Ord. De mægtige Fyrretræer slog mod hinanden som Siv i en Storm og et Par af Skovens Kæmper styrtede bragende omkuld.

»Opad til Vulkanen er Døden, nedad er Døden, bagtil er spærret,« resumerede Kljomori; »hvor bred er Abebækken?»

»Dobbelt saa bred som en Mand kan springe,« anslog Togføreren, »jeg har prøvet at sende Telegram til Tjimi, næste Station, men Ledningen maa være hinsides Bækken.«

En vild Idé greb Poul. »Er Ledningen over Bækken uskadt?« spurgte han.

»Ja — Bruddet maa være paa den anden Side,« lød Svaret.

»Hvad kan næste Station hjælpe os?«, vedblev Poul.

»De har Reservemateriel; kan slaa Nødbro over Sarugava, og fra Tjimi gaar en god Vej nedad mod Hovedlandevejen.«

»Er der langt til næste Station?«

»Kun en halv Times Gang fra Bækken.«

»Saa maa vi vove det for at bringe Hjælp,« sagde Poul, »kom Yuki!«

»Hvad agter I at gøre?« spurgte Dr. Kijomori.

»Gaa over Bækken paa Telegraftraaden,« svarede Poul, »baade Yuki og jeg har lært at gaa paa Line.«

»Alle Bjergets Guder beskytte Eder,« udbrød Kijomori.

XII

I Vulkanens Vold.

Mens Poul og Yuki, ledsagede af Togføreren, ilede frem langs Banelinien, rystede Bjærget flere Gange, og en Gang slog Jorden foran dem en Fold, saa at Banelegemet kom til at ligge i Zigzag. Naturen var fuld af allehaande uhyggelige Lyde: en fjærn, dump Rullen fra Jordens Indre, Bragen af omstyrtende Træer fra Skoven. Ængsteligt skrigende fløj Fuglene over Trætoppene, en Flok hylende, rødansigtede Aber banede sig Vej gennem Kronerne. Uskadte naaede man omsider Abebækken, der brusede afsted i et stenet Leje. Broen var borte, men Telegraftraaden sad stramt paa sin Plads, udspændt fra en Klippevæg paa denne Side til en Fyrrestamme paa hin.

Poul og Yuki saa paa hinanden og op paa Traaden, som var af ret svært Kaliber af en Telegraftraad at være. Saa skød hun sine Sko af, mens

han gav sig til at skære en Rille paa langs af sine Støvlesaaler. Før Togføreren begreb, hvad der skulde ske, havde Poul løftet Yuki op og rakt hendes Parasol op til hende. Hun slog den op — der var brogede Sommerfugle paa, og Pigens fine Skikkelse vilde have været et værdigt Sujet for en Maler, set paa Baggrunden af den mørke Fyrreskov og den rygende Vulkan.

Længere og længere gled det spinkle Legeme frem paa den svajende Traad. Vilde den holde eller vilde den briste som Linen hin Aften i Enochs Cirkustelt? Bækkens Vande brusede over Stenene, det lød for Poul, som om en ond Drage brølede efter sit Jomfruooffer, men i Yukis Øren var det Klapsalver fra en Tilskuerplads af Guder. Hun kastede et Fingerkys ned i Dybet, og nu nærmede hun sig den anden Bred. Fyrren strakte en naalebefat Gren som en hjælpende Arm ud imod hende; hun greb den og var ovre.

»Nu er det min Tur,« yttrede Poul, »laan mig Deres ærede Skulder et Øjeblik, min Ven, og ræk mig den Stump Stang fra det søndrede Rækværk.«

»Kommer der nu et nyt Stød, er jeg færdig,« tænkte Poul, idet han gled udover Bækken. Han syntes, han hørte Vandnymferne kalde paa ham, og var lige ved at vende Blikket nedad for at se, hvor langt der var til Bunden; men han tvang sig til at lade være. Han vidste, det var Døden, naar en Linedanser begynder at lade Blikket flakke om, og der var ikke blød Sandbund i Sarugava som i

Vrads Aa, hvor han i sin Tid var plumpet i. Yuki stod ovre i Træet og ventede; han fæstede sit Blik paa hendes kære lille Ansigt og lod det hvile der, indtil han var nær nok til at lade Stangen falde og gribe hendes udstrakte Haand. Faa Øjeblikke efter var de begge nede paa Jorden, vinkede over til Togføreren og løb henad Linien.

De mødte Koma, den sorte Bjørn med den hvide Strubeplet; han er større end nogen Japaner og slem at bides med. Men i Dag havde han for travlt med at komme ned ad Bjærgsiden til at ænse et Par Mennesker, end sige Sikahjorten, som i lange, behændige Spring satte forbi, fulgt af sine Hinder.

Paa Stationen Tjimi var der fuldt af Folk — det var Byens Beboere, som med deres mest værdifulde Ejendele i Bylter og Kurve vilde afsted, flygte fra Hus og Hjem og nylig indbjærget Høst — blot bort fra Vulkanens farlige Nærhed. Stationsforstander Kuroki blev ved at forsikre, at Toget kom snart, men i al Stilhed havde han ladet en Godsvogn med Redningsmateriel og bragt Forbindkassen ud i en tom Passagervogn; han forstod, at noget maatte være hændet Toget.

Da Poul og Yuki kom løbende, var derfor alt parat til at bringe Hjælp, og da der heldigvis ikke var nogen Stigning af Betydning paa den korte Strækning, kunde nogle faa kraftige Folk bringe Hjælpevognene hen til Abebækken. Paa Perronen blev der imidlertid stor Forvirring, nogle stormede Billetkontoret for at faa deres Penge igen, men de

fleste begav sig straks ad Landevejen bort fra deres Hjem. Børn græd og raabte paa deres Mødre, Kvinder hulkede, men Mændene gik bort med stivnede Ansigter — Bjærget brølede efter dem, og Røgsojlen fra Toppen blev tykkere. Den halve By var flygtet bort, da Passagererne fra det forulykkede Tog ankom.

Kijomori forespurgte, om Linien videre frem var klar, og om der kunde ventes Extratog fra Nordvest. Stationsforstanderen bukkede og fortalte, at han havde telegraferet og haabede, det vilde komme i Løbet af Natten. Kijomori sørgede da for, at de saarede blev godt installerede i en Jærnbanevogn, for at man kunde komme afsted strax, naar Hjælpen kom. Resten af Passagererne lejrede sig om Baal ude paa Stationspladsen, thi der blæste en kold Vind fra Nordvest.

Trods de gentagne Rystelser og den underjordiske Rullen, havde vore Venner blundet et Par Timer, da de vækkedes ved et Knald, som om alle Himlens Tordener var sluppet løs paa en Gang. De for op og saa, at Bjærget sendte en bred rød Flammesøjle op mod Himlen, mens en Fontæne af gløende Sten og Klippestykker brød ud fra Toppen.

»Vinden bærer fra,« lød Kijomoris Stemme, »vi faar Tid til at komme bort; men ve Landsbyerne paa Bjærgets anden Side, hvor Askeregnet falder!«

»Der kommer Extratoget,« raabte Stationsforstanderen. Langt nede paa Linien viste sig en Lan-

terne, og snart bruste et Lokomotiv og to Vogne frem for Perronen. Togføreren sprang af.

»Hurtigt,« raabte han, »der er ingen Tid at spille. Vi maa endda takke Guderne, om vi naar ned i Behold.«

»Først Kvinder og Børn,« raabte Stationsforstanderen, da Folk begyndte at presse paa. Mange Kvinder vilde imidlertid ikke forlade deres Mænd og i nogle Øjeblikke herskede vild Forvirring, men da Vulkanen i det samme under infernalsk Larm udspejdede en ny Ildfontæne, løb nogle i fuldstændig Panik over Sporene og ned til Vejen. Lokomotivet udstødte et langt Fløjt og satte sig i Bevægelse; i sidste Øjeblik sprang en Del Jærnbanefolk op paa Trinbrætterne og Lokomotivet, saa bar det afsted ud i Mørket, som glimtvis oplystes af Lyn fra den sorte Sky, som havde lejret sig over Vulkanen. Tilbage under den store Lampe paa Stationen blev kun fem Personer, nemlig Kijomoris Rejseselskab og Stationsforstander Kuroki.

»Hvorfor tog Hr. Baronen ikke afsted?« spurgte denne.

»Toget var overfyldt,« lød Svaret, »jeg overlod vore Pladser til en Kvinde med Børn. Jeg er en Bushi (Adelsmand). Men De?«

»Jeg har min Pligt her,« lød Svaret, »naar jeg er færdig, tager jeg bort med Stationens Draisine. De kan følge med, om De vil gøre mig den Ære, men kom nu indenfor og faa et Glas The, mens jeg slutter af.« Han fik de fire Rejsende bragt til Sæde

i Kontoret, skænkede The og bød Cigaretter. »Vi er næppe i overhængende Fare, før Lavaen kommer op over Kraterets Rand. De gloende Stene synes ikke at flyve saa langt som her til. Vi maa helst afvente Daggryet. Nordvestvinden er kold, og Damerne er ikke paaklædte til Nattekulden. Jeg skal se at finde min Kones vatterede Kimono.«

»Hvor er da Deres ærede Frue?« spurgte Poul.

»Det maa være hende og vore Børn, som Deres Velbaarenhed gjorde Plads for,« oplyste Stationsstanderen, »nu skal jeg straks være til Tjeneste.« Han gik til Telegrafan og meldte:

»Tog afgaaet, Byen forladt, Linie østpaa afbrudt. Ordre udbedes.«

Svaret kom kort efter. »Red Dem selv, om De kan. Sayonara (Lev vel!).«

Saa afsluttede han sit Regnskab, indførte de sidste Meldinger i Timeprotokollen, laasede Bøgerne inde i Jærnskabet og stak Nøgler og Penge i Lommen. Fra et andet Værelse hentede han en tyk Kimono og en Kappe, som han tilbød Damerne; tog dernæst en tændt Lygte og en tyk Kæp i Haanden og foreslog »Lad os gaa.«

»Med Deres Tilladelse tager vi dette med,« ytrede Kijomori og løftede et Jagtgevær ned fra Væggen, »hvor har De Patroner?«

»I det Bælte er hele min Beholdning,« svarede Kuroki, »men hvad vil Baronnen med det?«

Kijomori svarede ikke. Hele Selskabet var nu samlet paa Perronen. Kuroki slukkede Stations-

lampen. Skæret fra Vulkanen oplyste hele Omegnen.

»Nu bliver Toppen glødende,« yttrede Kuroki, »det er paa Tide, at vi kommer afsted.«

»Lad os sætte Damerne og vore Haandkufferter paa Draisinen,« foreslog Kijomori, »vi Mænd maa helst løbe ved Siden, at vi ikke skal styrte i nydannede Revner.«

Kuroki saa urolig i Vejret og yttrede: »Vi maa afsted i en Fart. Vender Vinden sig, bliver vi begravede under Asken, og holder den, faar vi Sne-storm.«

Man var næppe passeret Stationsmærket, før der lød et Brag, og Bjærget skælvede fra øverst til nederst. Stationsbygningen ramlede sammen; et Bombardement af gloende Stene tændte Ild i de øvre Skovstrækninger. De tre Mænd løb afsted med Draisinen, hvor Yuki holdt Lygten. Snart begyndte imidlertid Linien at hælde saa meget, at de kunde springe op og lade Køretøjet gaa af sig selv. Kuroki havde hele Tiden Haanden paa Bremsstangen. Det var heldigt, at de havde saa megen Kontrol over Farten, thi omsider kom de til en flere Meter bred Revne, fra hvilken der steg svovlagtige Dampe op.

»Saa fik den Fart Ende,« sagde Kuroki, »men her i Nærheden gaar en Sti gennem et Krat ned til Landevejen. Naar jeg nu blot kan finde den i dette Mørke.«

Han tog Lygten og gik foran ind i Skoven.

Stien førte stadig nedad, og det var for saa vidt godt nok, men der var omstyrtede Træer og andre forvirrende Hindringer, saa da Solen stod op og oplyste Egnen, maatte Kuroki erkende, at han var faret vild.

XIII

Kamitemplet.

De stod netop paa en Skrænt med Udsyn mod Vest, Træerne skjulte Solen og Vulkantoppen for deres Blik. De saa ned i en dyb skovbevokset Kløft, som strakte sig mod Nord. Over den modsatte Bjærgaas rugede en sort Sky, der kom nærmere, trækkende et hvidt Slæb efter sig. Det var Snestormen. Hylende Vindstød, som for hen over Trækronerne, bebudede dens Komme. Dernæst fløj enkelte hvide Fnug tværs over Kløften, og saa kom Himmelhærens Gros, tætte Skyer af hvide Naale, som piskede de fem Vandrere i Ansigtet.

»Vi maa ned i Kløften og op paa den anden Side, saa er vi i Læ,« mente Kijomori.

Kuroki samtykkede: »Jeg tænker, der gaar en Sti i Kløftens Bund.«

Med Stationsforstanderen i Spidsen gik man nu lige ned ad den kratbevoksede Bjærghænt, en stejl og vanskelig Tur, som blev endnu sværere, da den faldende Sne slørede Udsynet og gjorde Stenene glatte. Samtidig faldt Temperaturen, saa Kul-

den gik gennem Marv og Ben. For at sætte Krone paa Vanskelighederne, faldt Kuroki og forvred sin Fod. Kijomori satte Foden i Lave, men Kuroki kunde nu kun bevæge sig med Besvær.

»Lad mig hellere ligge, ædle Herrer,« sagde han, »Sneen falder tæt, og De vil faa nok at gøre med at bjærge Dem selv og Damerne.« En ny Jordrystelse og et Klippestykke, som kom brasende ned gennem Skoven lidt derfra, bekræftede hans Ord.

»Vi maa over paa den anden Side; der kan vi bygge os en Grenhytte og krybe i Ly, til Uvejret er forbi; fremad,« befalede Kijomori. Med Besvær naaede man Kløftens Bund og maatte vade over en mudret Bæk; paa samme Tid drejede Vinden og brusede med fuld Kraft op gennem Kløften, Snefnuggene fløj vandret, og det var umuligt at se fem Skridt foran sig.

Kijomori gik i Spidsen, spejdende efter et Sted, hvor man kunde finde Læ; de to Damer fulgte tæt efter, gensidig støttende hinanden. Derefter kom Poul med Kuroki under Armen. De havde gaaet noget og var alle saare trætte og forfrosne, da Poul opdagede en rund, rødmalet Stolpe.

»Holla,« raabte han, »her er en Vejviserpæl, lad os se, hvad der staar.«

»To Pæle og et Bambusgærde,« udbrød Kijomori, da de kom nærmere. »Og to Tværbjælker — en Tori.«

»Priset være Amida,« raabte Kuroki, »vi er ved det gamle Kamitempel.«

»Hvilken Mija?« spurgte Dr. Kijomori.

»Ædle Herre, det er et forsømt Tempel for Solgudinden — Ama-terasu-omi Kama — forhen var det et Valfartssted, men Jærnbanen og de nye Forhold ændrede Folkets Tanker, og det blev ikke, som gammel Lov fordrer, restaureret efter 21 Aars Forløb. Kun et Par gamle Kanushier vedblev at passe Ritualerne, og de havde ikke andre Besøgende end gamle Kællinger fra de nærmeste Bygder. Lad os kalde paa dem.«

»En forfalden Mija er bedre Ly end en Grenhytte;« Kijomori aandede helt lettet. »Kom denne Vej.«

Tori kalder Japanerne den Slags galgenlignende Porte, som findes ved de fleste Shintohelligdomme; i deres ortodokse Form bestaar de af to svære, runde, utilhugne Stolper af Hinokiceder, en lige saa svær Overligger og noget under denne en tilhugget Tværbjælke. Ofte er de malede røde som den Tori, hvorunder de Vejfarende nu passerede, hvorved de kom ind i en gammel brolagt Gaard med Græsset brydende frem mellem Stenene. Sneen var ved at udjævne det hele og laa som hvide Hætter over to Rækker Stenlanterner. Gennem denne »Lygteallé« kom man til en anden, mindre Tori foran selve Templet, en ret uanselig Bygning, som var saa overpudret af Sne, at man ikke kunde se, hvad den var af. Et Stentrug med Vievand stod til Venstre for den høje Trappe, et ærværdigt Gingkotræ til Højre.

Kijomori trak i et Klokkereb og en gammel

sprukken Klokke lød, men intet Menneske viste sig; saa gik man gennem Forhallen og kom ind i Hovedhallen, som saa ganske anderledes ud, end Poul havde ventet. Der var ingen Statuer, ingen tankefuld Amida med Evighedssymbolet, den klare Ædelsten, i Panden; ingen frygtelige Afguder i forvredne Stillinger — kun et umalet Træbord med et rundt Metalspejl, som betyder den guddommelige Glans, foran dette en stor Kugle af Bjærgkrystal, Renhedens Symbol, og paa Væggen nogle hvide, ubeskrevne Papirstrimler med forgyldte Rande. I et Hjørne stod en Vase med Grene af Sakaki, den japanske Vintergrøn.

De fire Japanere sank paa Knæ og bøjede Panden mod Gulvet, mens Poul forundret saa sig om i denne Hal, der saa lidet svarede til hans Forestilling om et Afgudstempel. De rigtige gamle Mija'er eller Kamitempler er nemlig ret sjældne og Shintoismens — den gamle japanske Religions — største Helligdomme; de moderne Shintohelligdomme er paavirkede af Buddismen og dens Tempelpragt. Der er Lakforsiringer og Metalbeslag, Tori er af Sten eller Bronze, der er Gudebilleder, ja, bag Alteret undertiden et Forhæng, der kan trækkes til Side og aabenbarer et buddistisk Alter. Templet er da ligefrem delt mellem de to Religioner, saa at Kanushierne læser Shintomesser paa en Tid af Dagen, og Bonzerne holder buddistiske Prædikener og sælger Afladsbreve til andre Tider.

Denne Forklaring fik Poul af Kijomori, da man

havde indrettet sig i et Par bag Hovedhallen beliggende Rum, som havde været Bolig for de gamle Kanushier, som øjensynlig var flygtede i stor Hast, thi der stod endnu Rester af et Maaltid paa Gulvet, og en Vase med friske Høstblomster i et Hjørne. Ved at undersøge Lejligheden fandt man baade Ris, The og Køkkengrejer, og mens de to Damer tændte Ild op og beredte et Maaltid, fik Mændene Kuroki bragt til Leje paa en Maatte og hængte en Kappe for det ene Vindue, hvor en Oliepapiersrude var itu. Man følte det som en stor Lettelse at være i Læ for Snestormen, hvis Hysten og Susen gennem Trækronerne for en Tid overdøvede Larmen fra Krateret deroppe.

Maaltidet trak længe ud, for man havde foreløbig ikke noget at haste efter; saa længe Snestormen blev ved, maatte man finde sig i at vente. En uafsladelig Knagen og Bragen, Rumlen og Brølen lød ude fra Naturen. Men de to unge Japanerinder laa smilende paa Knæ og opvartede Mændene.

Tilsidst hyllede Kijomori sig ind i en Plaid og erklærede, at nu vilde han sove, Fru Iris lagde sig til Ro ved hans Fødder, og snart fulgte de andre Eksemplet.

Oppe i Kratermunden kogte det over; Emma — Japans Helvedgud — sendte Jorden lidt af sin Overflod; en gylden, lysende Strøm, der væltede ud over Kraterranden og gled ned ad Bjærgets Side, ilende som en munter Bæk og sviende alt paa sin Vej. Her fyldte den en Kløft, hist styrtede

den som en luende Kaskade ud over en Klippevæg. Foran den fængede Skovene som Høvlspaaner, Bækkene uddrak den med sin glødende Ildmund.

Den faldende Sne spruttede og blev til Taage, naar den traf Ildstrømmens Overflade; hist og her opstod en Skorpe paa Lavafladen, men i Bjærgets Indre arbejdede Emma og hans Djævla, saa de svedte Beg, og sendte stedse frisk Forsyning op gennem den Sikkerhedsventil, der hindrede de underjordiske Kræfter i at sprænge hele Nippon i Luften.

Saaledes aad Ildstrømmen sig videre gennem forladte Landsbyer og Marker, ødelæggende alt paa sin Vej, som en moderne Krigshær, der drager gennem et fredeligt Land og hensynsløs nedriver og brænder, hvad Generationers Arbejde har fremelsket. Imens laa de fem Flygtninge i Kamitemplet og sov; Solgudindens Aand beskyttede sine Ætlinge, saa at Lavastrømmen gik langt Østen om Mijaen, og Barmhjærtighedsgudinden Kvannon, alle Temples Skytspatronesse, fik Vinden til at bære fra, saa at Skovbranden ikke bredte sig ad denne Kant.

Saaledes forklarede i hvert Fald Dr. Kijomori Situationen for Poul, da Snestormen hen paa Eftermiddagen holdt Pavse, og de to var klattrede op paa en skaldet Klippe, som ragede op over Trætoppene. Over Vulkanens Top rugede en tæt sort Sky, der udsendte takkede Lynstraaler i alle Retninger; som smæltet Jærn fra en Støberiovn gled en Ild-

straale ned ad Bjærgets Side og tabte sig mellem tætte Røgskyer bag Skovene i Øst. Men hvor man stod, var det isnende koldt, og svære Snebyger var paa Vej fra Havet.

Da de kom tilbage til Templet, havde de to Damer sørget for varmt Vand til Bad. Poul havde efterhaanden vænnet sig til Landets Badeskik. I denne som i flere andre Henseender var han ved at føle sig som Asiat. Han haandterede med Færdighed Spisepindene til Aftenrisen og sovnedede ved Mørkets Frembrud roligt ind, uagtet han vidste, at det var mere end tvivlsomt, om man nogensinde kom levende bort fra Vulkanens Vold.

XIV

Strejftog.

Om Natten faldt det ind med Tø, og da Poul og Kijomori aarle Morgen forlod Mijaen for at se lidt paa Omgivelserne, yttrede Lægen:

»Det vil vare over en Maaned, før Kuroki kan gaa; der er Brud paa et Par Smaaben i Fodroden.«

»Benbrud læges heller ikke hurtigere i Europa,« sagde Poul.

»Men det er ikke troligt, at Emma giver os saa lang Frist,« vedblev Kijomori alvorlig, »hver Time paa Dagen er vi udsatte for, at en Lavastrøm eller en Askeregn gør det af med os.«

»Der maa jo komme Hjælp,« trøstede Poul.

»Der trænges sikkert til Hjælp i mange Miles Omkreds, ærede Ven,« mente Kijomori, »Ødelægelserne maa have været forfærdelige østefter. Vi er rimeligvis opgivne allerede.«

»Og De anser os ikke sikre i Ama-terasu-omikamas Varetagt?« spurgte Poul med let Antydning af Spot i Stemmen.

Kijomori rynkede Panden: »De er Kristen og tror ikke paa vore Guder; Kuroki hører til Sekten Jodo-shin, der kun tror paa een Gud: Amida, og anser Troen paa flere Guder for gammel Overtro. Jeg hører til Sekten Zen, som de fleste Adelsmænd; vi søger at finde Livets Mening ved Eftertanke, Selvfordybelse og Studium. Min Forstand siger mig, at Guderne kun hjælper den, der selv stræber. Altsaa er vi tre Mænd, som ved, at vor Frelse tildels afhænger af os selv.«

»Hjælp dig selv, saa hjælper Gud,« siger vi i Europa,« samstemmede Poul.

»Desuden er her to Damer,« fortsatte Kijomori, »for hvis Skyld vi maa lade, som om vi følte os ganske trygge indenfor Mijaens Bambusgærde.«

»Yuki kan godt taale at vide Sandheden,« mente Poul.

»Ayame San er ogsaa af ædel Slægt,« tilføjede Kijomori; »men det er ingen Nytte til at skræmme Damerne. Hvad vi imidlertid ikke kan skjule for dem, er, at der i Kanushiernes Forraadskamre ikke er Ris nok til 5 Mennesker i en Maaned. Altsaa

maa vi se at finde den nærmeste Vej til beboede Steder, og vi maa have Øjnene med os for at finde noget spiseligt — jeg tager en Kurv, saa kan De tage Bøssen.«

»Lad os gaa østefter først,« foreslog Poul, »saa kan vi se, om vi kan slippe nedenom Lavastrømmen.«

De vandrede i Tavshed gennem en Skov af Fyr og laurbærbladet, vintergrøn Eg, isprængt Smaapartier af løvfældede Træer, som netop nu stod i deres fejreste, harlekingsagtige Efteraarsdragt. Birkens og Ahornens Blade var gulnede, Dodantræets Løv var blodrødt, og de forskellige Lianer klædte Træstammerne med et Dække, der ledte Tanken hen paa Vildvinen ved Høsttid i en dansk Villahave. Samtidig bar Aralierne store Blomsterknopper; i Japan er der Blomster hele Aaret. Selv ved Nytaarstid, naar Sneen ligger paa Grenene, lyser Perbertræets og Kameliens Blomster som Blod paa et hvidt Klæde.

Det var en trættende Tur mellem de mange omstyrtede Træer, der ofte var klædte i et Næt af Lianer, som hildede Fødderne i Snarer. Nogle Kastanie- og Valnøddetræer skaffede Kijomori Kurven fuld.

»Det er ikke værd at overlade al den gode Mad til Trærotter og Ferskenfugle,« yttrede han; der maatte nærmere Forklaring til, før Poul fattede, at det betød Egern og Flyveegern.

»Alle Dyr er vel flygtede herfra,« mente Poul.

»Hvis de har kunnet,« svarede Kijomori og tilføjede, »ad denne Kant er Vejen hurtig bleven spærret.« Træerne begyndte at antage et sørgelig for-
tørret Udseende. Man nærmede sig Lavastrømmen.

»Fugle ser man slet ikke,« indrømmede Poul.

»De er sikkert fløjet bort; paa denne Aarstid har de ingen Unger,« sagde Kijomori; »nu er det unyttigt at gaa nærmere til Lavaen, se! alle Blade er sorte og Barken revnet; opover gaar ingen Vej ud; lad os gaa nedad og se, hvor langt Strømmen strækker sig.«

De gjorde saa, og kom paa Vejen til at jage en Flok Fugle op fra et Buskads.

»Vagtler,« udbrød Poul.

»Nej, Vagtler er mindre,« lød Svaret, »dette var Ryper. De holder ellers til i Højderne, og maa være drevet herved meget mod deres Villie. «Godt for os, om der er mange af dem; prøv, om De kan komme dem paa Skud.«

Det blev imidlertid en langt større og pragtfuldere Fugl, som snart efter faldt for Pouls Skud, just som den larmende og vinge-baskende satte op mellem Fyrrene.

»En Bjærgfugl,« udbrød Kijomori, da de efter nogen Søgen fandt den saarede Fugl under en Bregnebusk.

»Kobberfasan kaldes den i Danmark,« yttrede Poul, »jeg troede, den japanske Fasan var grøn.«

»Ja, den almindelige Art, Kiji kalder vi den efter dens Røst; i min Barndom var den saa hyppig, at

den om Vinteren søgte skarevis ned til Haverne i Byer, ligesom Stæren og Skovduen. Nu har vi Mad til i Dag og maa helst gaa hjem.«

Stegt Fasan med ristede Kastanier er et udmærket Maaltid, selv om man nyder det paa en Vulkan.

»Vi Nipponfolk bør hver Dag takke Guderne, at vi faar Lov at leve,« yttrede Kijomori; »her gaar intet Aar uden en Naturkatastrofe.«

»Derfor regnes en Mands Liv ikke højt hos os,« fortsatte Kuroki, »og derfor bør I se at komme herfra og overlade mig til den Skæbne, Amida vil unde mig.«

»Jeg er af Solgudindens Slægt,« erklærede Kijomori, »naar Kanushierne er flygtede, maa jeg sørge for Ofret til Ama-terasu-omi-Kama.«

»Det er kun et Paaskud, ædle Hr. Baron,« indvendte Kuroki, »husk, at De bør redde Damerne.«

»Husk, at De er Patient og jeg Læge,« svarede Kijomori, »naar vi har spist, vil Lindhardt San og jeg gaa ud og se, om der er farbar Sti til den anden Side; maaske vi saa kan hente Hjælp.«

Men ved Aftenstid vendte de tilbage med den Besked, at Terrænet til den Side var saa fuldt af Kløfter og nydannede Spalter, at man maatte opgive at komme til nærmeste Jærnbane-station og hellere søge ned mod den store Landevej og rejse videre til Fods.

Natten forløb temmelig roligt; kun to Rystelser vækkede de sovende. Næste Gry begav Kijomori og Poul sig ad en græsgroet Skovvej nedad mod

Dalen. Et tykt Lag gulnede Blade røbede den sene Aarstid. Omstyrtede Træer tvang dem til mere end een Omvej. De saa ikke andre levende Væsener end Kitsune, Ræven, som listede afsted mellem Ørnebregnerne.

»Kitsune er det klogeste af alle Dyr, siger Almuen,« fortalte Kijomori, »mærkeligt er det, at hans Klogskab ikke har drevet ham langt bort herfra. Jeg vil tage vort Møde for et lykkeligt Varsel, selv om han ikke var hvid.«

»Er der hvide Ræve paa Nippon,« udbrød Poul, »jeg troede, de hørte hjemme ved Nordpolen.«

»Jeg mener ikke Polarræve, men Albinoer, hvidfødte Dyr, ligesom der er hvide Mus og hvide Heste,« forklarede Kijomori, »Rishøstens Skytsgud, Inari-sama, viser sig gjerne som en hvid Ræv og har sine egne Templer flere Steder.«

»I Europa gælder Ræven ogsaa for et meget klogt Dyr,« sagde Poul.

»Hos os regnes den for en fæl Dæmon,« fortalte Kijomori, »en Mester i den sorte Kunst, som den bruger til Menneskers Fortræd. De er meget værre end alle Hekse og Varulve fra den hvide Races Middelalder. De bliver mange Hundrede Aar gamle; naar de er Tusinde Aar, bliver de helt hvide og faar ni Haler, og saa er de Menneskeræve, der efter Behag kan paatage sig enhver Persons Skikkelse og Adfærd. En saadan besøgte en af vor Histories store Helte, Yoshitsune, en Dag han sad paa sin Veranda og glædede sig over sit Hjertes Dame,

Fru Shizuka, der dansede under Blaaregneren med Tamburinen i Haand. Paa en Gang traadte en Skikkelse frem bag et Buskads, det saa ud til at være Ridder Tadanabu, Yoshitsunes Næstkommanderende og bedste Ven. Han blev budt velkommen og drak The sammen med dem paa Verandaen, men han skelede hele Tiden saa sært til Tamburinen, at Yoshitsune fattede Mistanke og ledte Samtalen hen paa Hændelser, som kun han og hans Ven kendte. Den fremmede forvrølede sig, og pludselig sprang Helten op, greb Fyren i Kraven, trak sit skarpe Sværd og truede ham med øjeblikkelig Død, hvis han ikke forklarede, hvem han var, og hvad han vilde. Da faldt Uslingen paa Knæ og bekendte, at han var en Menneskeræv, der i aarevis havde fulgt Shizukas Spor; hendes Tamburin var nemlig betrukket med Skindet af Rævens Fader, og hele hans Sjæls Higen stod til at redde sin Faders Hud fra Vanhelligelse og faa Tamburinen begravet ved Siden af Faderens andre dødelige Rester.

Da slap den ridderlige Yoshitsune sit Tag i den falske Tadanabu, og erklærede:

»Du er en ond Dæmon, men du har vist Trofasthed mod Forfædrene, en Adelsmands skønneste Dyd; gaa, jeg skænker dig Livet og dit Hjertes Begær.«

Da forvandlede Gæsten til en hvid Ræv, der snappede Tamburinen i Munden, sprang ned fra Verandaen og forsvandt i Buskene. Saa klog er

Ræven, derfor vil han ogsaa være for klog til at dvæle et Sted, hvor stadig Fare lurер.»

»Men General Yoshitsune var klogere end Ræven, og dog maatte han lade Livet i en ung Alder,« indvendte Poul, der var ganske godt inde i Japans Historie.

»Det fortæller Historien,« indrømmede Kijomori, »men en anden Saga melder, at han gik i Landflygtighed, slap over til Kina, søgte ind i Landet og opkastede sig til Fyrste over Mongolerne. Fyrste hedder paa Mongolsk K h a n, og Yoshitsunes Navn hedder i kinesisk Oversættelse Dsjingis; men Mongolfyrsten Dsjingiskhan er kendt over hele Verden; han og hans Efterfølgere erobrede ikke blot store Dele af Asien og tilsidst selve Bagdad, men ogsaa Indien, hvor de kaldte sig Stormoguler, ja, store Dele af det europæiske Rusland, saa at deres vestlige Nabo var Kongeriget Polen. Nutidens Russerige er bygget paa Mongolerrigets Ruiner, og naar Moskovitterne i vore Dage truer os, opildnes vi ved Erindringen om, at en af Nippons Helte for-dum skabte en Stormagt, der underkastede sig Moskva.«

»Se, der staar meget Vand over Stien,« afbrød Poul.

De saa nu, at Lavastrømmen maatte have dæm-met op for en Elv, saa at Dalen var bleven for-vandlet til en Sø. Hist og her stak Kronerne af et Træ op af Vandet . . . i en stor Egekrone sad en hel Flok af de rødansigtede Aber og skreg.

»De har det værre end vi,« mente Kijomori, »de maa sulte ihjel, thi de kan ikke svømme. Skal vi se, hvor alt det Vand kommer fra.«

De gik et Stykke mod Strømmen, men fandt Vejen spærret af et Stenras af saa ny Oprindelse, at det var livsfarligt at prøve paa at klatte over.

»Vi er fangne,« sagde Kijomori, »foroven Vulkanen, forneden Oversvømmelse, hist den endnu glødende Lavastrøm, her Kløfter og Stenras.«

»Saa isolerede som paa en øde Ø,« indrømmede Poul, »men Lavastrømmen maa vel stivne engang, saa vi kan komme over.«

»Næppe i Vinter,« mente Kijomori, »forudsat at Vulkanen ikke giver mere fra sig. Her sidder vi paa en Stump Bjærghænt, der er et Par Kilometer bred, mens Længden afhænger af, hvor højt Vandet vil stige, og hvor nær vi tør vove os til Krateret.«

»Vi maa sætte over det Vand i Baad,« foreslog Poul.

»Hvis vi kan lave en uden Værktøj,« samtykkede Kijomori, »og hvis Vandet ikke paa een Gang skaffer sig et nyt Afløb og styrter fossende og ødelæggende ned gennem Dalen. Det kan blive en livsfarlig Sejlads. Lad os foreløbig samle modne Hyben og grave Bregnerødder op, saa skal De selv faa Lejlighed til at smage Bregnemel.«

Næste Dag gik Kijomori og Poul op ad Bjærget for at se, hvad der var blevet af Stationsbygningen, hvor Kuroki mente, de kunde hente Værktøj, men Lavastrømmen var gaaet over Stationsbyen Tjimi,

og de to Mænd medbragte kun en ung Gemseged, som Poul havde nedlagt. Det er en Antilopeart, som lever i Japans Højbjærge, og kun søger ned i de lavere Strøg om Vinteren, naar Ulvene bliver for nærgaaende.

»Men vi kan ikke ofre en Patron, hver Gang vi skal have et Stykke Vildt,« formanede Kijomori, »vi har kun 18 Patroner tilbage og maa se at bjærge vor Føde paa anden Vis.«

Kijomori fik lavet et Medetøj af en Bambusstang fra Gærdet, en stærk Lian og en bøjet Haarnaal. Med dette fangede Poul og Yuki »Regnfisk« (en plettet Forel) nede ved Oversvømmelsen. Kuroki fordrev Tiden med at flette Fiskeruser af Vidier; i dem tog de Kai og Funa, den japanske Karpe og Karudse, hvilken sidste er Stamfader til Guld fisken. Poul fangede ogsaa Unagi, den japanske Aal, men den bed kun om Aftenen, og da han gik hjem i Skumringen, havde han et ubehageligt Møde med »Bjærghunden«, den lille japanske Ulv, hvem Sul-ten havde gjort dristig. Poul maatte affyre sin Revolver to Gange, før den flyede; om Natten hørte man flere Stykker hyle udenfor Mijaen; og næste Morgen saa man deres Spor i den nyfaldne Sne.

Kuroki lavede Snarer til Ryper, og de gav god Fangst, navnlig efter et stærkt Snefald i November. Kulden tog til og fik Poul og Yuki til at savne de danske Kakkelovne, der i Japan erstattes af et muret, firkantet Hul i Gulvet, hvori der anbringes Gløder. Brænde fik de af nedfaldent Kvas og led

saaledes ingen Nød, men spekulerede stadig paa at slippe bort, mens Legen var god. Bjærget var langt fra faldet til Ro. Mindre Rystelser og nye Lavastrømme hørte til Dagens Orden, men Askeregnen var heldigvis ophørt. Vandet syntes at byde den eneste Udvej, men man ejede ingen Økse og spekulerede længe forgæves paa, hvorledes man skulde bygge Baad uden andet Redskab end Lommeknive. Endelig fandt Poul en Udvej.

»Er det ikke af Bregnerødder, man koger vandtæt Klister?« spurgte han en Aften, da de alle sad omkring Glødehullet og varmede sig. Udenfor var det bitterlig koldt, og Bjærghundene hylede gudsjammerlig.

Kijomori nikkede, han var ved at massere Kurokis Fod.

»Jeg har tænkt paa Indianernes Birkebarks Kanoer og Grønlændernes Kajaker, og mener, vi maa kunne lave et Baadskelet af Bambus og Vidier, jeg ved, hvor der vokser Piletræer. Vi kunde da overtrække Baadskelettet med Bark og tætte Fartøjet med Klister i Stedet for med Tjære.«

De to Japanere mente, det var et Forsøg værd, og nu fik man meget at gøre.

XV

Ildfluesagnet.

Mens Baadbygningen skred frem under Kurokis Ledelse, og Bjærget af og til opmuntrede til forøget

Flid ved dumpe Brøl og manende Rystelser, passede de to Damer Husholdningen og var altid rede til at opmuntre Mændene ved Smil og muntre Fortællinger. Navnlig Fru Iris sad inde med et Fond af gamle japanske Sagn, og saaledes fortalte hun en Aften om Ildfluerne.

»De er noget mere end almindelige Biller,« begyndte Ayame San, »deres Sjæle er de gamle Soldater, som i Aarhundreder kæmpede under de røde og hvide Faner, i Fejden mellem Taïraer og Minamotoer; de tjener ogsaa som Elskovsgudens Fakelsvende, thi Ildfluerne lyser for Ungersvenden, naar han sniger sig ad de smalle Stier gennem Rismarkerne til Stævnemøde i Skumringen, som vi synger i Sangen:

*Naar jeg stjæler mig langs Rismarker at møde
min Kæreste,
Tænder Ildfluen Lys paa den farlige Sti.*

I gamle Dage var det almindeligt, at fattige Studenter, som ikke havde Raad til at købe Lys, fangede Ildfluer og satte dem i et Bur med fint Silkenæt. Saa havde de næsten lige saa god Belysning, som fra en stor Stenlanterne.

Hvis det ikke var Vinter nu, kunde ogsaa vi gaa ud at samle Ildfluer, for der er nok af dem overalt i Nippon, og de er slet ikke rædde for Mennesker; de sætter sig frivillig paa vort Haar og vore Klæder, ja, flyver stundom ind i vore Ærmelommer. Om Dagen sover de i Græsset nær Damme

og Bække, og da ser de skrækkelig grimme ud, men saasnart Solen synker bag de vestlige Højder, vaagner de og tænder deres grøngule Lys. Først er de frygtsomme og vil ikke vove sig ud fra deres Skjul, men snart begynder de at blive modigere, som Digtet siger:

*»Under Broens Bue gnistrer Ildfluer, skønt
det end ikke er mørkt.«*

Naar Aftenduggen falder over Træer og Græs, naar det er mørkt og svalt, flyver en enlig Ildflue ud over Vandet og lokker andre til at gøre den Selskab, se, et halvt Dusin, en hel Snes grønne Gnister samler sig om den første. Og nu er de overalt, højt oppe i Luften, paa Vandets Overflade og legende mellem det høje Græs, der bliver gennemsigtigt, hvor Ildfluemylret er tæt.

Paa en Gang danner mange lyse Funker en tæt Sky af Millioner Smaavæsener, de flyver omkring i et Korps og oplyser Omkredsen som klart Maaeskin. Ildflueskyen rejser milevidt, og dens Skin kan ses Mile borte. Møder de da en anden Eskadron Ildfluer fra en anden Egn, stormer de løs paa hinanden, saa der dannes en eneste Ildsky.

Der opstaar et Slag mellem tvende Ildfluearmeer med mange døde paa begge Sider.

Langs Ujiflodens Bredder finder de største Slag Sted, og Menneskene stævne did i Mængde for at nyde det pragtfulde Skue. Over Floden samles Millioner af grønne Gnister og forbereder sig

til Slaget. De marcherer tværs over Floden, ind-
over Skoven og tilbage til Floden. Ikke en eneste
Ildflue bryder ud af Geledderne, det er, som kom-
manderedes de af en General, og maaske er det
vor Middelalders Helte, som spørger der ved Natte-
tid. Snart øjnes Fjenden, der flyver som en klar
gul Masse. De tvende Lysarmeer gør susende
Attake som to Kavalleriregimenter, og i nogle faa
Minutter er der en kaotisk Kamp i Luften, mens
saarede og døde falder som Regn ned i Vandet,
der oplyses klart af de fægtende Lysvæsener der-
oppe. Naar den ene Armé har besejret den anden,
vender den i Triumf tilbage til sin egen Flod, sta-
dig i Linie og Geled. Tilskuerne vædder om Udfal-
det og kalder den ene Part Minamotoerne og den
anden Sværm Tairaerne.

En af vore gladeste Fester er Ildfluejagten, der
næsten er lige saa berømt som Kirsebærtræernes
Blomstring. Den finder altid Sted paa mørke og
maaneløse Aftener, fordi, som Sangen siger:

*»Naar de jages haardt, skjuler de snu Ildfluer
sig i Maanens Straaler«.*

Maanelyset faar de levende Gnister til at blegne.

Ildflue-Jagtpartierne kan være paa 50 Personer,
men en Snes er det ideale Antal, og Selskaber paa
5—6 kan ogsaa være meget muntre. Turen til den
Strøm eller Dam, hvor de smaa Lysdyr holder til,
er den muntreste Del af Festen; i den milde Aften-

luft høres glad Latter af mange Selskaber langs
Vejene. Saa lyder Jagtsangen:

*Ildflue kom, Ildflue kom
Til brogede Lygters Skin.*

Strømmens Bredder er allerede illuminerede af
utallige skinnede Ildfluer; deres grøngule Skin far-
ver Vandet mørkegrønt, mens Hækkenes Løv og
hældende Grene ser meget lysere ud end om Da-
gen, idet Lysbillerne gyder deres Fosforskin over
begge Sider af Bladene. Nu og da flyver en Ildflue
ned for at drikke, og laver en lille Ring paa Van-
dets olieglatte Flade.

Nu kommer de brogede Papirlygter frem mel-
lem Træerne; Jagtselskaberne opløses i Par, der
paa faa Minutter spredes langs de buskkledte Bred-
der, mens Jagtsangen høres fra alle Kanter og i
alle Tonearter. Naar man ser en Ildflue nær ved,
løfter man sin Vifte og slaar raskt til. Ildfluen fal-
der bedøvet til Jorden, samles hurtigt op og puttes
i Silkeposen, som snart er fyldt med en glittrende
Mængde. Skønt Tusinder af spæde Lys flyver om
i alle Retninger, er der til Tider saa mørkt mellem
Løvværket, at man ikke kan se, hvem der gaar ved
ens Albu. Ikke uden Grund synges der:

*»O Ildfluer! saml Eder her i lysende Klynge,
Vis mig dens Ansigt, som taler saa dristige Ord.«*

Som Natten skrider frem, bliver Ildfluernes Skin
klarere, og den fjærne Sang fra andre Jagtpartier

oppe langs Strømmen bæres viden om. Saalunde lider Timerne, Parrene faar fanget Ildfluer nok, og de prajer hinanden og taler om at gaa hjem. Saa vandrer de atter gennem de dugsprængte Rismarker, kun ledede af det Skær, som udstømmer fra Poserne med Jagtudbyttet.

*»For nu er min Lygte gaaet ud,
Men prægtigt lyser Ildfluer smaa.«*

Ayame San gav sig til at spille hele Ildfluesangen paa en gammel Koto — en Slags Strengelæg, bestaaende af en halv Snes Streng, udspændt over en vandret Sangbund, som staar paa fire lave Ben; hun havde fundet den i et Hjørne af Templet og faaet den repareret. Men saa gik hun over til at synge et Æventyr, den udødelige Folkesang om Asagao.

»Det var en mørk Sommeraften, uden Maane og Blæst, for mange, mange Aar siden; langs Uji Floden sværmede utallige Ildfluer og gød deres grøngule Skin over de mørkegrønne Fyrretræer og det kolde, blanke Vand. Mange rigt dekorerede Lystbaade sværmede paa Floden, og i en af dem sad Asagao, Kiotos Skønhed. Under Papirslygtens bløde Lys saa Asagao saare smuk ud, og mens hun sad og stirrede drømmende paa Ildfluer og Flodens sølvklare Vande, passerede en anden Baad hendes. Da hun løftede sine dugblaa Øjne, saa hun Taira-Asajiro, den stærkeste og skønneste af Datidens Samuraier. Baadene passerede hinanden saa tæt,

at deres Sider skurede mod hinanden, og de to unge Mennesker blev forelskede i hinanden ved første Blik; de skrev Elskovsvers paa deres Vifter og vekslede dem, før Baadene skiltes.

Næste Dag forhørte Asagao sig forgæves om den unge Mand fra Festaftenen, men hans Hertug havde sendt ham bort for at erhverve en sjælden sort Urne, som en Skipper havde bragt fra Filip-pinerne. Hver Morgen haabede hun at høre, at han var vendt tilbage, men Maanederne gik. Asagao drømte og græd. Ej længer frydede hun sig over Hoffet og dets Fester, hvor hun plejede at glimre, ej længer kunde hun vente taalmodigt paa sin Tilbeders Genkomst. I Haab om at finde Trøst ved at søge efter Asajiro, forklædte hun sig som omvankende Kotospillerske og vandrede østpaa ad den store Landevej, spillende for de Rejsende paa Vej og i Kro.

Mangen Ildfluesæson kom og gik, men hun forblev sin Kærlighed tro og vedblev sin Spørgen efter Taïra-Asajiro. Hun levede en Kotospillerskes ensformige, glædeløse Liv paa Vej og i Kro, hun blev gammel og rynket, og hendes Øjne blev blinde af mange Taarer. En Sommeraften spillede hun paa sin Koto i en lille Kro nær Oigava. Det var en maaneløs Aften, Børn raabte om Ildfluer rundt om Kroen, og uagtet der var langt til Ujifloden, drømte hun om Fortiden og kvad om Ildfluer en Sommeraften, naar Ynglinge og Piger sejle paa Floden i Ildflueskin. En af Gæsterne i Kroen var hendes

gamle Bejler Asajiro, han genkendte den skønne Asagao som den rynkede, blinde Kvinde; hendes Nærværelse og Sang førte hans Tanker tilbage til de faa Sekunders Lykke, da de vekslede Vifter paa Uji-Floden for mange Aar siden. Taarerne randt ned ad hans vejrbidte Kinder, men han græd i Stillehed, for at hun ej skulde genkende ham. Han kaldte den blinde Kvinde til sig og bad hende fortælle, hvorledes hun var bleven en foragtet, omvankende Kotospillerske. Da satte Asagao sig ved sin Koto og sang om sin Kærlighed, sin aarelange Vandring og Trofasthed, og endte med at bøje sit Hoved og briste i Graad, uden at vide, for hvem hun havde sunget.

Taira-Asajiro udstrakte sin Haand og var nær ved at give sig til Kende, men Sorgen overmandede ham, og han kunde ikke udholde at se hendes Lidelser. Han skyndte sig bort fra Kroen, efterladende en Pose Penge og en Besked til den blinde. Men da Pigen gav dem til Asagao, og Brevet blev læst for hende, tørrede hun sine Øjne, tog sin Koto paa Ryggen og skyndte sig efter Asajiro.

Enhver Rejsende, hun mødte, udspurgte hun om en Mand, der rejste hurtigt, og saa saadan og saadan ud. Saaledes fulgte hun hans Spor hele den følgende Dag. Mod Aften naaede hun Færgen over Oigava, netop som den Mand, hun elskede og fulgte, var ved at blive ført over. Den næste Baad skulde først afgaa om et Par Timer, og hun vidste, at hun atter vilde tabe Sporet. Fortvivlet vadede hun ud

i Floden, paakaldende Ildfluerne om at lyse for hendes blinde Øjne; dybere og dybere kom hun ud i Vandet — — —

Taira-Asajiro saa sig tilbage og saa en lysende Sky, der gled langsomt ned ad Floden nær Strømhvirvlerne. Han befalede Færgemanden at drive Baaden hen mod de gnistrende Lys; saaledes fandt han Asagao flydende og druknet, mens Tusinder af Ildfluer oplyste hendes rynkede Aasyn, som engang var det skønneste ved Hoffet i Kioto. Asajiro tog Liget op i sin Baad og førte det i Land, mens en Armé af Ildfluer udgjorde Ligfølget.

Taira Asajiro arvede den sorte Urne, som havde skilt ham fra hans Elskede. I Nippon findes ingen bedre Beholder for den guddommelige The, thi den er helliget af Asagaos Taarer.

Han døde ugift, og hans Brodersønner kom i Strid om Urnen, saa den siden ogsaa er bleven døbt i Blod.

Sagnet om Asagao synges overalt i Japan, og unge Elskende beklager de to, thi Hjærterne bør mødes i Ungdommens Vaar,« sluttede Fru Iris med et Blik mod Poul og Yuki Chan, som sad der i Baggrunden med hinanden i Haand.

XVI

I den gamle Kro.

Løjtnant Taira Mume Asano sad helt klædt i Hvidt og bestilte ingenting. Han bar Sorg for sin

Broder, der efter alle de indgaaede Beretninger at dømme maatte være omkommet ved det store Vulkanudbrud deroppe ved Nordvestvejen. En Trøst for Familien var det, at hans Død efter Avisernes Sigende havde været en Bushi værdig; han havde afstaaet sin og sit Rejseselskabs Plads i det sidste Tog til en Kvinde og nogle Børn. Disse var bleven frelst, mens Dr. Taïra Mume Kijomori formodentlig var begravet under den Lavastrøm, der havde ødelagt Landsbyen Tjimi.

Oppasseren bragte et Visitkort af rødt Silketøj, hvorpaa med kinesiske Bogstaver var trykt.

Ah-Tsi-Fjong. Literat af 2den Grad.

Løjtnanten rejste sig for at gaa sin Gæst i Møde. Det var en velklædt Kineser med store runde Briller i sort Hornindfatning og en Pisk, der naaede til Hælene. Han bukkede dybt og overleverede en Anbefalingsskrivelse, forsynet med et rødt Segl, hvori saas et Bjørnehoved. Skrivelsen lød saaledes:

Min Tjener Nr. 13 anbefales herved til mine Venners særlige Bevaagenhed. I. N. S.

»Hvormed kan jeg have den Ære at tjene den lærde Hr. Ah-Tsi-Fjong?« spurgte Løjtnant Asano.

»Kender De min Kollega, den danske Literat, Vu-Pe-Sing?« spurgte Kineseren.

»Jeg har den Ære,« svarede Kineseren.

»Han ogsaa Ham selv's Tjener,« oplyste Kineseren, »ligger paa nipponsk Hospital af Saar, han fik af omstyrtende Hus under store Taïfun. Han i Bedring.«

»Det glæder mig at høre,« yttrede Asano høfligt.

»Der er en anden, det ogsaa glæde at gense Hr. Vu-Pe-Sing,« vedblev Kineseren, »og hvem H a n s e l v ikke under den Glæde.«

»Jeg er et stort Øre, om De vil oplade Deres Visdoms Sluser.«

»Den amerikanske Minister i Tokio modtaget Bud fra H a m s e l v med Hr. Vu; gærne tale med Hr. Vu. Ingen Nytte til. Amerikansk Minister have Snushaner ude. Maa ikke finde lærde Herre. Her er Cash.« Han tog en Pengepose frem fra sit Ærme.

»Skal jeg lade Hr. Vu-Pe-Sing bringe til mit Hjem, og købe Tavshed paa Hospitalet?« spurgte Asano.

»Det vil glæde H a m s e l v,« nikkede Kineseren tilfreds, »og saa sende Hr. Vu-Pe-Sing bort fra Tokio.«

»Hvorledes?« spurgte Asano.

»Kender De ung Mand, halvt Japaner, Lindhard Paul San?«

»Han er omkommet sammen med min Broder ved et Vulkanudbrud,« svarede Asano sørgmodigt.

»En Stjærnetyder hos H a m s e l v sige: Taïra Mume Kijomori lever; Lindhard Paul San lever; Taïra Mume Yuki Chan lever og er med sin Plejebroder og sin kødelige Broder.«

»Min bortførte Halvsøster?« udbrød Asano.

»H a m s e l v give meget mange Cash for at vide bestemt, om Stjærnetyderen er en Løgnhals,« sluttede Kineseren.

Følgen af denne Samtale var, at Løjtnant Asano søgte og opnaaede Forflyttelse til et Ingeniørregiment, som var udkommanderet til at skaffe kunstigt Afløb for den Sø, som havde dannet sig ved Foden af den ny virksomme Vulkan, inden den selv brød sig Vej og ødelagde dyrkede Strækninger, samt at Vup fulgte med ham til Nordvestvejen. Det gør os ondt at maatte sige det; men den lærde Mand syntes mere optaget af at skulle studere Følgerne af et Vulkanudbrud end af sine tvende Myndlinges Skæbne.

Nordvestvejen er en af Hondos gamle Hovedveje, før Jærnvejene og navnlig før den politiske Omvæltning i 1868 rørte der sig et rigt Liv paa disse brede, vel anlagte Veje. Ad dem drog ikke blot store Skarer af Lastdragere, som bragte Rigets Produkter fra den ene Ende af Landet til den anden, og Embedsmænd fra den ene Provins til den anden, men to Gange aarlig drog de mægtige Lensfyrster til og fra Hovedstaden, undertiden med Hundreder af Riddere og Tusinder af Tjenere og simple Krigere i Følge. Shogunen havde nemlig faaet Kejseren til at stadfæste en Lov, i Følge hvilken Daimioerne skulde opholde sig den halve Del af Aaret i Tokio; i deres Fravær maatte deres Sønner blive der som Gidsler, for at ikke Daimoerne skulde rotte sig sammen mod Shogunen.

Naar en saadan Hertug med sit Følge af harniskklædte Riddere og Svende drog frem ad Landevejen, veg det gemene Folk ud i Vejgrøften og

kastede sig i Støvet. Ve den, som kom den høje Herre paa tværs. En engelsk Gesandtskabsattaché, som lod haant om Landets Skik, blev saaledes i 1866 hugget ned af Daimioen af Satsumas Riddere, hvilket nær havde ført til Krig mellem England og Japan. Det eneste, som kunde gøre en Daimios Rejsetogt Vejen stridig, var en Oksekærre med en fattig Kuge af den gamle Adel; da veg alle Krikerne til Side, og Daimioen selv steg ned af sin Pony og bøjede sig dybt.

Smukke Broer førte over Aaer og Bække, men over de store Elve var der Vadesteder, hvor kraftige Færgekarle bar de Rejsende og deres Varer over. Lystige Historier fortælles om, hvorledes de smaa Nippondamer skreg af Skræk deroppe paa Karlens Ryg, naar Elvens hvidt skummende Vande steg ham til Livet, hvorledes dristige Karle fik deres søde Byrde til at hvine endnu højere ved i Smug at knibe dem i Pusselankerne eller ved at lade, som om de gled paa Elvens glatte Stene. Der fortælles om driiftige Færgemænd, der krævede dobbelt Takst, naar de var midt ude i den værste Strøm. Der fortælles om, hvorledes Elvens Aander undertiden blev vrede, rev baade Karl og Passager med og druknede dem i den stride Strøms Hvirvler.

Langs Vejen laa Huse med Butikker og Haandværkere, saa man kunde købe alt muligt til Livets Ophold og Rejsens Fortsættelse. Der var Sadelmagere, Viftehandlere, Paraplymagere, Bagere, Risleverandører og Hundrede andre Forretninger,

men fremfor alt var der Thehuse og Herberger, hvor man kunde hvile sig efter Rejsens Strabadser, blive opvartet af smilende Musmeher og underholdt af syngende og dansende Geishaer, ja, særlig driftige Værter sørgede for en hel Stab af Kunstnere, Taskenspillere og Komedianter og fik da ofte deres Gæster til at dvæle i flere Dage.

Dengang havde man ikke saa travlt som nu i Dampens Tid; dengang var Vejen fra Tokio til Kioto næsten en eneste Gade i hele 500 Kilometers Længde, men ogsaa langs Nordvestvejen havde Traktørstederne ligget saa tæt som langs Strandvejen mellem København og Helsingør. Det var gaaet til agters for dem, siden Nordvestbanen blev aabnet, og paa vor Fortællings Tid havde Automobilerne endnu ikke bragt de gamle Landeveje til Hæder og Værdighed paany. Der er imidlertid intet saa galt, at det ikke er godt for noget, og det Vulkanudbrud, som afbrød Banen og skabte en stor Oversvømmelse langs et Stykke af Nordvestvejen, havde givet flere gamle Kroer Vind i Sejlene, fordi Trafiken nødvendigvis maatte denne Vej, og fordi Ingeniørofficerer gerne vil nyde Livet i deres Fristunder.

I Udkanten af en Cederlund, som hørte til et Tempel, laa saadan en gammel Kro, hvis Ejer havde ladet brodere et Flag med Skriftegn, som forkyndte, at Yo-Pen havde engageret nye udmærkede Kunstnere og Geishaer til de ærede Gæsters Underholdning.

Gæsterne bestod denne Aften af et nyankommet Ingeniørregiments Officerer og en ældre Herre med fremmedartede Træk, som blev tiltuleret Hr. Vu Pe, og som hele Tiden spjættede saa løjerlig med Benene, at de smukke Opvartningspigers Latter ingen Ende vilde tage.

»Jeg er ganske radbrækket,« erklærede Hr. Vu Pe, »jeg har rejst paa Kamelryg i Ægypten og til Fods gennem Hainan, men aldrig har jeg oplevet en saadan Tortur som at sidde i den Bærestol — var det Kago, De kaldte den — i seks Timer. Jeg trænger profekto til at rette Benene.«

Det gjorde han med en saadan Kraft, at han kom til at vælte en af Opvartningspigerne, som kom gaaende med en lakeret Skaal fuld af Mandariner fra Kiushiu. Pigen og de gyldne Frugter trillede rundt, og Officerernes Latter blandede sig med de unge Kvinders. Majoren befalede, at Hr. Vu Pe skulde fængles, og under Spøg og Latter trak en halv Snes unge Piger ham hen i et Hjørne, hvor de fik ham bragt til Sæde paa en Pude og vederkvægede ham med The og Cigaretter.

Snart var Aftensbordet dækket og Samtalen i fuld Gang; de unge Piger erklærede, at de var meget bange for, at den nye Sø skulde gennembyrde Lavavolden og rive dem og hele Huset afsted langs Nordvestvejen; Hr. Vu Pe sagde, at han vilde profekto gerne se en saadan Naturkatastrofe fra et sikkert Sted, mens Officererne trøstede Pigerne

med, at der blev ikke noget af Oversvømmelsen, de skulde nok faa ledet Vandet den rette Vej.

Midt under Maaltidet gled den ene Væg til Side og aabenbarede en lille Scene, hvor en Jonglør gav sig til at spille Bolt med Fade og Tallerkener uden at slaa en eneste itu. Dernæst optraadte to tykke, næsten nøgne Mænd, som opførte en Brydekamp efter Systemet Jiu-jitsu.

»Det vilde have glædet Deres Myndling at se,« bemærkede Løjtnant Asano til Hr. Vu Pe.

»Min Myndling! Naah — Poul, ja. Han er desværre død,« sagde Hr. Vu Pe fraværende, mens han kæmpede med Spisepindene.

»Alle, som har været paa Bjærget, maa være døde,« mente Majoren.

»Undskyld, højædle Herre,« indskød Hr. Jo Pen, Krovæerten, »men en Del af Skoven omkring en gammel ærværdig Mija derovre er ikke bleven beskadiget, og jeg har talt med Folk, som paa staar, at de har hørt Geværskud derovre fra i forrige Maaned. Havde man en Baad.«

»Vi Ingeniører har alt eller kan lave det,« erklærede Majoren, »i Morgen vil vi sejle over Søen til Skoven.«

XVII

Raku Jaki.

Nu kom en slank ung Pige ind med en Kurv fuld af skarptslebne Sabler og Knive. Hun gik rundt

og lod Gæsterne føle, at de var hvasse som Barberknive, hvorpaa hun gik op paa Scenen satte nogle af dem fast i Gulvet og strøede de andre omkring uden Orden. Derpaa trak hun sine hvide Bomuldssokker og den smukke Kimono af; kun iført et Par lette Skørter gav hun sig til at danse om mellem de mange skarpe Vaaben, idet hun af og til tog et af dem op og jonglede med det. Da hun tilsidst snurrede rundt som en Top, svingende et gammelt Sværd saa hurtigt over sit Hoved, at det saa ud som en Cirkel, maatte alle Officererne tilklappe hende Bifald. Saa sprang hun ned fra Scenen og gik hen til Gæsterne for at de kunde se, at hendes Fødder var usaarede.

Den næste Kunstner var en Sagnfortæller. Hans Historie om Striden mellem »Blommegren« og »Kakifrugt« blev paahørt under aandeløs Tavshed af hele Selskabet. Den varede i halvanden Time og var fuld af bloddryppende Enkeltheder og Hentydninger til japanske Forhold, som i Almindelighed ikke er Europæere bekendte, hvorfor vi her nøjes med at forklare saa meget af den, som vi har Brug for i vor Fortælling.

Fra 670—749 efter vor Tidsregning levede i Japan en berømt og lærd Bonze (Buddistpræst), som hed Giogi. Han skal have opfundet Saltglassur og Drejeskive, og alt rigtig gammelt Keramik kaldes derfor endnu Giogi Jaki (Jaki betyder Stentøj). Blandt det mest ærværdige Giogi Jaki er en særlig Slags Urner af sortglasseret Ler, der skal være

aldeles udmærkede til at opbevare The i. Theen anses for en guddommelig Gave; Sekten Zen har ligefrem gjort et Sakramente ud af Thedrikningen, som foregaar paa visse Tider under højtidelig Tavshed. Ved den sakramentale Thedrikning maa ingen Kvinder være til Stede, og den anvendte The skal være opbevaret i disse sorte Urner, som kaldes Raku Jaki efter Ordet Raku i Stemplet. Dette blev indført af den berømte Helt Hideyoshi, som var Nippons Overgeneral og virkelige Hersker sidst i det 16ende Aarhundrede.

Sekten Zen har navnlig Tilhængere i Ridderklassen; med dennes tiltagende Magt steg Efterspørgslen efter de gamle sorte Urner saa stærkt, at den indenlandske Tilvirkning ej kunde tilfredsstille Forbruget. Man lod dem da hente fra det nordlige Luzon, en af Filippinerne, hvor der lever et med Japanerne beslægtet Folk, som hedder Igorroterne. Mange ansaa disse Luzon Urner for de allerfineste, og naar man havde fragtet dem vel hjem, blev der tegnet Mønstre paa dem med Guld-lak. Indpakkede i Brokade blev de da opbevarede med samme Omhu og Ærbødighed som kristne Folk i Europa gemmer en Splint af det hellige Kors.

Af alt Raku Jaki er Taïra Urnen den berømteste. Sagnet gaar, at den Skipper, som var sejlet til Luzon efter den, sejlede vild og strandede paa en ukendt Ø, hvor selve Otohima-Sama, Havfolkenes Dronning, skænkede ham Urnen, med de Ord, at den skulde vende tilbage til hende fuld af Blod.

Blod har den kostet, Taarer ogsaa, thi to Grene af Slægten Taira, Kaki og Mume, har kæmpet om den i 200 Aar. Shogunerne pustede hemmeligt til Striden. I Japans lange Ufredstid havde Kampen om Shogunatet staaet mellem Slægterne Taira og Minamoto; den sidste vandt, og det var dem ikke ukært, at Tairaslægtens to mægtigste Grene laa i indbyrdes Kamp om — en sortglaseret Urne, som efter Nutidens Smag ikke engang er køn.

Borge og Byer er bleven stormede og afbrændte for at faa fat i Taira Urnen; en Daimio har begaaet Harakiri af Skam over dens Tab; Mænd har myrdet og intrigeret for dens Skyld; Kvinder har grædt, og Børn har lidt Mangel for den gamle Krukkes Skyld. Nu er den borte, vendt tilbage til Otohima Sama, badet i Blod og Taarer.

Daimioen af Niigata, Taira Mume Jemitsu, havde den i sit Hus, da han var Guvernør paa Riu Kiu. Der blev Urnen stjaalet og med den hans Datter, Yuki Chan. Til Søs blev de bragt, men Taira Kakerne har aldrig set Urnen, forsvundne er baade den og Pigen. Havdronningen har taget dem begge. Familierne Taira Mume og Taira Kaki har intet mere at slaas om. Paa Kejserens Bud er de derfor bleven forligte.

»Tillad mig et Spørgsmaal,« sagde Hr. Vu Pe, »hvis Taira Urnen nu dukkede op igen, vilde saa Striden begynde paany?«

»I Kampen mod Kina har Nippons Sønner blandet Blod paa Valen,« svarede Asano, »nu staar alle

Japans Adelsmænd Skulder ved Skulder — mod ydre Fjender.«

Næste Morgen sejlede en med Ingeniørsoldater bemanded Pontonbaad over den ny Sø. Det blæste ret frisk, og Turen var ingenlunde ufarlig, idet Trækroner og Grenstumper alle Vegne stak op af Vandet. Hist og her var en Trækroge afgraven indtil Veddet af Aber, der meget nødig vover sig ud paa det vaade Element. Enkelte Lig drev i Vandskorpen. Paa det aabne Bælte, Dalens Bund, sejlede man over Ruinerne af en Landsby, man kunde se Husenes Fundamenter gennem det klare Vand. Tagene og Vægghælkerne laa og flød omkring, og Løjtnant Asano, som sad til Rors, maatte passe godt paa, at Baaden ikke blev slaet læk mellem alt det Vraggods.

I Forstavnens stod Vup ivrig optaget med at gøre Optegnelser i sin Notesbog. Ikke uden Besvær fandt man en Kanal mellem Trækronerne og løb Baaden i Land paa en Sti, som i Følge Generalstabskortet skulde føre til den gamle Mija.

En halv Time senere var man ved det gamle Kamitempel, hvor en Mand hinkede om med en Klisterpote og var i Færd med at lime Birkebark paa et Baadskelet. Det var Kuroki.

Paa hans Raab kom to Mænd og to Damer ud fra Mijaen. Da faldt Løjtnant Asano paa Knæ, bøjede Hovedet mod Jord og takkede Ama-terasu-omi-kama; men Vup strøg sit Hageskæg og vidste

i Øjeblikket ikke anden Velkomst til Poul og Yuki end:

»Det er profekto den mærkeligste af mine Oplevelser.«

I Dagens Løb blev Vulkanens Fanger bragt over Søen og tilbragte Natten i Hr. Jo Pens Herberge. I Kago gik da Rejsen videre til nærmeste Stationsby, hvorfra Kuroki rejste til sin Familie, mens Asano fik Orlov og fulgte med sin Broder og hans Rejse-selskab samt Vup med Banen til Niigata.

XVIII

En Ridderborg.

Taira Mumernes Shiro eller Borg ligger paa Toppen af en Bakke og kan ses langt borte fra. Dens Granitfundament af svære Stenblokke, som er føjede sammen uden Bindemiddel, hæver sig som en afskaaret Pyramide op over den omgivende mørke Fyrreskov. Pyramidens Sider er svagt indbuede og ganske glatte; Borgen maa have været uindtagelig i Riddertiden, da man ikke havde Kanoner. Lykkedes det virkelig en dristig Fjende at komme over Gravene og hejse de høje Stormstiger af Bambus, da ventede der ham en varm Modtagelse fra de skydeskaarforsynede Blokhuse, som kronede Pyramidens Top og var byggede lidt ud over dens Rand, saa man kunde hælde kogende

Vand i Hovedet paa de stormende gennem Huller i Gulvet.

Slægtens Garde af Samuraier boede den Gang i den saakaldte Yashiki eller Ridderby mellem første og anden Voldgrav; udenfor Gravene laa Machien, Haandværkernes og Købmændenes By, men den er nu flyttet ned til Petroleumsdistriktet, til den ny Havneby, og de krigerske Dagdrivere af Samuraier er blevne nødt til at arbejde. Mange af dem tjener dog stadig Mumeslægten som Lakajer, som Forstbetjente eller Funktionærer ved Petroleumskilderne.

Ved Omvæltningen i 1868, da Shogunens Regentskab blev afskaffet, og Kejser Mutsohitu Tennes selv greb Magtens Tøjler, blev Daimioerne berøvede deres Len. Alt Jordegods tilfaldt Kronen; men Bønderne beholdt dog deres Jord mod at holde den i Drift og svare Skat direkte til Kronen i Stedet for til Daimioerne.

Regeringen holdt disse skadesløse dels ved at give dem gode Embeder, dels ved at forpagte eller sælge dem Bjærgværker og Skove; Regeringen kunde jo alligevel ikke drive al Ting selv. Daimioerne blev paa den Vis fri for at underholde hele Hære af kampberedte Drivere; følgelig slog deres formindskede Indtægter bedre til.

Taira Mume Jemitsu var født til Daimio paa 100,000 Koku Ris efter gammel Regnemaade; nu ejede han flere givtige Petroleumskilder og uhyre

Skovstrækninger, saa han var den rigeste Hertug ved Nordvestvejen.

Det var Kijomori, som gav sine danske Rejsefæller disse Oplysninger, mens Herrerne travede afsted paa smaa Ponier, og Damerne kom bagefter i Kago. Poul saa sig glad om i den smukke Allé af høje Kryptomerier, mens Vup havde svært ved baade at holde Balancen paa Hesteryg og nedskrive Kijomoris Forklaringer, der gik ud paa, at hele den Skov, man kom igennem, var plantet, og at et ordnet Forstvæsen havde bestaaet i Japan i Aarhundreder. Forbruget af Træ til Brændsel og Byggetømmer var stort. Husene i Byerne byggedes af Fyr, Gran og Sugi, men Rigmænds Slotte var af Ædelgran, Lærk og Tax, og Templerne af Hinokicedertræ.

For Enden af den høje Allé stod en umalet Tori, gennem den kom man ind paa Yashikigrunden, Slottets Enemærker. Gennem et smukt Parkanlæg — noget helt andet end de sædvanlige Miniaturhaver — kom de til en bred Fyrretræsbro over den yderste Voldgrav. Dens stille Vand var kranset af Siv; en Stime Guldfisk glimtede mellem de smukke svømmende Hornnødplanter, og Slottets taarnagtige Fløje med de sortbrændte Tegl paa svajede Tage spejlede sig i den blanke Vandflade, som oplivedes af et Par graa Svanegæs med høj Agterstævn og sortlakeret Næb og Knop.

Hinsides Graven laa Frugt- og Køkkenhaver, der nu laa i Vinterdvale, gennem dem førte Vejen

paa en stensat Dæmning op til Vindebroen over den indre Grav. Her kom et Dusin Tjenere ilende, kastede sig ned paa alle fire paa Broplankerne, men sprang straks op, greb de rejsendes Heste ved Tøjlen og førte dem gennem en Port ind i Borggaarden.

Gaarden var brolagt med store flade Sten, hist og her var smaa Bede med stedsegrønne Buske; et Gingkotræ kastede Skygge over en buddistisk Pagode paa en Miniaturhøj; de fine faldende Draaber fra et Springvand opfangedes i et stensat Basin, hvorover der førte en rødakeret Bro. Midt paa Slotspladsen laa en enetaget Bygning kaldet Modtagelsespavillonen, did førte Tjenerne de ankomne. De steg af, satte deres Fodtøj paa Verandaen og førtes hver til sit Værelse, hvor der straks blev budt dem et Bad.

Det er i Nippon ikke Skik at præsentere en Gæst, just som han kommer, støvet og svedig fra en lang Rejse. Man vil give Gæsten Tid til at bringe sit Toilette i Orden, saa at han kan vise sig til sin Fordel. Poul var efterhaanden bleven vant til de høje Badekar af hvidt Hinokitræ med det hede Vand, Kobberfadet med koldt Vand og Sæbe, samt Koppen med Salt til Tænderne og de stive Tandpensler, som kun bruges en Gang; men han blev alligevel noget overrasket, da han steg ud af Badekarret, og en kraftig midaldrende Kone traadte ind i Værelset, bøjede sig dybt og sagde »Amma, San«.

»Ja, du kunde saamænd godt se ud til at være

»Amme«,« brummede Poul paa Dansk, »men jeg er ellers vænt fra.«

Tjeneren forklarede, at hun var en blind Massøse, og Poul nedlod sig paa Briksen og fandt sig i Skæbnen. Hun slog sin Kimonos Ærmer tilbage og aabenbarede et Par muskuløse Arme, saa knælede hun ned ved Siden af Briksen og æltede Poul godt igennem.

»Har hun været Bagermadam i sine unge Dage?« stønnede han.

»Fru Pæreblomst er en meget agtværdig Dame, gift med en fattig Samurai,« svarede Tjeneren grav-alvorlig; »Koppesygdom har taget hendes Syn. Massøser i Nippon er altid blinde. Hvor har Herren Nøglen til Deres Kuffert, og hvilken Dragt maa jeg hjælpe den naadige Herre i?«

I Niigata havde Poul efter Kljomorís Raad anskaffet sig en japansk Dragt. Kimono af svært mørkeblaat Silke med vide Ærmer, der posedede ved Albuen, hvor de dannede en Slags Lommer. Den venstre Armlomme var fyldt med smaa firkantede Stykker Silkepapir, som bruges til at pudse Næse i. Paa hver Skulder var indvævet en hvid, cirkelrund Plet, hvorpaa var tegnet et Lindeblad; om Livet fastholdtes Kimonoen af et smalt Silkebælte, der gik flere Gange rundt.

»Ikke saa tosset, lille Lindhardt,« sagde Vup, da de mødtes i Gangen. Den lærde var i europæisk Spidskjole med Ordensbaand, »man bør hyle med de ærede Ulve, man er iblandt.«

»Degosarismas, højærværdige Hr. Vu Pe;« Poul bukkede dybt.

Kijomori og Asano kom nu og førte dem ind i Modtagelseshallen. Det var et Værelse paa 10 Maatter af 2 Meters Længde og 1 Meters Bredde. Der var 3 Meter til Loftet, som var malet himmelblaat mellem Tværbjælkerne. De transportable Skillevægge var af hvidt Papir med brede Guld-lister.

Der var imidlertid rigtige Glasvinduer, og en behagelig Varme strømmede de ankommende i Møde fra et Par transportable Petroleumsovne efter europæisk Mønster. Ved den faste Væg i Værelsets Baggrund var en Forhøjning, der ved hver Side prydedes af en høj Vase med blomstrende Aralier. Paa Væggen mellem Vaserne hang en Silkekake-mono med et glimrende udført Billede af et Fyrre-træ, en Trane og en Skildpadde; Symbolerne paa Lykke og lang Levetid.

»Ja, nu skal vi se, hvordan vi to Spurve klarer os i Tranedans,« hviskede Vup, idet han og Poul fulgte Husets Sønner frem til Forhøjningen og bukkede dybt for de to Personer, som der laa paa Knæ; Japanernes Hvilestilling.

Det var Taira Mume Jemitsu og hans Frue, Ichigo San (Fru Jordbær). Den gamle Daimio var en smuk gammel Herre med kloge, lidt melankolske Øjne; Løjtnant Asano lignede ham, men havde mere Energi i Udtrykket. Hertugen var i gammeldags Dragt med den korte Festkappe over Kimonoen; i

Bæltet bar han to Sværd. Fru Jordbær bar en Silkekimono med indvævede Blommegrene og flagrende Nattergale. Hun havde smukke Træk, men hendes Teint var skjult under Sminke; hendes svære sorte Haar sad i en kunstfærdig Chignon paa Baghovedet.

»Kugedame med Haaret ned ad Nakken,« tænkte Poul og bukkede meget dybt.

»Vi byder Eder velkomne hjem, Sønner, og især dig, Kijomori,« begyndte Jemitsu; »rigelige Ofre har vi bragt Forfædrenes Kami for din vidunderlige Frelse, som Telegrafan meldte os. Er disse ærede Herrer dine europæiske Kammerater?«

»De er mine Venner,« svarede Kijomori, »jeg skylder dem mit Liv.«

»Det er mig en stor Ære at se saa udmærkede Mænd i mit ringe Hus,« erklærede Jemitsu, »og hvem er den unge Musmeh?«

»En fjærn Slægtning af Fru Iris, hun hedder Yuki Chan.«

Et smærteligt Drag for hen over Fru Jordbærs Aasyn, saa hilste hun venligt paa den unge Pige, der var ganske bleg, da hun bøjede sig til Gulvet.

Poul og Kijomori vekslede et forstaaende Blik; Ligheden mellem de to Damer var iøjnefaldende. Nu rejste imidlertid Ichigo San sig smilende og bød sine Gæster The; varm, tilberedt af grønne Blade, en hel anden Drik end den, vi faar i Europa. Dernæst blev der budt Cigaretter og Pibe, med bredt

Rør og ganske lille Hoved, saa den maatte stoppes hvert Øjeblik.

Samtalen kom lidt efter lidt i Gang; Kijomori fortalte, hvorledes Poul havde bjærget ham fra Flo- den under Taifunen i Tokio. Den gamle Daimio overøste Poul med Artigheder, og spurgte tilsidst om Maalet for den Rejse, der var bleven saa brat afbrudt af Vulkanudbruddet.

»Jeg agtede at besøge Deres Excellence i en meget vigtig Sag,« svarede Poul.

»Det er mig en Ære,« svarede Daimioen, »men om Forretninger kan vi tales ved i Morgen paa mit Kontor.«

»Det er egentlig et Familiespørgsmaal, som fører mig til Deres Excellence,« vedblev Poul, »Deres ærede Hr. Søn, Dr. Kijomori, mente, det var bedst at raadspørge Dem selv i denne private Sag.«

»De behager at tale i Gaader, ærede Herre,« yttrede den gamle, »hvorved har Slægten Taïra Mume opnaaet den Udmærkelse at blive Genstand for Deres private ærede Opmærksomhed.«

»Jeg traf engang en lille Musmeh, der sagde, hun var bleven bortført i sit syvende Aar fra en Have med store Palmetræer. Hun erindrede kun dunkelt sit Hjem og sine Forældre; men de, der bortførte hende, talte om, at de havde faaet Hævn over Mume for Raku Jaki; i hendes Moders Fest- dragt var indvævet blomstrende Blommegrene, og Vaabenmærket paa Faderens Kimono er det samme, som De og Deres Sønner bærer.«

Ichigo San lænede sig frem og stirrede paa Yuki, men Jemitsu spurgte mistroisk: »Hvor og hvornaar traf De den Pige?«

»For 10 Aar siden i en Gøglertrup, der besøgte min Hjemegn i det nordvestlige Europa,« svarede Poul; Jemitsu og hans Hustru for sammen, som om man havde slaaet dem i Ansigtet; »hun styrtede ned fra Linen i Cirkusteltet; min Fader og Moder fik ondt af Barnet, købte hende af Gøglerne og opdrog hende som deres egen.«

»Hvad var Deres ærede Fader?« spurgte Jemitsu.

»Læge som hans Fader før ham,« svarede Poul.

»Og hans Fader?« vedblev Jemitsu.

»Min Oldefader var Officer,« svarede Poul, »men med Deres ærede Tilladelse er det ikke mig og min Slægt, men den unge Musmeh, min Plejesøster, som Talen er om.«

»Jeg tænkte ogsaa paa den unge Musmeh,« svarede Hertugen, »hvo hun end er, saa glæder det mig, at hun fra Gøglernes Hænder kom til en Slægt, der levede af Erhverv, som efter vore Begreber er en Bushi værdige.«

Poul saa lidt uforstaaende ud, og Kijomori indskød: »Under vort gamle Regime kunde en Adelsmand kun være Kriger, Læge eller Embedsmand, alle andre Erhverv var borgerlige.«

»Om det passer Dem, beder jeg Dem fortsætte Deres Beretning,« sagde Jemitsu.

»Jeg er Telegrafist; i Store Nordiske Telegraf-selskabs Tjeneste blev jeg sendt til Østen. Mine Forældre er døde, derfor fulgte min Plejesøster med mig. Skæbnen — eller skal vi sige, højere Magter — førte os ind i et sælsomt Eventyr og paa et Spor, som vi har fulgt hertil.«

Taira Mume saa afvekslende paa sin Hustru og paa Yuki Chan.

»Forklar Dem nøjere, ædle unge Herre,« sagde han bevæget.

Poul fortalte om sit ufrivillige Besøg hos Ham selv og om, hvad Yuki der havde hørt af Koma San. »Det er muligt, at vi er paa Vildspor, Deres Excellence,« sluttede han, »i saa Fald beder jeg Dem tilgive mig og hjælpe mig at finde det rette Spor. Jeg har lidt Formue fra mine Forældre og haaber at kunne bevare min Stilling i Store Nordiske; i saa Fald har Yuki og jeg nok at leve af. Men det er ikke let for en ung Mand at passe paa en smuk Søster, og jeg vilde være glad ved at kunne overgive hende til hendes naturlige Beskyttere, selv om de ikke var saa højt paa Straa som Slægten Taira Mume.«

Da bøjede Fru Jordbær sig for sin Mand og foreslog: »Lad mig være ene med Barnet, saa skal jeg snart finde Sandheden.«

XIX

I Familiens Skød.

»Yuki Chan,« sagde Ichigo San, »De er saa venlig at tro at være min Datter; kan De fortælle mig det Eventyr, jeg plejede at fortælle min Datter, naar hun ikke kunde sove om Aftenen?«

»Min Moder plejede at knæle ned ved min højre Side,« svarede Yuki, »og hun fortalte da saaledes:

Ynglingen Uroshima Taro fandt en Dag i Græsset en lille Skildpadde, som en slem Ørn havde fanget, da den laa og soled sig. I sin stærke Klo havde Ørnen baaret den højt op, højere end Svalerne flyver i godt Vejr, og ladet den falde, for at dens Skal skulde knuses mod Klipperne. Men Kvan-non, Barmhjærtighedens Gudinde, lod den lille Skildpadde falde blødt i højt Græs, hvor den laa paa Ryggen og sprællede, da Uroshima Taro kom og fattede Medynk med det lille Væsen. Han puttede den ind i Ærmet paa sin Kimono, og da Ørnen kom susende ned fra Luften, trak han sit skarpe Sværd og hug den i Vingen, saa den maatte flygte med Tabet af et Par Svingfjer.

»Gem disse Fjer,« sagde den lille Skildpadde, »saa kan jeg kende dig igen; og slip mig saa ud i Havet.«

Uroshima gjorde, som Skildpadden bød; den kom atter i sit eget Element, hvor den voksede til og var bleven saa stor som en Hest, da en frygtelig Taifun en Gang blæste ude paa Havet, saa

mange Skibe gik under. Alle de Mennesker, som var paa Skibene, druknede paa nær Uroshima Taro, der havde Ørnefjerene hængende ved sit Bælte. Skildpadden genkendte ham, tog ham op paa sin brede Ryg og bragte ham ned til Riugo-jo, Havfolkenes Rige. De stedte ham for deres Dronning, Otohima-Sama; hun er evig ung og smukkere end nogen af Jordens Piger, og hun sagde til Uroshima Taro: »Du skal være min Mand, thi du har vist Barmhjærtighed mod et af Havets mindste Børn.«

Saa levede Uroshima saa lykkelig, at han ikke talte Dagene og hverken vidste af Sommer eller Vinter. Han lærte at elske Havfolkenes Rige, hvor Tangplanterne danner store Skove, og brogede Fiske smutter mellem Grenene, ligesom Fuglene hos os. Iltre Makreler farer om som Svaler, og store Sværdfisk sejler afsted som Hejrer. Boniterne danser om som muntre Spurve, og den store Havaal bugter sig mellem Dybets Stene ligesom Manushiormen i Nippon. Prægtige, evigt blomstrende Koraller erstatter Jordens Blomster, og der er ingen Ende paa smukke Perler og ædle Stene. Uroshima kunde faa alt, hvad han pegede paa, og dog var der undertiden et Skaar i hans Lykke. Han længtes efter at se Sneen paa Fuji Yamas Top rødme i Solnedgangen. En Dag, da han blandt Kostbarhederne fra et strandet Skib fandt en lakeret Bakke med et Billede af det hellige Bjærg paa, gik han til Otohima-Sama og bad om Lov til en eneste Gang at se Jorden igen.

Dybets Dronning brast i Graad, fordi han vilde forlade hende, men hun indvilligede tilsidst, fordi en Hustru skal være lydig mod sin Mand, selv om han synes hende taabelig. Til Afsked gav hun ham en lille Æske af Perlemor; den skulde han gemme omhyggelig og aldrig aabne, saa vilde han atter kunne finde ned til hende. Skildpadden tog atter Uroshima Taro paa sin Ryg og svømmede bort med ham; den var nu bleven saa bred som en Bøffeltyr, og Uroshima kunde forstaa, at han havde været længe borte. Men da han kom til Land og spejlede sig i en Risgravs blanke Vand, saa han, at han alligevel var lige saa ung af Udseende, som den Dag, han fandt den lille Skildpadde.

Det var i Kirsebærblomstringens Tid; Vejene var fulde af glade Mennesker, der valfartede ud at se Skønhedens Vidunder. Uroshima Taro blandede sig i de glade Sværme, men baade deres Tale og Udseende forekom ham saa løjerligt fremmede. Mændene bar ikke Skæg mere, og deres Dragter havde faaet et nyt Snit. Ynglingen blev saare forvirret og satte sig ned ved Bredden af en Dam for at grunde. I det fjærne skinnede Fujiyamas Sne-kappe ligesom hans Barndom, ellers var alt ændret. Paa Dammens modsatte Bred stod et Tempel for Shaka, den store Vise, men Uroshima havde aldrig skuet et buddistisk Tempel. For at finde Forklaring paa Gaaden, aabnede han den Perlemorsæske, hans Elskede havde givet ham. Der var intet i, kun en Duft af Havvand og raadne Mus-

linger, men Uroshima følte sig paa en Gang saare træt i alle Lemmer, og da han vendte Blikket mod Dammens Vandspejl, forfærdedes han over at se Billedet af en rystende Olding med langt hvidt Skæg.

En Mand med to Sværd i Bæltet gik forbi, bøjede sig dybt og sagde: »Hil være dig, Ærværdige.«

»Sig mig, gode Ven,« spurgte Uroshima, »hvilken Mand af Slægten Fujivara er nu Overhofmester og styrer Nippon i Keiserens Navn?«

»I drømmer, ærværdige,« svarede Ridderen, »ingen af Kugerne har noget at befale udenfor Keiserbyens Mure. Landet regeres af Shogunen i Yeddo og hans Vasaller af Daimioer og Samuraier; saaledes har det været i over 200 Aar.«

Da bøjede Uroshima sit Hoved. Han var blevet en Olding paa 300 Aar og havde intet Middel til at gense sin Hustru paa Havbunden.«

— Dette Eventyr er saare udbredt i Nippon og fortælles med mange Varianter; var det et Tilfælde, at den unge Pige netop fortalte det saaledes, som Fru Jordbær havde fortalt det til sit Barn?

»Yuki,« sagde hun, »husker du den store Dukkefest og din ny Dukke?«

»Den var i lyseblaa Silke med gyldne Sommerfugle,« svarede Yuki, »og jeg troede, den var en Gave fra den store Porcellains Hotej med den tykke Mave. Lykkeguden, som du plejede at stille ved mit Leje . . .«

»Lad os takke ham og vore Forfædres Kami, mit Barn,« udbrød Ichigo San, »de har atter ført os sammen.«

Da Herrerne kom tilbage efter at have beundret Udsigten fra Borgens højeste Taarn, bøjede Fru Jordbær sig til Jorden for sin Mand og sagde: »Min Herre og Husbond, Guderne har set i Naade til os; denne er vor Datter.«

»Asano, min Søn,« sagde Jemitsu, »Du kan godt blive ved dit Regiment, jeg agter ikke at trække mig tilbage og gaa i Kloster foreløbig.«

Poul fattede ikke, hvorfor han syntes, at dette var saa sørgeligt, at han fik Taarer i Øjnene — hans Vemod fortog sig ogsaa snart, da alle var saa venlige mod ham, lige fra den gamle Dainio til den ringeste Tjener paa Slottet. Efter en højtidelig Andagt i Familiekapellet, hvor Forfædrenes Kamistøtter stod opstillede paa lange Hylder, blev der serveret et af disse ægte japanske Maaltider, som Poul havde lært at sætte Pris paa, med talrige smaa lækre Retter først og en solid Portion Ris bagefter. I Stedet for den kedelige fuselholdige Saké fik man saakaldet »sød Saké« og andre milde Likører.

Efter Maaltidet samledes man i en hyggelig Kreds om Petroleumsovn; Petroleumslamperne blev tændt, Cigaretter budt om, og Yuki maatte fortælle alt fra den Stund, da hun legede under Palmetræet, og til Pouls Moder lukkede sine Øjne. Slottets mange Tjenestefolk kom listende ind i de-

res bedste Klæder og fordelte sig paa Knæ langs Væggene. Husherren hilste hver enkelt med et velvilligt Nik, og Poul forstod, at hele denne Kres følte sig som en stor Familie.

Paa en Maade er de japanske Adelsmænd og deres Tjenere ogsaa en »Klan«, som det hedder i Skotland. Oprindelig var Japans Befolkning en Række Klaner med hver sin Høvding; i Tidens Løb blev Solklanen og dens Høvding anerkendt som Overherre og Guders Ætling. Men trods alt Kejservælde og alle Omvæltninger ser den menige Mand endnu op til Egnens Daimio som til Stammens Patriark, og regner sig det til Ære, om han kan paavise, at han er langt ude beslægtet med den herskende Familie.

De Tjenere, som nu fyldte Stuen, havde alle Stamtavlen i Orden, selv om de japanske Stamtavler er lidt anderledes end vore, idet Adoption spiller en stor Rolle. Navnlig i den tidligere urolige Tid skete det ofte, at en tapper »Ronin« eller Landevejsridder blev adopteret i en fin Familie; og et Par af Japans største Statsmænd har set Lyset i en Bondehytte og er endt som Daimioer af gammel Slægt. Derfor uddør de japanske Adelsslægter aldrig. Samfølelsen i en saadan »Klan« er meget stærk, og der blev let, jublet og grædt en hel Del den Aften, mens »vor lille Frøken Snefnug« fortalte om sine Vandringer med Gøglertruppen Enoch gennem det store Rusland, og hendes lykkelige Dage hos den gode »Samurai« Dr. Lindhardt og hans

Familie i det sære, fjærne Land, hvor der hverken var Bjærge eller Floder, hverken Jordskælv, Templer eller Skove.

Som i Familiens Skød følte Poul sig de følgende Dage; han blev baaret paa Hænderne af høj og lav. Den gamle Herre kørte med ham til Petroleumskilderne, viste ham om og forklarede ham alt muligt om Petroleums Udvinding og Anvendelse, som Daimioen var meget interesseret i. Hele hans Borg blev oplyst og opvarmet med Petroleum. Madsen blev lavet paa Petroleumsapparater, ja, den lille, smalsporet Lokalbane, som Jemitsu havde ladet anlægge, blev drevet med Petroleumsmotor.

Asano og Kijomori red og kørte med deres Gæster i den skovrige Omegn, og Vup konstaterede med Tilfredshed, at de var helt anderledes end danske Junkere. Mens disse nemlig efter Vups Erfaring var jagtgale og fulde af Pral om Drik, Dobbelt og galante Eventyr, interesserede de japanske Herre sig mest for saa »kvindagtige« Ting som Blomster og smukke Udsigter. Forøvrigt kunde de godt i Ny og Næ skyde en Hare eller et Vildsvin.

Poul følte sig som Blommen i et Æg ved den japanske Levemaade og i den bekvemme japanske Dragt. Da Yukis Brødre en Dag højtideligt overrakte ham to gamle Sværd med Elfenbens Skede og Fæste, kunde de ikke have gjort ham en større Glæde. To Sværd var forhen Samuraiernes Privilegium; nu er det ganske vist forbudt alle andre end Militæret at bære Sværd offentlig, men her var

man paa privat Grund, og Poul følte sig, som havde han faaet Ridderslaget.

»Der gaar Nippon i dig,« lo Yuki, da hun hjalp ham med at anbringe Sværdene paa rette Vis.

Vup havde slaaet sig paa Overgartneren, der ikke blot var et Stykke af en Botaniker, men ogsaa kunde lidt Engelsk. Med ham som Tolk underholdt Vup ofte en maabende Skare med bloddryppende Sørøverhistorier, som han havde opsamlet paa sin Rejsefærd til Mindanao, hvor han var kommet i Berøring med de vilde Moros og de Pirater, der adlød den mystiske »Ham selv«. Den lærde og tapre Hr. Vu Pe blev meget populær paa Slottet og fik til Gengæld et Indblik i Folkets daglige Liv, der gav ham Stof til en hel Bog.

Aftenerne gik med at fortælle om Besøget i den undersøiske Sørøverrede og om Oplevelserne paa Vulkanen, hvorved Kijomori saa stærkt fremhævede sine Ledsageres Mod og Koldblodighed paa sin egen Bekostning, at Poul protesterede og erklærede, at det var Kijomori, som havde frelst dem alle. En ædel Kappestrid om at give hinanden Æren, blev afbrudt af den gamle Daimio ved en Bemærkning om, at det hele var Gudernes Værk.

»Vi maa genopbygge Mijaen for Ama-terasu-omi Kama,« sagde han, »bygge den i den reneste Stil af hvidt Hinoki Træ. Saa snart Vaaren kommer, skal Arbejdet begynde.«

— I den Egn, som hærgedes af det store Udbrud, er der nu et søgt Valfartssted til det nyop-

byggede Tempel, og Folkepoesien er bleven forøget med Fortællingen om de fem Flygtninge, som fandt Ly i Solgudindens Hus. Som et synligt Minde staar en halvfærdig Baad i en aaben Hal med rød-lakerede Søjler og forgyldt Tag. Den lille Skov, som forblev uskadt af Lavastrømme og Askeregn, er fredlyst, saa der hverken maa hugges eller jages i den. Her er da ogsaa flere Fasaner end nogen anden Skov paa Hondo kan opvise i vore Dage.

XX

Vup som Ægteskabsmægler.

Poul havde skrevet til Telegrafdirektøren i Tsiensin og forklaret, hvorledes Sørøvere og Vulkaner havde hindret ham i at møde i Pladsen. Nu modtog han Brev om, at han maatte se at indfinde sig snarest, ellers blev Pladsen besat med en anden. Poul længtes ganske vist efter at komme i Arbejde, men han var meget vemodig over at skulde sige Japan Farvel. Ogsaa Yuki Chan hang med Hovedet.

Dagen før Afrejsen havde Poul en alvorlig Samtale med Vup. Da han bagefter gik ud at spadserere i Parken, bar han den Signetring, som Piratfyrsten »Ham selv« havde foræret ham med Paalæg om at tage den paa, naar han følte sig som Asiat.

Men Vup iførte sig Kjole og hvidt Slips, vaskede sine hvide Handsker i Benzin og tog sin Orden paa. Saa sendte han sit Kort ind til Diamioen med Anmodning om en privat Samtale med denne og hans Sønner.

Jemitsu modtog den lærde i sit Arbejdsværelse og begyndte meget imødekommende med at spørge, hvormed han kunde have den Ære at tjene ham. Hvis den lærde Herre trængte til Rejsepenge, stod Taira Mumes Bankbog til Disposition.

»Ellers Tak,« erklærede Vup, »jeg har nok og trænger til intet, Jeg vilde blot ønske, jeg kunde sige ligesaa om andre, men en har ikke Fred længere, end ens Nabo vil.«

»Det er en vis Sentens, ærede Herre,« sagde Jemitsu, »vær da saa venlig at fremsæt deres ærede Ønske.«

»Det er profekto nemmere sagt end gjort,« mente Vup, »nu har jeg undervist flere hundrede Drengene i mit Liv. Jeg har dræbt Tigre paa Singapore og kæmpet med Moros paa Mindanao. Jeg har gennemvandret Hainan og er bleven saaret under Taifunen i Tokio, men aldrig har jeg følt mig saa tosset tilmode som i Dag. Det er Poul, det gælder,« vedblev han efter en Pause.

»Hvad fattes vor fælles Ven,« spurgte Jemitsu, »vi staar i saa stor Gæld til ham, at vi altid vil forblive hans Skyldnere.«

»Jeg har altid sagt, at han var blind som en

Natugle i Solskin,« erklærede Vup, »nu er han bleven seende, men er det bedre?»

»Hvad ser han da?» spurgte Jemitsu med et lille Smil.

»Det er saa meget godt med at lege Broder og Søster,« vedblev Vup, »men det gaar kun saa længe, man er Børn, naar man ikke er det i Virkeligheden. Nu tror han, at at han ikke kan leve uden hende, og saa skal hans gamle Lærer, der aldrig har gaaet paa Frierfødder for sig selv, ugle sig ud og spille en Rolle, der ikke passer ham bedre, end det passer en Bjørn at danse paa Line.«

»I taler et saare billedrigt Sprog, højærværdige,« svarede Daimioen efter nogen Betænkning; »men Eders Mening er klar nok. Synes De, at det er Ret kun at gengive os vor Datter for at prøve at tage hende igen?»

»Jeg forstaar mig ikke derpaa,« svarede Vup grundende, »men jeg har hørt sige, at naar Ungdommen vandrer paa Kærligheds Stien, spørger den ej om Ret eller Uret.«

»De er uden Tvivl en veltænkende Mand,« ytrede Jemitsu, »men har de ogsaa betænkt Raceforskellen?»

»De maa ikke glemme to Ting, højstærede,« Vup begyndte at anslaa en docerende Tone, »Pigen elsker vel sit Fødeland, men har saa længe indaandet europæisk Luft, at hun næppe vil blive helt lykkelig i Ægteskab med en Landsmand. Og Drenge har faaet indpodet saa mange asiatiske Ideer,

at jeg bedre kunde tænke mig ham som buddistisk Munk end som dansk Ægtemand. Disse halfcaste Folk er et sært Problem, og vore to unge Venner er halfcaste, om ikke i Skind saa i Sind.«

»Jeg beundrer deres objektive Syn paa Mennesker, højlærde Herre,« sagde Jemitsu, »men Ungdommen er bøjelig i Sind og med Tiden

»Jeg frygter,« afbrød Vup, »at min unge Ven ikke vil være glad med en Henvisning til Tiden, naar dertil ikke knyttes Haab.«

»Misforstaa mig ikke,« sagde Jemitsu, »jeg vil nødigt fornærme Eder. Men hvis den unge Mand kun havde ønsket Pigens Person, kunde han jo have ført hende til Tientsin og ægtet hende — og vi vilde være gaaet til vore Fædre uden at ane, at hun var i Live. Hvorfor er han ikke blevet klar over sine Følelser, førend han har opdaget, at hun er Datter af en af Nippons rigeste Daimioer?«

»Fordi han er en Kamel, en blindfødt Muldvarp,« svarede Vup, »og det har jeg sagt ham. Men hvad vilde De have sagt, om han havde ægtet Pigen først, og bagefter var kommen og havde krævet Medgift og Anerkendelse?«

»De fægter godt med Ord, højlærde Herre,« nikkede Jemitsu anerkendende »og vor unge Ven har ikke valgt nogen daarlig Fortaler. Men jeg agter Dem for højt til at ville strides med Dem. Lad mig stille et Forslag. Jeg udbetaler Lindhardt Poul San lige saa meget, som Yuki engang vil faa i Medgift — det bliver ingen ringe Sum — Pigen bliver

hos os, og vi skilles som Venner. Hvad synes De derom?»

»Jeg synes overmaade godt derom,« svarede Vup, »men jeg tror, at Poul siger Nej. Prøv at tilbyde ham Pigen uden Medgift.«

»Det kan desværre ikke lade sig gøre, højst-ærede,« sagde Jemitsu. »Aviserne har meddelt, at Daimioen af Niigatas forsvundne Datter er genfundet. Naboerne har anmeldt Lykønskingsbesøg. Selve Kejseren har telegraferet. Sendte jeg hende nu bort uden Medgift, vilde Verden sige, at jeg var bleven taget ved Næsen; Barnet og den unge Mand vilde blive anset for et Par Bedragere.«

Vup snoede forlegent sit Hageskæg. Med et fik han en lys Idé.

»Det havde jeg profekto nær glemt,« udbød han; »jeg er lidt ukendt med Landets Skik ved Brudehvervning. I visse Lande byder Brudgommen sine Svigerforældre en Afstaaelsessum for Pigen. Summens Størrelse afhænger af Pigens Skønhed og Fornemhed. Jeg ved ikke, om det er Skik her, men jeg kan paa Lindhardt Poul Sans Vegne byde Dem noget, som De vilde give hele Deres Formue for at besidde: Slægten Tairas berømte Raku Jaki.«

Det var Trumf Es i Bordet. Vup forblev intet Øjeblik i Tvivl derom. Alle tre Adelsmænd sprang op og stirrede maalløse først paa Vup, dernæst paa hverandre, indtil Asano brød Tavsheden ved at bemærke: »Jeg ved, at Dr. Vu Pe har en Bundsforsvant, som man kan tiltro alt.«

»Tillad, ædle Herre, at jeg trækker mig tilbage og raadslaar et Øjeblik med mine Sønner,« sagde Daimioen.

Vup bukkede og gned sine Hænder. Han var overmaade tilfreds med sig selv, og ikke uden Grund; efter en halv Times Forløb kom nemlig de tre Herrer tilbage og havde Fru Jordbær med.

»Højlærde Hr. Vu-Pe-sing,« begyndte Jemitsu højtideligt, »Tabet af Taira Urnen er en Plet paa Taira Mumes Ære. Dens Generhvervelse er ubetalelig, men vor Datters Lykke kan vi dog ikke sjakkre bort. Kan Poul San skaffe os Taira Urnen, vil vi gøre mod ham, hvad hans Forældre gjorde mod Yuki Chan, anerkende ham som Slægtens Søn og saa se Tiden an; de er begge saa unge.«

Vup snoede Skægget i Tavshed.

»Min Fader holder sine Løfter,« sagde Dr. Kijomori, »men da Regeringen nu er ret uvillig til at give Adoptionstilladelse, og der i dette Tilfælde er Tale om en Udlænding, kan Poul San neppe optages i vor Familie uden som Svigersøn.«

Ja, hæ,« Vup snoede bestandig Skægget, »jeg vil blot dertil bemærke, at det ikke er Poul, men mig, der ved, hvor Urnen er, og naar jeg gør det Tilbud, er det som en Slags Fader for Poul.«

»De er en meget ædel Mand,« sagde Daimioen, »saa giver jeg Dem mit Ord paa, at Poul San skal blive vor Svigersøn, om min Datter da holder af ham.«

»Gør hun det ikke, skal jeg lære hende det,« tilføjede Ichigo San.

Vup rejste sig, trak højtideligt højre Haands Handske af og rakte Daimioen Haanden.

»Tairaernes sorte Urne staar i et Buddatempel paa en Holm i Privathøvdingen Ham selv's Hovedkvarter,« og han forklarede, hvad vi tidligere har fortalt.

»Og vi har været saa nær, at vi næsten kunde naa den med Hænderne,« klagede Asano.

»Poul Lindhardt har en Signetring, der aabner ham Vej til Piraternes hemmelige Smuthul,« vedblev Vup.

»Og saa?« spurgte Jemitsu.

»Saa er vi tre,« ytrede Kijomori og bøjede sig for sin Fader, »Asano og jeg lader ikke vor Ven rejse alene, naar det gælder Slægtens Ære.«

»Fire, med Deres Tilladelse,« tilføjede Vup, »mig lyster at studere Problemet Ham selv lidt nøjere — og jeg skyder profekto ganske godt.«

Næste Dag red Vup og Poul, Asano og Kijomori over Vindebroen, fulgt af fire betroede Tjenere, mens Daimioen og de tre Damer smilende raabte »Sayonara« efter dem, thi det er ikke Skik at sætte bedrøvede Ansigter op, naar man tager Afsked. Langs Vejen stod hele Tjenerskabet, de bøjede sig dybt til Jorden og raabte Sayonara i Kor. »Sayonara« raabte Kvinderne og de smaa Børn, som havde lært at kalde Poul: den gode, danske Samurai.

Et Par Timer senere var man ombord i Jemitus egen Lystjacht og dampede ud paa det japanske Hav med Kurs mod Tsusjimastrædet.

XXI

En Jagtindbydelse.

Et moderne Mundheld siger, at Verden er blevet saa lille, at man alle Vegne løber paa sine Bekendte. Poul blev da heller ikke synderlig overrasket, da han paa Hovedgaden i det engelske Shanghai traf Kaptajn Bast og Mester O'Connor fra S/S Telejta.

»Men hvad ser jeg,« udbrød Kaptajnen, »er De Poul Lindhardt eller hans Genfærd?«

»Ved alle Irlands Helgener,« udbrød O'Connor, »er De ikke kommet til Tientsin endnu?«

»Det haster jo ikke,« svarede Poul let henkastet, »Vup er heller ikke kommet til Buitensorg paa Java endnu.«

»Det naar han aldrig,« lo O'Connor.

»Har De Lyst at hilse paa ham,« vedblev Poul, »vi er sammen med et Par japanske Herrer. Vil De gøre os den Fornøjelse at spise Tiffin med os paa vort Hotel?«

»Tak, som byder,« svarede Bast, »det er altid morsomt at træffe Landsmænd.«

De to Sømænd gjorde store Øjne, da Poul præ-

senterede sine japanske Venner som unge Adelsmænd og Brødre til Yuki Chan.

En meget smuk Russerinde gik i det samme forbi, fulgt af en ældre Anstandsdame; hun mønstrede de fem Mænd skarpt og satte sig dernæst ved et Nabobord med sin Ledsagerske.

»Nu har jeg hørt det med,« udbød Kaptajn Bast, »ja, man kunde nu godt se paa den lille Pige, at hun var af en anden Race end de Japanerinder, man ser i Havnestæderne. Hun var lysere i Huden end Doktoren der, og han er da dansk nok.«

»Min Moder var fra Spanien,« sagde Vup og gjorde Servietten fast i Halsen.

»Ja, der har nu altid været noget fordægtigt ved Dem, Master Poul,« drillede O'Connor, »det er vel ikke Dem, som har bortført Familien Grooteveldt?«

»Bortført — hvordan?« spurgte Poul.

»De husker nok den amerikanske Matador og hans Dollarsprinsesse af Datter, som var Deres Skibsfæller hertil?«

»Og som ikke vilde sidde til Bords med japanske Adelsmænd,« fuldendte Kijomori; »jo, dem husker vi.«

»Ja, de var meget store paa det,« vedblev O'Connor, »de sejlede herfra med en specielt lejet Damper og Kurs for Filippinerne — siden har de været sporløst forsvundne. Ja, Skibet siges rigtig nok at være observeret udfor Kysten af Fokien.«

»Hvor har De egentlig haft Deres Tanker,«

spurgte Bast, »Østens Aviser taler næsten ikke om andet. Familien Grooteveldts Skæbne er nær ved at fordunkle de allieredes Togt mod Peking og den tyske Gesandts Mord.«

»Vi har siddet i Klemme paa en Vulkan,« svarede Poul, »og har slet ikke læst Aviser.«

»Hvoraf slutter man, at Amerikanerne er bortførte?« spurgte Vup. »I Tokio havde vi en frygtelig Taifun, og mange Skibe skal være gaaede til Grunde.«

»Fordi samtlige Blade i Shanghai i forrige Uge fik en anonym Meddelelse om, at Millionærfamilien holdes fangen, og at der fordres en Løsesum paa 1 Million Dollars,« forklarede Kaptajn Bast, »og den amerikanske Konsul har udlovet en Belønning paa 1000 Dollars til den, som kan give Oplysninger, som fører til Røvernes Paagribelse.«

»Og hvis De kunde give mig et Vink,« fortsatte O'Connor, »kender jeg en fattig irsk Maskinmester, som godt kunde bruge 1000 Dollars.«

»Naa, saadan,« lo Poul, »nej, jeg er desværre ikke med i den Affære.« Hans Blik faldt paa den smukke Russerinde, som betragtede ham forskende og ligesom tilfældigt lagde Fingeren paa Læben. Samtidig saa han i et af de store Vægspejle, at en anden af Hotellets Gæster havde sin Opmærksomhed stærkt delt mellem Avisen og deres Selskab.

»Der er nogen, som lytter,« sagde Poul paa Dansk. Vup greb øjeblikkelig Vinket og gav sig

til at tale om Taifunen i Tokio. Poul saa, at den fremmede skrev noget i sin Notesbog.

»Vi bliver belurede her,« vedblev Poul og sendte uvilkaarlig et Blik over imod den smukke Russerinde.

»Ja, De ser derhen,« yttrede Bast halvhøjt, »en nydelig Dame.«

»Det flotteste Pigebarn, jeg har set paa Kinakysten,« mente O'Connor, »jeg gav gerne en Maanedes Hyre for at danse en Vals med hende.«

»Men Solen hænger for højt for almindelige dødelige,« lo Bast, »skal vi tage en Tur i Rikschau gennem Kineserbyen og saa tage ud til Telejta og spise Middag?«

»Vi takker tusinde Gange, Hr. Kaptajn,« svarede Kijomori, »men vore Forretninger . . .«

»Vore Forretninger er just nu i den rette Gænge,« erklærede Poul paa Japansk. Indbydelsen blev følgelig modtaget. Idet Poul gik forbi den smukke Russerinde, lod han ligesom tilfældigt sin Haand med Ham selv's Signetring hvile paa hendes Bord.

»Sikke Diamanter, hun havde,« yttrede Bast, saa snart de var udenfor Hørevidde.

»Og sikke Øjne,« tilføjede O'Connor.

Poul saa efter i Hotellets Protokol og traf opført: Baronesse Petskrownij med Selskabsdame og to Tjenere. Man saa hende senere stige ud af en flot Ekvipage, som holdt foran den amerikanske Konsuls Hus.

»Fuldblod,« bemærkede Dr. Kijomori.

»Ja, der er nogen, som kan,« yttrede Kaptajn Bast.

Men da Poul sent om Aftenen vendte tilbage fra sit Besøg ombord i Telejta, havde sagt Godnat til sine japanske Venner og Vup og skulde til at klæde sig af, bankede det, og en af Hotellets Tjenere bragte et Brev paa en Præsenterbakke. Poul aabnede det; det indeholdt et Visitkort:

Ruth Ivanowna, Baronesse Petskrownij.

Bagpaa var skrevet med Blyant: Hr. Poul Lindhardt bedes følge Overbringeren.

Tjeneren fulgte Poul til en Suite Værelser i Hotellets dyreste Etage; et Par velklædte Boyer bukkede dybt og førte ham gennem en smuk Salon til et lille Boudoir, hvor Baronessen hvilede paa en Divan, mens Anstandsdamen sad i en Kurvestol og hæklede. Ved Pouls Indtrædelse rejste den unge Skønhed sig op, nejede dybt og rakte ham sin Haand. Poul kyssede hende galant paa Fingerspidserne og førte hende tilbage til Divanen.

»Tag Plads, Lindhardt Poul San,« sagde hun og pegede med Viften paa en Taburet, »det var pænt af Dem at komme.«

»Det er mig en stor Ære, Fru Baronesse,« begyndte Poul.

»Kald mig Ruth Ivanowna, det maa De godt. Taler De Russisk?«

»Jeg har lært lidt,« svarede Poul.

»Saa taler vi det; Miss Perkins forstaar det ikke; Boyerne heller ej. Vi kan tale uforstyrrede sammen uden at gøre Brud paa Anstanden ved at sende mine Folk bort. — Naa, saaledes ser De altsaa ud. De er en flot Fyr. Og hvorledes lever vor fælles Veninde, Linedansersken fra Cirkus Enoch?»

»Kender De hende?» spurgte Poul lidt forundret.

»Jeg traf Barnet for Aar tilbage i Tobolsk, hvor jeg sang i et andet Etablissement. Jeg hørte hendes sørgelige Historie, og har senere skaffet mig mere at vide. Der er indflydelsesrige Folk, som interesserer sig for den forældreløse — og for Dem. Naar har De anlagt den Ring, De fik af Ham selv?»

»Den Dag, jeg anholdt om Komtesse Taïra Mumes Haand,« svarede Poul.

»Det er udmærket,« erklærede Damen, »aa, Miss Perkins, vær saa god at skænke The. Det er mig en Betryggelse at vide.«

»Hvordan det?» Poul forstod ikke ganske Meningen.

»Fordi vi skal være en Del sammen i den nærmeste Fremtid,« svarede Ruth, »og naar De elsker en anden Kvinde, vil De kunne være min Kammerat uden at gøre Kur til mig.«

»Kan De ikke lide det, Ruth Ivanowna?» spurgte Poul.

»Jeg har bedre Anvendelse for min Tid end at høre paa Dumheder,« erklærede Damen og satte sig oprejst ved et Thebord, som Miss Perkins satte

frem. »I de fire Dage, jeg har opholdt mig i Shanghai, har jeg været omsværet af en hel Bande nette unge Mennesker, nogle ældre Kavallerer ogsaa — allesammen vrøvler de om Kærlighed. Ser jeg maaske ud som en smægtende Ungmø, der venter at finde en Brudgom?«

»De er en ualmindelig smuk Kvinde, Ruth Ivanowna,« sagde Poul med Overbevisning.

»En Tiger er ogsaa smuk,« yttrede Ruth.

»Men De ser ikke blodgridsk ud,« lo Poul.

»Døm ikke efter det Ydre, gode Ven,« svarede Damen med et haardt Glimt i Øjnene, »jeg har modtaget min Broders Lig, da de andre Studenter bragte ham fra Barrikaden, jeg har set min Moder segne under Kosakkernes Svøber, jeg har delt min Faders Forvisning i Sakkalins Ødemarker! Og jeg skulde finde Fornøjelse i at flirte med Shanghais Matadorer! Jeg finder mig deri, naar det fremmer vore Planer, det er alt.«

»De venter, at Han selv skal skaffe Dem Hævn — over Rusland,« sagde Poul forstaaende.

»De er Nihilistinde.«

»Jeg er ingen Sværmer. Men Han selv er Medlem af den gule Liga, som engang vil knække Europæernes Magt i Asien. Spanien er nys knækket, nu staar Rusland for Tur. Derfor er jeg Hans selv's Agent og er nu her for at modtage Løsepengene for Hr. og Frøken Grooteveldt.«

»Og hvad vil De saa mig?« spurgte Poul.

»Det er Dem, der søger os,« mente Ruth, »men

jeg er ikke nysgerrig. Hvad mener De og Hr. Vup, om jeg kunde hilse Dem fra Deres gamle Ven, v. Stein og invitere Dem til Jagt i Tai-ping Vildnisset.«

»Hvor ligger det?« spurgte Poul.

»De ved nok, at i Aaret 1851 erobrede alt Landet Syd for Yang-tse-kiang af Skolemesteren Hung-Tsi-Juen, der udgav sig for en Ætling af Dynastiet Ming, samlede Folket til Kamp mod Mansjudynastiet, opslog sit Hovedkvarter i Nan-king og vilde være bleven hele Kinas Kejser, om ikke Vicekongen Li Hung Chang havde faaet Hjælp af et europæisk Korps under General Gordon. I denne Krig blev uhyre store, veldyrkede og tætbefolkede Strækninger lagt øde. Bryder nogen Sinde den store evropæiske Krig ud, vil man der erfare, hvad det betyder. Endnu ligger der milevide Strækninger ubeboede og dækkede af Vildnis.«

»Og er der noget Vildt?« spurgte Poul.

»Der er Tigre og Ulve, Hjorte og Vildsvin, Fasaner, Agerhøns og Vandfugle,« lød Svaret, »men De forstaar vel halvkvædet Vise? Den ene Tjeneste er den anden værd. Amerikanerne vil nødigt ud med Løsesummen og prøver alskens Kneb. Man har allerede prøvet, om Penge eller Ægteskabstilbud kunde formaa mig til at forraade min Herre. Det gik naturligvis ikke, men jeg føler, at jeg er omgivet af Spioner, og er bange for at falde i et Baghold. Forsvarsløs er jeg ikke, men jeg vilde alligevel ikke være ked af, om De og Deres Venner

holdt Dem i Nærheden — De kan jo passende slutte Dem til mine Beundreres Flok.»

»De inviterer mig altsaa til Menneskejagt,« lo Poul.

»Den eneste Jagt, som sømmer sig muntre Pirater. Men nu skal De gaa; god Nat, kære Ven.«

Aarle næste Morgen satte Poul sine Venner ind i Situationen, og Baronessens Shanghai-Tilbedere saa sig snart sat i Skygge af en japansk Adelsmand, der fulgte hende overalt. Da Kaptajn Bast og Mester O'Connor et Par Dage senere faldt ind paa Hotellet for at faa en Whiskysoda, fandt de Poul, Vup og de japanske Herrer ved en splendid Diner i Selskab med den dejlige Baronesse Petskrownij.

»Ja, der er nogen, som kan,« brummede Mester O'Connor, og dermed vil vi lade ham og Kaptajn Bast sejle deres egen Sø.

XXII

Menneskejagt.

Et Par Aftener senere sad den smukke Baronesse og hendes Venner i en Loge i Shanhais engelske Theater. Man var i en anden Mellemagt, da en kinesisk Bonbonsælger kom ind i Logen og tilbød Baronessen en lille Æske. Vup fandt, at der var noget bekendt ved Manden, hvorfor han holdt godt Øje med ham og lagde Mærke til, at han ikke

viste sig i de andre Loger. Baronessen aabnede Konfektæskan og tog et lille Stykke Silkepapir ud, som hun læste bag sin Vifte. Saa sendte hun Poul et forstaaende Blik og besvime. Der blev Uro i Logen.

»Hent en Læge,« sagde den elskværdige, engelske Grossist, hvis Gæster vore Venner var den Aften.

»Jeg er Læge,« tilbød Kijomori sig, »Dr. Pettersen ligesaa. Mr. Lindhardt, Asano, bær Baronessen ud — nej, bliv siddende, meget ærede Damer og Herrer, nu gaar Tæppet op.«

Man bær Baronessen ud i Foyeren, en Garderobeboy bragte Vand, Kijomori stænkede hende i Ansigtet. Hun slog Øjnene op og stønnede: »Luft, lad os gaa ud paa Altanen,« men da hun var kommet derude, greb hun Poul og Asano i Armen og hviskede: »Vi maa afsted straks! Har I Vaaben?«

»Vi har vore Revolvere,« oplyste Asano, »men paa Hotellet har vi . . .«

»Vi kommer ikke tilbage til Hotellet,« hviskede hun, »har De noget af Værdi der, skal det blive stjaalet til Dem en anden Gang. Vi maa afsted, som vi staar og gaar. Hent min Kaabe i Garderoben, Poul.«

Efterat have paalagt en Garderobebetjent at bringe Selskabet i Logen en Undskyldning, ilede vore Venner ud af Theatret.

Nogle Rikshauer holdt udenfor, Kulierne plejede ellers at ligge og sove, vel vidende, at der ikke var

noget at gøre før efter Forestillingen; men mod Sædvane var flere af dem paa Benene og en havde allerede faaet Tur. Konfektsælgeren var ved at sætte sine Kurve til rette og kravlede straks op, da han saa Selskabet.

»Chop chop efter ham der,« befalede Ruth paa rent Kinesisk, til stor Forundring for Kulierne. I næste Øjeblik for seks Rikschauer i fuld Fart ned ad de elektrisk oplyste Gader.

»Holla, Martins! Nu render de fra os,« raabte en Herre, der selvanden kom ud fra Theatret, »de kører ikke til Hotellet, efter dem.«

»Sej du, Rikschauerman,« raabte den anden, »chop chop efter dem der — dobbelt op Cash!« og endnu to lette Vogne pilede nedover Asfalten.

Toget bøjede snart bort fra Hovedgaderne og ind i Sidegader, hvor Gas erstattede Elektricitet, og Brolægningen ej var første Klasses. Ad veksellende Krinkelveje kom man dernæst ud i et kinesisk Kvarter, hvor Belysningen var overladt Maanen, og hvor Templernes svajede Tage stod som sære mørke Silhuetter mod den lyse Nathimmel.

Her var Forfølgerne lige ved at indhente de 6 forreste, da Konfektmanden rakte venstre Arm i Vejret, og Ruth vendte sig og raabte »Stop dem der bagved.«

I næste Nu blev Forfølgernes tobenede Heste standsede ved et energisk: Holdt!

»Hvad er det,« lød en dyb Stemme, »vover De?«

»De faar tusinde Gange undskyldte, meget ærede

Herre,« sagde Asano høfligt, »men vi er helst fri for Deres ærede Ledsagelse, og beder Dem være saa venlig at vælge en anden Rute.«

»Ingen Vrøvl, vi er Politiet,« blev der raabt.

»Jamen, det ærede Politi er i Minoritet,« mente Asano.

»Op med Hænderne, raabte den Mand, der var bleven kaldet Martins. I næste Nu gennemkrydse- des Natten af flere Pistolskud; Martins faldt, Kul- lierne slap Vognstængerne og tog til Harens Gevær.

»Jeg ønsker de Herrer en god rolig Nat,« lød Asanos Stemme ud fra Mørket. Han, Poul og Vup ilede videre til Fods, eftersom ogsaa deres Kulier var flygtede. En Politifløjtes Hvislen besvaredes fra en anden Kant. Poul troede allerede, at de var i Klemme, da Kijomori dukkede frem af Mørket og sagde: »Følg mig.«

De smuttede igennem en snever, ildelugtende Gyde og kom ud paa en rystende Træbro, som havde Boder ved den ene Side, mens Maanen spej- lede sig i et sort Vand ved den anden.

En Sampan kom glidende ud fra Mørket og optog vore Venner.

»Hvor er hun?« hviskede Poul.

»I Sikkerhed,« svarede Kijomori, »vær blot stille.«

Sampanmanden manøvrerede sit lette Fartøj ind under et Hus, der stod paa Pæle i Vandet. Paa Broen lød Trin af europæiske Støvler; en Lygte

oplyste et Par malajiske Politibetjente, som ilede over Broen og forsvandt paa den modsatte Bred. Lydløst lod Sampanmanden Baaden glide ud fra sit Skjul og hen mod en bred Floddjonke, som laa for Anker. En Lejder hang ud over Siden.

»Denne Vej,« blev der sagt, og i næste Øjeblik var man ombord, mens Sampanen drev videre.

»Kap Anker — fuld Kraft,« lød en dyb Stemme; en Økse lignede i Maaneskinnet, man hørte den dumpe Lyd af et Hug og umiddelbart derpaa hørtes Snurren af en Elektromotor, og en Skrue piskede det sorte Vand. Inde fra Bredden faldt Skud.

»Never mind,« sagde den dybe Stemme, og Maanen viste en stor Skikkelse til Rors, »vær saa god at gaa ned, mine Herskaber. Li; vis Herrerne ned i Kahytten.«

En Kineser dukkede frem og aabnede en Lem; med Skæret af en kinesisk Lygte skimtede man en stejl Trappe, som førte ned i det indre af Djonken. Poul, Vup og de to japanske Herrer kravlede ned; saa blev Lemmen smækket til. I samme Nu tændtes elektrisk Lys, et Forhæng gled til Side og aabenbarede en Salon med silkebetrukne Divaner og smaa lakerede Borde. Paa en af Divanerne hvilede Baronessen, endnu helt forpustet efter Flugten. En Kineser var ved at brede en kniplingskantet Dug over et af Bordene. Poul genkendte Konfektsælgeren, men Vup kendte ham endnu bedre.

»God Aften, Kaptajn Ah Fjong,« sagde han, »er De nu Ah Tsi?«

»Ja, nu mig Ah Tsi lille Styk' igjen,« lo Kineseren, »alt sammen all-light. Glad ved at se Mistah Vup.«

»Vel mødt, Hr. Literat Ah-Tsi-Fjong,« faldt Asano ind.

»Vel mødt, vi alle gode Venner,« lød Svaret, »vil De have The eller Champagne?«

»Champagne, kære Ven,« lo Ruth, »det var i sidste Øjeblik, vi slap bort. Den amerikanske Konsul betalte i Dag, men meldte samtidig mig og d'Hrr. til Politiet. Vi skulde have været arresteret paa vore Hotelværelser — nu fik de en lang Næse.«

»Mere end det,« mente Asano, »den ærede Hr. Vu Pe skyder godt.«

»Jeg!« sagde Vup ubehagelig berørt, »sandelig, De gør mig al for stor Ære. Se paa Deres Tøj, ærede Herre, De har skudt uden at tage Revolveren op af Lommen.«

»Ikke første Gang Mistah Vup skyde paa Politi,« oplyste Ah Tsi, »skyde Røver paa Mindanao, skyde Tiger; altid træffe.«

»Men nu Deres Selskabsdame, Miss Perkins?« indskød Poul, »og Deres Boyer og Equipage?«

»Tante Perkins er glimrende til at spille dum; og de andre kan skaffe Vidner paa, at de ikke kender Herskabet.«

XXIII

Taiping Vildnisset.

Da Poul vaagnede næste Morgen, stod Ah Tsi ved hans Side med nogle kinesiske Klæder.

»Hvis Mistah Poul blive nede, all-light i eget Tøj; hvis gaar op, tage dette over,« sagde han.

Da Klæderne var pæne og rene, trak Poul i hvide Kineserbukser og blaa Bomuldsstrøje og bandt et gult Tørklæde om Hovedet.

Saaledes udstafferet kom han op paa Dæk, hvor han traf en stor, langpisket Kineserskipper, der hilste ham paa Engelsk: »En god, lystig Morgen, min Gut — hvad! det er jo min og Grooteveldts fine Ven, Telegrafisten — ved alle skævejede Mandariner, skal vi to jage i Kobbel igjen?«

»I Gaar havde jeg en stærk Fornemmelse af at være Vildtet,« sagde Poul og lod v. Stein trykke hans Haand.

»Ho, ho,« lo Kæmpen, »men Hjorten brugte nok Takkerne! Skade, jeg ikke var med i den Bataille.«

»Hvorfor stager vi os frem her i Stedet for at bruge Motoren?« sagde Poul, »og hvorfor skal jeg ugles ud som Djonkematros?«

»Fordi du ser saa sød ud i den Mondur, min jiu-jitsuende Ven;« lød Svaret, »og fordi vi endnu er i Kulturland og ikke maa vække Mistanke. Tag et Tag med i al Magelighed, det giver Appetit.«

Poul gjorde det og saa imidlertid paa Landskabet, for saa vidt der var noget at se i den Kanal,

man sejlede i; Vandet var stille og blankt og tydede ikke paa megen Strøm. Hist og her viste smaa Hvirvler, at der ikke manglede Fisk; smukke smaa Mandarinænder dykkede lige ved Djonken uden at ænse Mennesker — de var ikke vant til at blive forstyrrede, eftersom Kineserne ikke er Jægere. Af og til passerede man en Fisker, der arbejdede med sine Kormoraner, tamme Skarver, som er dreserede til at fange Fisk og hindres i at sluge de store ved et Halsbaand, hvori den Snor er befæstet, som Fiskeren holder. Man kom ogsaa forbi andre lastede Baade, som drog til og fra smaa Bondebygder, der pludselig kom frem bag Sivene ved Kanalens Bredder. De blev imidlertid sjældnere paa samme Tid, som Sivene blev højere og Sivbæltet bredere. Kanalen snævredes ind og blev saa smal, at man paa begge Sider kunde naa Sivene med Hænderne. v. Stein halede et Par Bøsser frem under de Vareballer, der opfyldte Dækket, gav Poul den ene og ytrede:

»Der er undertiden Tigre i Rørene.«

»Hvad lever de af?« spurgte Poul.

»Hjorte, Vildsvin og Kineserbørn,« lød Svaret, de er saare nyttige til at forhindre Uvedkommende i at besøge vort nuværende Hovedkvarter.«

Poul saa imidlertid ikke noget til Tigre, uagtet Vup kom op og hjalp med at holde Udkig. Da de snart efter sejlede over en lille blank Sø, lettede imidlertid et Par store Fugle, og Vup knækkede Vingen paa den ene med et Pistolskud.

»Godt truffet, min lærde Ven,« raabte v. Stein, idet han styrede Djonken hen mod den saarede Fugl, »nu faar vi Steg til Tiffin.« Det var en Svanegaas, og den smagte udmærket, da Ah Tsi højere op paa Dagen serverede den stegt. Det var et meget lystigt Selskab, som var samlet om Bordet, hvor Ruth Ivanowna præsiderede i Selskabstoilette.

»Skaal, gamle Blækhorn,« udbrød v. Stein, »jeg har været henrykt over at gøre Deres Bekendtskab; De skyder saa fortryllende godt.«

»I lige Maade,« den lærde hævdede sit Glas, »kun smærter det mig ,at jeg ikke ved, hvem De er.«

Ja, det er ikke ærligt Spil,« faldt Poul ind, »Ham selv og hans Folk ved alt om os, vi intet om dem.«

»Da er der ingen Hemmeligheder ved mig,« erklærede Ruth Ivanowna og gav sig til at fortælle om sit lykkelige Barndomshjem i Riga, hvor hendes Fader havde været Læge og havde haft en stor Indtægt, som tillod ham hvert Aar at ligge paa Landet ude ved Majorenhof, Rigersernes Badested. En Dag blev der Studenteruroligheder ved Universitetet, hvor en Professor havde vakt Elevernes Mishag. Politiet greb ind og greb haardt; Studenterne kaldte Arbejderne til Hjælp, der blev Strejkeoptøjer, og saa kom Kosakkerne. Da begyndte et Rædselsregimente med Arrestation af alle dem, som kunde mistænkes for at sympatisere med Oprørerne.

Ruths Broder, Studenten, var bleven skudt i en Barrikadekamp, nu blev hendes Fader arresteret og sendt til Sibirien. Som en Begunstigelse fik han Lov at tage sin Hustru og 12-aarige Dater med sig. Ruths Øjne lynede, da hun med skælvende Stemme talte om de raa Kosakker, som havde voldt hendes Moders Død.

Ruth og Faderen naaede helt over til Sakkalin, hvor han blev udnævnt til Fangelæge og gjorde sit bedste for at lindre de ulykkeliges Kaar. Pige-barnets smukke Stemme vakte Opsigt, og Pladskommandanten skaffede sig Fordel af at overlade hende til en Artistagent.

Denne lod hende uddanne og solgte hende til en Impressario, der for saa vidt havde været god imod hende, som han bevarede hende mod alle Efterstræbelser og sørgede godt for hende. Han levede jo af hendes Sang.

»Sibiriens Nattergal var kendt fra Tomske til Wladiwodstok,« sluttede Ruth, »indtil den en Dag selv fløj ud af Buret og over Grænsen.«

»Buret var maaske aabnet med den samme gyldne Nøgle, som ogsaa kunde aabne Porten til Kongen af Siams Harem,« mente Vup.

»Jeg fulgte den, som svor Hævn over min Slægts Bødler,« svarede Ruth. »Død over Ruslands Tyranner!«

»Banzai (Hurra)« raabte de japanske Herrer. Champagneglassene blev sat saa haardt i Bordet, at flere af dem knustes.

»Ingen Nytte til slaa Glas itu,« ytrede Ah Tsi misbilligende. »Ah Tsi ogsaa lille Styk Historie. Ah Tsi ægte Kinaman. Ikke lide Mansju. Mansjuer Barbarer. Ah Tsi virkelig Literat. Have læst meget — maaske en Dag Præsident i Republikken Kina. Hvis Li-Hung-Chang ikke knust Tai-ping-mænd, Ah Tsis Fader været Vicekonge — nu Ah Tsi Piratkaptajn og somme Tider lege Stewart, passe godt paa Porcelain og Glas.«

»Ja, det er vel noget, han binder os paa Ærmet,« kunde Poul ikke bare sig for at bemærke.

»Ved alle blodsugende Mandariner,« udbrød v. Stein, »tror De da, at vi fjæler os i Taiping Vildnisset, fordi vi er bange? Jeg kan love Dem, at den Dag Mansjudynastiet bliver hældt ud, er der Folk, som vil sætte Pris paa, at Nanking bliver besat af en Horde veldisciplinerede Gutter. Ah Tsi ender nok som Politidirektør.«

»Fortæl hellere om Dem selv, kære Major,« afbrød Ruth Ivanowna.

»Ved alle svaleredesuppeslugende Mandariner, det vilde jeg egentlig helst være fri for,« erklærede Kæmpen, »men naar Fru Baronessen befaler, maa jeg adlyde:

»Der var syvtakket Krone paa mit Vuggelagen, og lige saa mange Stavelser i mit Døbenavn, som der er Bogstaver i det Navn, jeg nu gaar under; jeg blev en »schneidig« Officer, som min Fader før mig, men i mine unge Dage havde jeg noget af min polske Moders Sentimentalitet. Jeg holdt op-

rigtig af en Officerskammerat fra samme Egn som jeg og var forelsket i hans Søster. Mine Herrer, De kender ikke tysk Officersaand, som den har udviklet sig under Prøjservælden. Jeg kan bedst sammenligne tyske Officerer med de Malajer, som man kan fornærme uden at vide det, og som kun tager mod ens Hjærteblod som Undskyldning. Ved en »Bierabend«, et gement Ølsold, kom jeg i Disput med min Ven, der i Stridens Hede puffede mit Ølglas paa Gulvet — en Ubetydelighed i Deres Øjne, i Korpsets Øjne en Fornærmelse, der fordrede Duel. Vi to, min Ven og jeg, kunde have jævnet det hele med et venligt Ord, men Æresraadet med Obersten som Formand tvang os til at duellere. Jeg dræbte min Ven, hans Søster forbandede mig, og hans Moder døde af Sorg — alt sammen for at sone et knust Glas, som var 50 Pfennig værd. Da drog jeg ud til Østen for at søge Glemsel; jeg traf Ham selv og blev en af hans Kaptejner.

Østens Pirater er maaske vilde og grumme, men de viser sig, som de er. I Europa er Soldaterraaheden svøbt i ædle Fraser, kristne Skriftsteder og kunstige Æreslove. Men lad en Gang den europæiske Krig bryde ud, da skal I se, der vil blive begaaet Ugærninger, som mine Pirater vilde føle sig for gode til. Jeg hader min egen Race og vil gøre mit til at befri Asien for dens Aag. Pereat!«

Kæmpen var bleven hvid af Bevægelse, han rejste sig og gik op paa Dæk.

Vup snoede forlegent sit Hageskæg: »Efter dette ved jeg profekto ikke, om jeg tør spørge, hvem er Han selv?»

Ruth Ivanowna rejste sig: »Han er min Mand — med den romerske Kirkes Velsignelse; Præsten holdt meget af sit Liv og af Guldstykker. Følg med op paa Dæk, saa skal De høre Sibiriens Nat-tergal synge.«

Den synkende Sol kastede et rødligt Skær hen over umaadelige Sivmarker; højt oppe i Luften sejlede et Par Hejrer afsted, i det fjerne hylede en Ulv. Djonken gled langsomt frem ad krogede, halvt tilgroede Kanaler. Ruth Ivanowna satte sig paa en Vareballe, foldede Hænderne om det ene Knæ, og saa sang hun; russiske Folkesange og Vestens moderne Arier, mens v. Stein, der hurtig var bleven Herre over sin Bevægelse, akkompagnerede paa en Guitar. — Poul havde svært ved at forstaa, at de Mennesker var i Ledtog med Sørøvere og Bandidter.

XXIV

Ved Maalet.

Næste Aften kom man til et gammelt Tempel og nogle andre Bygninger i kinesisk Stil, som laa paa en Forhøjning i Jordsmonnet ved Bredden af en med Poppelkrat omkranset Sø, hvor store Skarer af Mandarinænder svømmede om. Ved en

Landgangsbro stod et Par Skildvagter støttende sig til deres Geværer. v. Stein raabte et Løsen, Skildvagterne salutede, fra Land kom løbende en Skare Dreng, som hjalp til at fortøje Djonken. Dernæst gik man i Land, hvor tililende Tjenere mødte Poul og hans Venner og førte dem til et Hus med svajet Tag i den sædvanlige Kineserstil. Verandaen var baaret af sex Søjler, som var forskellige baade i Form og Farve, og paa hver Side bevogtet af et Par græsselige Stenuhyrer. Her blev de modtaget af nydelige, unge Piger i siamesiske Dragter; de førte dem til Værelserne, der skinnede af Properhed og var prydede med Møbler og Kunstgenstande fra alle Østens Lande. Da de rejsende havde faaet et forfriskende Bad, blev der bragt dem nye Klæder i Stedet for de ubekvemme, europæiske Selskabsdragter, de var flygtede i. Navnlig saa Vup fantastisk ud med gult Silkeklæde om Hovedet og langløbende Pistoler i det røde Skærf.

Nogle Tjenere førte dem dernæst over en aaben Plads, som i Skumringen saa ud til at være omgivet af Buskadser, til den gamle Tempelbygning, paa hvis Trappe der stod en dobbelt Række hvidklædte Tjenere med Fakler. Gennem en smukt formet Portal kom de ind i en Forhal, oplyst af talrige kinesiske Lysballoner. Et Forhæng droges til Side og aabenbarede en Hal, oplyst af Petroleumslamper og Voxkerter. Paa en Forhøjning i Baggrunden stod et kolossalt, meget grotesk og forvredet Gudebillede med grønt Ansigt, røde Øjne og for-

gyldte Horn. Foran det stod en fløjelsbetrukken Divan, og paa den sad Han selv iført guldbrokades Sloprok med bredt Silkebælte og turbanagtig Hovedbeklædning. Ved et Bord tæt ved sad Ah Tsi med store Briller paa Næsen, i Færd med i en Protokol at indføre en Del Værdipapirer, som Ruth Ivanowna et for et overrakte til Ham selv.

Lidt til Siden stod Major v. Stein og strøg sit store Skæg; langs Væggene sad et Dusin betroede Mænd i rige Dragter. En tyk Ceremonimester bukkede for vore Venner og anviste dem Plads i magelige Rørstole.

»De Herrer skal straks faa Audiens,« hviskede han. Kort efter aabnedes en Sidedør; tre Pirater med Bajonetter paa Geværerne førte en Herre og en Dame frem for Piratfyrstens Trone. Det var Hr. Grooteveldt og hans Datter Lilian, men de saa ikke saa selvglade ud som forud. v. Stein traadte frem og bukkede for dem.

»Jeg har holdt mit Løfte,« sagde han, »jeg har vist Dem Steder, som De aldrig drømte om. Jeg har bragt Dem i Selskab med ægte Pirater, og det er ikke blevet Dem saa mammuthagtig dyrt, at De ikke har kunnet betale — Miss Lilian vil faa noget at prale af i New York.«

»Summen stemmer — all light,« ytrede Ah Tsi.

»I vilde nu have været frie,« tilføjede Ham selv, »om ikke Eders Konsul havde svigtet Aftalen

og sat Politiet paa vort Spor. Det ændrer helt Sagen.«

»Jeg forsikrer, det er sket mod mit Vidende,« stammede Grooteveldt.

»Naturligvis, var jeg ikke vis paa det, havde De ikke en Time tilbage at leve i,« Fyrsten gjorde en Haandbevægelse henimod en Drabant, som rystede sit brede Sværd, »Feilen er Deres Landsmænds, men da det er muligt, at jeg kunde gøre Forretning med Amerika en anden Gang, maa jeg lære dem, at jeg ikke lader mig holde for Nar. De bliver bragt til Shanghai i Morgen — Deres Datter bliver her.«

»Fader, tag ikke fra mig,« skreg Lilian og kæmpede mod Soldaterne, der krydsede deres Bajonetter mellem Fader og Datter. v. Stein holdt fast paa Millionæren, og Lilian sank besvimet om. Fyrsten klappede i Hænderne, en halv Snes unge Kvinder kom frem bag et Forhæng, tog Lilian imellem sig og førte hende hen til den ene Side af Hallen. Millionæren tilbød en stor Sum i Løsepenge.

»Mine Domme kan ikke appelleres,« erklærede Han selv, »Pigen er køn; jeg giver hende til en af mine tapre Venner.«

Der lød Bifald fra de forsamlede Pirater.

Poul følte sig helt ilde til Mode og iagttog skiftevis den grædende Lilian og Millionæren, der stod og tørrede Sveden af sin Pande. Han lagde derfor ikke Mærke til, at Asano og Kijomori blev

kaldt frem for Fyrsten og talte med ham i flere Minutter i en sagte Tone. Omsider bukkede begge Japanerne lige til Jorden, og Ceremonimesteren berørte Pouls Skulder med sin guldknappede Stok for at betyde ham, at det nu var hans Tur.

»Velkommen til Vort lystige Hof,« begyndte Han selv, »Vi ser og hører til Vor Glæde, at De nu er bleven saa meget Asiat, at De vil adlyde enhver Ordre, som en Taïra Mume vil give Dem i Deres ny Fædrelands Navn.«

»For saa vidt, jeg kan gøre det uden at svigte mit Løfte til Store Nordiske,« begyndte Poul.

»Deres Plads der er besat, unge Mand,« erklærede Fyrsten, »Nippon vil sikkert finde Anvendelse for Deres Evner paa anden Vis. Nok herom — De har med Vaaben i Haand været med at redde en Million Dollars og en Os dyrebar Person fra amerikanske Agenteres Klør — forlang en Gave af Os.«

Poul trak Vejret dybt: »Saa beder jeg om Taïraernes sorte Urne.«

»To Minutter forsent,« lo Han selv, »Vi har just tilsagt D'Hrr. Asano og Kijomori deres Familiereliqui for deres Part i den samme Tjeneste. De rejser i Morgen med Dykkerbaaden til Vort Skatkammer. Betænk Dem paa en anden Gave, unge Mand. Hvad Dem angaar, Hr. Naturforsker,« henvendte Fyrsten sig til Vup, »saa har De nu gjort Gavn nok for at se en levende Bambusbjørn. Vi

er kvit; og Vi er endda Deres Skyldner. Maa Vi tilbyde Dem en Pung med Guldstykker til Afsked.«

»Det var profekto ingen ilde Idé,« Vup gned sig henrykt i Hænderne, »saa har jeg Raad til at rejse til Buitensorg paa Java.«

v. Stein lo, og Ah Tsi grinede op til begge Øren.

»Naa, Ven Lindhardt,« spurgte Han selv, »hvad ønsker De saa?«

Pouls Opmærksomhed var atter vendt mod den blege Lilian Grooteveldt, der saa paa ham med store forskræmte Øjne. Han fik en Idé.

»Giv mig Frøken Lilian Grooteveldt.«

Han selv betragtede Poul med sit gennemtrængende Blik. »De tager Munden fuld, unge Mand. Damen er en af de rigeste Arvinger i Amerika, og Grooteveldt er nødt til at anerkende Dem som Svigersøn, om Vi forlanger det. Men hvorfor skulde Vi forlange det?«

»Lægger De Pigens Skæbne i min Haand,« svarede Poul, »saa vil jeg lade hende rejse hjem med sin Fader til New York, hvor hun kan fortælle sine Landsmænd, hvad det koster at kalde Japanere Abekatte og nægte at sidde til Bords med en Komtesse Taïra Mume. Jeg kunde have advaret Grooteveldts, men mit Hjertes Dame fordrede Hævn.«

»Blot De havde talt rent ud af Posen til mig, unge Mand,« udbrød Grooteveldt, »jeg skulde gjerne have forgyldt min Datters ubesindige Ord.«

»Efter asiatisk Opfattelse bliver en Fornærmelse

ikke mindre, fordi den indsvøbes i Banknoter,« svarede Poul.

»Pigen er din,« erklærede Han selv, »du er en modig Gut, Ven Lindhardt. At bruge Vore Pirater som Redskab for egen Hævn, det har ingen vovet at byde Os før.«

»Ved alle langneglede Mandarinere,« lo v. Stein, »Fyren har lært Jiu-jitsu.«

»Og nu til Bords,« sluttede Fyrsten, »i Aften holder Vi Gilde, og i Morgen vil Vi jage Tigeren i Rørene. Vi ønsker, at alle skal tage gode Minde med fra den Mand, der nu lever sit Liv inkognito i Ødemarken.«

Poul og Vup, Mr. Grooteveldt og Miss Lilian blev en Uges Tid i Piratlejren, som var indrettet i en forladt By midt i Taiping Vildniset. Vup fik mere end en Gang Lejlighed til at vise sin Skydefærdighed, Poul nedlagde en Tiger, og selv Miss Lilian nød Jagten.

»Her er alligevel dejligt paa Filippinerne,« udbrød hun en Dag, da en smuk Fasan faldt for hendes Skud.

Poul vilde svare, men opfangede i Tide v. Steins Blik, og den Dag i Dag fortæller Miss Lilian i New Yorks Selskabskredse om sit Fangenskab hos de galante Pirater paa Filippinerne.

* * *

Da Poul kom til Shanghai, saa han til sin Glæde, at Tairaernes Lystjagt endnu laa paa Rheden. Han

tog derud og blev modtaget med aabne Arme af de to unge Adelsmænd, som komplimenterede ham for hans Jagttrofæer, blandt hvilke Tigerskindet var det prægtigste. Men dernæst aabnede Asano højtidelig et Skab i Væggen, og der, støttet af Silkepuder, for ikke at komme noget til under Skibets Slingringer, stod Tairaernes sorte Urne, ædel og simpel i Formen, med Forgyldningen halvt afslidt, men hellig og ubetalelig som Følge af de Traditioner, som var knyttede til den. For de gamle Slægter har de Genstande, hvortil Slægtens Historie er knyttet, højere Værdi end baade Perler og Guld.

Det var Foraar i Japan, Cicaderne sang, og Blommetræet stod i Flor; naar et sagte Vindpust kærtegnede de tunge Blomsterklaser, dryssede de smaa Blomstersnefnug ned paa Jorden for at hilse deres Søster, Yuki San, ikke mere Yuki Chan, for hun var bleven voxen og havde faaet de voxnes Titel: San. Hendes Teint var gjort lysere med Puder, og hendes Øjne straaledede, hver Gang hendes Fingre rørte ved det nye Livbælte af svært Silke, som Poul havde købt til hende paa Rejsen, og hvorpaa hvide Maager tumlede sig over skummende Bølger.

Ved hendes Side gik Poul i sin smukke, japanske Silkedragt.

»Husker du Klitterne ved Jammerbugten, Yuki San, og de hvide Maager, der dalede ned fra Himlen som Snefnug mod de sortgrønne Søer? Saaledes er du kommet flyvende til mig fra det fjærne, Yuki

San, og sammen er vi fløjet til det Land, hvor du først hørte Rødkælken kvidre.«

»Tys,« hviskede Yuki, »se Kappeskildpadden!«

De stod ved Bredden af den gamle Voldgrav. Ude mellem de blomstrende Hornnødder saas det hvælvede Skjold af en ærværdig Skildpadde, saa gammel, at der voxede lang, grøn Tang paa dens Ryg, hvorved det saa ud, som om den havde Kappe paa.

»Moder har fortalt mig, at den ærværdige Hr. Skildpadde levede i vor Grav i gamle Dage, men i de senere Aar har ingen set den. At den nu behager at stige op i Solskinnet og lufte sin alderstegne Ryg, netop i Dag, da min Ven er kommen med den sorte Urne — oh Poul San, det varsler et langt lykkeligt Liv for dig og for mig.«

XXV

I Rosenvænget.

Det var Midsommer i Danmark; ude i Villaen paa Rosenvængets Hovedvej var Professore V. U. Petersen i Færd med at afskære Roser til sine Blomstervaser. Alt var stille, kun i det fjærne lød Klemten af elektriske Sporvogne, som bragte den let-sindige Ungdom ud til Dyrehavsbakkens vilde Sct. Hansfest. Professoren — ja, for hans æventyrlige Forskningsrejser havde omsider indbragt ham denne

Titel — gik og tænkte paa den sylfelette Skikkelse, som for Aar tilbage havde danset tværs over hans Rosenbed paa Fru Holsts Tøjsnor. Hvordan mon hun nu havde det? Ak ja, man blev gammel og graa, og ens unge Venner havde for travlt med at nyde deres egen Lykke til at tænke paa en gammel Lektietemper i det graa Nord.

Da sang Havelaagen paa sine Hængsler, en Solsort fløj forskræmmet op, Havens Grus knirkede under en kommendes Trin, og en munter Stemme udbød:

»God Aften, tapre Tigerdræber.«

»Holla!« der gik som et elektrisk Stød gennem Professorens krogede Skikkelse, og han rankede sig med et »hvem kalder?« Næ — hvad monne mine Øjne skue, det er profekto Jens Permin — Hans Excellence Permin burde jeg sige.«

»Overfor Dem er jeg altid Jens Permin,« svarede den ankomne, idet han tog sin Panamahat af og smilede over hele sit brune Ansigt. »Gamle Krigskammerat, jeg er vældig glad ved endelig at træffe en Mand af min egen Farve.«

»Her er da en hel By fuld,« lo Vup.

»Folk her i Byen er saa farveløse, og saa ken-jeg ikke en Kat,« erklærede Permin; »jeg var ude paa Vesterbro for at se til mit Fødehjem og knibe mig et Glas af min Faders gamle Drue. Men Permins Vinbod er væk, og der er kommet et stort Bygningskompleks i Stedet. De Hvælvinger, som gemte min Faders aarhundredgamle Vinfade, er

omdannede til Bankboks, hvor Eders rige Folk gemmer deres Værdipapirer bort i Mørket. Ovre hos os hænger man Perlekæder om Halsen paa sin Kone, spænder juvelfunklende Ringe om sin Datters Ankel og Haandlede, og lægger Guldbrokades Skab-rak paa sin Yndlingselefant; saa kan Alverden se, at man er en rig Mand. Men her er Rigmanden og hans Kontorbud lige graabrune og farveløse at se til.«

»Vi lever i et demokratisk Land,« svarede Vup, »her er Frihed og Lighed . . .«

»Uha, jeg hader den europæiske Ensformighed — dette kolde graa, ligesom Muren paa den farmaceutiske Lærestanstalt. Jeg i sin Tid rendte fra, Jeg var ude at se paa den og undrede mig over, at jeg i sin Tid fandt, den var et lille smukt Palæ. De skulde se mit nye Slot i Bangkok, hvor jeg har lige saa mange Tjenere, som vi i sin Tid var Elever paa Anstalten!«

»Kom nu med op, at jeg kan give Fru Holst Besked om, at jeg har en Gæst til Aften,« afbrød Vup, »hvad mener De om en halv Hummer og et Fad dansk Smørrebrød?«

»Jeg fik min Middagsro forstyrret af et Par Journalister, som vilde interviewe mig,« svarede Permin; »ved den Ophøjedes Ben, de spurgte mig, hvormange Løver, jeg havde skudt — Løver i Bag-indien! Og om jeg nogensinde havde været inde i Kongens Harem? Jeg kunde have fortalt dem en hel Del, som vilde have ændret hele Europas Politik,

om det var bleven troet, men jeg skyder ikke Harer med Elefantriffel. Saa fortalte jeg, at jeg havde købt 12 Fruer paa Auktionen over gamle Chulalongkorns Dødsbo og holdt en dresseret Kvælerslange paa 50 Alen til at passe paa, at de ikke stak fra mig. Dernæst spurgte jeg, om der havde været mange Isbjørne paa Saltholm i Vinter, og hvordan det gik med Hvalfiskefangsten i Storebælt, og nu trænger jeg til at tale med et fornuftigt Væsen. Derfor kom jeg herud.«

Senere paa Aftenen, da de to Herrer sad ude og nød Aftenens Fred og Duften fra de hvide Jasminer, spurgte Permin: »Kom De saa nogensinde til Buitensorg paa Java, Doktor?«

»Professor,« rettede Vup, »man kan ikke se det paa mig, men jeg er bleven finere siden sidst. Jeg kommer ogsaa nok engang til Buitensorg, men det bliver min sidste Rejse, og jeg har Lyst til at leve lidt endnu.«

»De mener?« spurgte Permin studsende.

»Jeg har det paa Fornemmelsen, at jeg skal dø derude,« svarede Vup, »De maa ikke le ad mig.«

»Ingen undgaar sin Skæbne, som Sena, min muhamedanske Majordomus plejede at sige i gamle Dage, da jeg var R a j a h e n s V e n,« svarede Permin alvorligt, »og hvorfor skulde ikke en gammel Vismand som Filosoffen Vu Pe ane sin Skæbne. v. Stein havde det paa samme Vis, sidst vi saas.«

»Hvor var det?« spurgte Professoren.

»I Singapur i Foraaret 1905; det var under den

russisk-japanske Krig. Telegrafen havde meldt, at Rojestwensky havde passeret Madagaskar med sin Armada, og jeg var sendt derned for at snuse. En Slags uofficiel Spion — de asiatiske Magter holder bedre sammen, end i Europæere aner. v. Stein var dernede i samme Ærinde, og vi fandt naturligvis hinanden; drev hver for sig omkring nede ved Havnen, udfrittede Søkaptajnerne, og mødtes paa Hotellet om Aftenen for at sammenligne de Rygter, vi havde opsnappet. Saa løb Rojestwensky omsider gennem Sundet, dampede nordefter og kastede Anker ud for Tongking for at tage Kul og reparere. Frankrig var jo paa en Maade Ruslands Allierede dengang, mens England var gode Venner med Japan. De nipponske Aviser hylede op og raabte paa England. Londonministeriet gjorde Indvendinger i Paris: Frankrig skulde opføre sig neutralt og ikke tillade en krigsførende Flaade at operere i fransk Havn.

De franske Myndigheder gjorde Japan en stor Tjeneste; de drak og festede med de russiske Officerer en hel Uge igennem, saa at Togo, Japans Storadmiral, fik Tid at forberede sig; og imens stævnede v. Stein nordpaa for fuld Kraft med sin Undervandsbaad.

»Det bliver mit sidste Togt,« sagde han til mig ved Afskeden, »men ved alle det himmelske Riges paafuglefljrede Mandariner, jeg gaar ikke ned alene.«

Der ligger en Ø i Tongkingbugten, kaldet Over-

raskelsens Ø. Den er et udslukt Krater, som Havet er brudt ind i. Kratersøen staar i Forbindelse med Havet gennem en Hule, som en Baad kan passere ved Lavvande. Der havde v. Stein et af sine Depoter for Proviant, Olie og Elektricitet. Udkiggen paa Eskadreadmiral Nebogatoffs Flagskib, »Nikolaj«, opdagede i Morgendæmningen Dragehovedet paa v. Steins Fartøj og meldte, at der var Undervandsbaade i Farvandet. Men Admiralen havde faaet nok af, at hans Folk saa Syner. De husker nok, hvor galt det gik, da den russiske Armada d. 22. Oktober 1904 passerede Doggerbank og gav sig til at skyde paa de engelske Damptrawlere i den Indbildning, at det var japanske Torpedobaade. England var lige ved at erklære Krig, og udsendte en stor Flaade, der fulgte Russerne lige i Hælene for at passe paa, at de ikke lavede flere Ulykker.

Rojestwensky blev saa irriteret over det Følgeskab, at han signaliserede: »Hold af, eller vi skyder.«

»Fyr væk!« svarede den engelske Admiral; det turde Rojestwensky ikke; men han vilde ikke vide af flere Fejltagelser, og den alt for kloge Udkigsmænd fik tre Dages mørk Arrest.

v. Stein legede omkring Skibene i den Afdeling, som førtes af Admiral Nebogatoff, omtrent som Delfinen, der leger foran en Sejler. Hans Dragehoved dukkede op snart i Luvart, snart i Læ. Baade Mandskab og Officerer saa »den store Søslinge«, men de skulde holde Mund med Vrøvl, de havde deres

Ordre. Det havde v. Stein ogsaa, derfor modstod han Fristelsen til at bruge en Torpedo, uagtet hans Næstkommanderende plagede ham. Han fulgte Armadaen nordefter, indtil de kom i Nærheden af de japanske Farvande, der satte han fuld Kraft paa og opsøgte Togo.

Natten til den 27. Maj fik Søgelyset fra en japansk Torpedojager, som var paa Forpost, fat i Dragehovedet med de lysende Øjne. Udkiggen meldte »den store Sølange«, Løjtnanten erklærede, at det var »vor Undervandsbaad«, og Marinerne raabte Banzai, da v. Stein prægede dem og spurgte efter Admiralskibet. Kl. 4 om Morgen blev Admiral Togo vækket af en Officer fra Undervandsbaaden, der bragte v. Steins Rapport med nøjagtig Angivelse af den russiske Flaades Bevægelser, hvert enkelt Skibs Rute, Hurtighed og alle andre Enkeltheder. Næste Dag stod Søslaget i Tsusjima Strædet, men det har De vel læst om.«

»Aviserne bragte ret indgaaende Beretninger om den russiske Flaades Undergang,« svarede Vup, »og da jeg jo har Venner derovre i Østen, har jeg profekto læst alt det, jeg kunde faa fat i.«

»Det, jeg kan fortælle Dem, staar ikke i de officielle Rapporter,« vedblev Permin. »Det var v. Steins Hensigt at snakke et lille Ord med, men efter Slagets Begyndelse Kl. 1, har ingen set ham; han er dog næppe gaaet ned alene, min Hjemmelsmand, som under Slaget stod i Udkigsmasten paa Togos Admiralskib »Mikasa«, forsikrer i hvert Fald, at en

russisk Krydser pludselig gav sig til at fyre ned mod Vandet og straks efter blev ramt af en Torpedo, som intet af de japanske Skibe vilde vide noget om.

Efter Slaget var Japanerne meget flinke til at opfiske de saarede Russere, som drev omkring paa Vragstykker, men Togo lod et Fartøj søge i 14 Dage paa det Sted, hvor v. Stein mentes at være sunket. Der prøvedes baade med Dykkere og med svær Trawl, vistnok ikke saa meget for at faa fat i den tapre Piratkaptajns Lig, som for at faa fat i Undervandsbaaden. Hemmeligheden ved dens Konstruktion kunde dengang have gjort Japan til Havets Behersker. Men den ligger paa Bunden af Tsusjimastrædet. Den eneste Mand, som muligvis kender lidt dertil, vil ikke tale; han har faaet nok af Krudt og Blod. Naar jeg er hjemme i mit lille Slot, serverer han mig min The, stopper min Pibe og er lykkelig.«

»De mener vel ikke Ah Tsi?« udbrød Vup.

»Jo, netop Nr. 13,« lød Svaret.

XXVI

Jens Permins Majordomus.

»Det var en Aften i Bangkok,« fortalte Jens Permin, »den nedgaaende Sol straaede i Guldfor-
siringerne paa Wat Chang Pagodens Spir, Luften var

tung af Duften fra sjældne Orchideer, som jeg har fundet oppe i Shanfolkenes Land, bragt med mig og plantet i min Have. Jeg holder af Orchideer, ligesom De holder af Roser, kære Ven. Ude over Floden trak en stor Flok flyvende Hunde afsted, paa Plyndringstogt mod Bøndernes Frugthaver. Kamma, min indiske Hustru, sad ved min Side, hendes Øjne fulgte de flyvende Hunde; jeg tror, hun vilde have givet Aar af sit Liv for, at det havde været en Flok af de hvide Duer, som holdt til ved Chand-Pol Basaren i Djaipur; der hvor vi først mødtes.

Min Hustru lider af Hjemve, især naar jeg skal forlade hende for længere Tid, og jeg skulde netop paa en Inspektionsrejse op til Teaktræsdistrikterne. Hun er jo af fremmed Race og fremmed i Siam. De europæiske Damer! Ja, enhver født Frøken Petersen eller Miss Smith tror at kunne overse hende, fordi hendes Hud er mørkere end deres, og hun bærer Guldringe om Anklerne; men i Rajputana var hendes Kaste adelig. Og de siamesiske Damer! Det gaar naturligvis bedre, men de er jo alligevel ikke af samme Race.«

»Rajputerne er rimeligvis arisk Blod, af samme Sprogstamme som Persere og Grækere,« docerede Vup, »beslægtede med os Nordboer; men Siameserne er en malajo-kinesisk Blandingsrace — og der ligger en Stump Verdenshav mellem For- og Bagindien.«

»Kamma klager aldrig direkte, men som hun

siger: I Djaipur var Duerne hvide og tamme, her er de grønne og vilde. Mine Guder havde hjemme i Byens Templer, dette Lands Guder fatter jeg ikke, og dine Guder har hjemme i Vildnisset. Vogt dig, min Husbond, at ikke Vildnissets Guder en Dag svigter dig og lader Tigeren eller Kvælerslangen sejre over dig.«

Da kom min Portvogter pludselig og meldte, at en lurvet klædt Kineser og en Kvinde i Pjalter stod ved Porten og vilde tale med mig.

»Giv dem en Almisse,« sagde jeg, »du ved, at jeg ikke vil plages med Tiggere.«

»Herre!« sagde Portneren, »Manden bad mig minde dig om Bambusbjørnen paa Hainan.«

»Lad ham komme,« udbrød jeg og rejste mig for at gaa dem i Møde. Jeg var meget nysgerrig; De har selv været med i Eventyrerne hos Ham selv og med Kaptajn Clayton. De kommente saa begge meget trætte, støvede og ømfodede ud, og Kineserens første Ord var da ogsaa en Opmuntring til Kvinden.

»Det all light Mistah Pelmin — nu Aïma, lille Due, blive alle Ting all light.«

»Hr. Komprador Pjing-Fong,« udbrød jeg.

»Nej, nu mig ikke komme i rød Bærestol, glemme alt det,« lød Svaret, »mig Ah Tsi engang, Kahyts-boy paa Telejta, koge Mad, varte op,« han saa sig om, »ogsaa passe smukke Blomst. Gøre alle Ting all light for god Herre.«

»Se, havde det nu været Dem, Hr. Professor, saa

havde De plaget ham med en Række Spørgsmaal, men jeg har levet længe nok i Østen. Det var mig nok, at Manden var i Nød og gjorde Regning paa min Hjælp. Jeg førte dem til Kamma og sagde:

»Ah Tsi, dette er min Hustru, som er mig kærere end mit Liv. Kamma, denne er min gamle Ven Ah Tsi, han og hans Ledsagerske skal have Føde og Klæder i mit Hus. Jeg rejser en Tur op i Landet i Morgen i min Konges Tjeneste, imens maa du, Kamma, sørge for vore Gæster; er det godt saaledes, Ah Tsi.«

Ja,« svarede Kineseren med et lettende Suk, »saa alle Ting all light.«

Jeg var borte i seks Uger; da jeg atter nærmede mig Hjemmet, spekulerede jeg som sædvanlig paa, hvilke Tjenere jeg nu skulde gribe i Dovenskab og være nødt til at vise Døren. Jeg har nogen Erfaring i den Retning, og plejer ikke at melde min Ankomst, saa ved de aldrig, hvor de har mig. Jeg ventede ogsaa at finde Kamma i sort Humør og blev derfor meget forundret, da jeg allerede ved Landingspladsen hørte Latter oppe fra Havestuen. Jeg sprang ud af Baaden, tværs over den store Plæne og op paa et Havebord, hvorfra jeg kunde kigge over Vindueskarmen ind i Stuen. Min Kone og Børnene tilligemed Siameserinden Aima, som De nok husker fra Ham selv's Hovedkvarter, laa paa Knæ om et stort Akvarium, hvor nogle tamme Hundestejler var oppe at slaas. Det er en almindelig Morskab i Siam, ligesom Hanekamp — og hver

sin Lyst; jeg kedede mig heller ikke over Bøffeltirekampene paa Mindanao. Det er saa sjældent at høre Kamma le, at jeg ikke vilde forstyrre, men listede om til mine Orchideer for at se, hvor mange der, som sædvanlig, var gaaede ud i mit Fravær; for det er sarte Vækster.

Til min Forundring var de allesammen smukkere og kraftigere, end da jeg rejste ud, og vi havde endda haft en Tørkeperiode; og »Regnbuefuglen« stod i Blomst. Det er en Orchide, der er saa sjælden, at kun en Rejsende foruden mig har set den vild i Siams Bagskove — og nu blomstrede den der mellem Stenene i den kunstige Høj.

Forklaringen kom, da jeg hørte slæbende Trin i Havegangen, og der stod Ah Tsi med et tilfreds Grin i Ansigtet.

»Det smukke Blomster,« begyndte han, »Boy gøre alle Ting all light. Hvordan Deres himmelske Velbaarenhed behage befinde sig efter Rejse?«

Kort at fortælle, Ah Tsi havde med min Kones Samtykke taget Kommando baade i Hus og Have. Aldrig har jeg truffet mine Heste saa velplejede og mine Tjenere saa vel dresserede. Ah Tsi forstod at sætte sig i Respekt. Naar jeg er paa Farten, kan jeg dirigere mine Jægere med en Haandsbevægelse, men hjemme styrer han mine Hustjenere med et Blik — og den lille Aima forstaar at holde Humøret oppe hos min Kone. Havde de to ikke været, vilde jeg næppe være rejst til Danmark i min Ferie.

Ogsaa Ah Tsi befandt sig vel hos mig — han tilkendegav det ved at rode Jorden op i et Hjørne af Haven, hvor han havde haft sine Penge gravede ned under mit Fravær, og bede mig sætte dem i Banken. Den gamle Sørøver er faldet til Ro og har Penge i Banken. Men hvilket Liv har han ikke ført! Det er ham, der som v. Steins Officer vækkede Admiral Togo hin for Russerne saa skæbnesvangre Maj-Morgen og overværede Tsusjunaslaget fra Admiralskibets Udkigsmast. Senere sneg han sig bort, inden de høje japanske Marineofficerer fandt paa at udspørge ham om Undervandsbaadens Bygning.

»Ah Tsi god Kinaman,« forklarede han mig, »ikke gøre Krybet derude paa Øerne til Havets Behersker.«

Han drog da til Pechili for at træffe sammen med Ham selv, men der hed det sig, at vor gaadefulde Ven i Spidsen for titusind beredne Tunguser var faldet i en Rytterfægtning mod Rennenkampfs Kosakker. Ah Tsi mener, at Rygtet talte sandt. Han begav sig til Han selvs Kvarter i Taiping Vildnisset, og var saa en Tid Bandefører og Storofficer i et hemmeligt revolutionært Selskab. Da omsider Oprøret mod Mansjudynastiet udbrød, blev han Politimester i Nanking og forstod at bære Kappen paa beppe Skuldre, saa baade Sun-jat-sen og Yuan-shi-kaj stolede paa ham.

»Dem to flinke Mand,« forklarede han mig, »Sun-jat-sen være kinesisk Mandarin og amerikansk Dok-

tor. Stor Literat, meget upraktisk, vil indføre amerikansk Forfatning i Kina. Yuan-shi-kaj vil selv være Kejser i Kina, stor Kriger, meget praktisk, ved hvordan Kineser vant til at trælle for Mandarinere. Kineser ikke lide Forandring.«

Som Politimester i den sydlige Hovedstad var Ah Tsi Genstand for seks Attentater. Han omtaler sine Angribere meget pænt saaledes: »Dem alle sammen gode Kinesere — være betalt af det ene eller det andet Parti. Ah Tsi ikke vred paa dem, bare hænge dem, fordi de prøve dolke ham.«

Men det syvende Attentat gjorde ham ked af det. Han har aldrig udtalt sig direkte, men jeg forstaar, at han troede sig forfulgt af Agenter for en fremmed Magt, der vilde bortføre ham for at klemme Hemmeligheden om Undervandsbaaden ud af ham. Han undslap fra sine Forfølgere, men næste Morgen var Nanking uden Politimester. Han og Aima, v. Steins Enke, tog paa Dæksplads med en fransk Damper til Tongking, og derfra til Bangkok, hvor de søgte Sikkerhed hos mig.

»Ah Tsi faaet nok af Krudt og Blod, Guld og forloren Højhed,« forklarer han, »nu styre Hus for gammel Ven, lave god Mad, passe Blomster, være lykkelig.« Han og Aima er gifte og passer sammen. Naar jeg kommer hjem, skal jeg fortælle ham, at de europæiske Magter nu allesammen bygger Undervandsfartøjer, det vil berolige ham at høre, at hans Hemmelighed ikke er synderlig værd.

XXVII

I. N. S.

»Saa skulde H a n s e l v altsaa være død! Hvem var han egentlig?» spurgte Vup.

»Ved De, hvorfor Japan sejrede over Rusland?» spurgte Permin.

»Fordi Japanerne kæmpede bedst,« svarede den lærde, »men hvad har de to Spørgsmaal med hinanden at gøre.«

»Mere end De tror; men lad mig begynde med Begyndelsen. Krigen mellem Japan og Kina i 1895 sluttede med, at Kina afstod Formosa, Korea, Schantung, Port Arthur og Wei-hai-wei til Japan, hvorefter de europæiske Stormagter med Rusland i Spidsen pressede Japan til at give Afkald paa de fleste af sine Erobringer. Japan indsaa, at det maatte besejre Rusland eller i det lange Løb miste sin Uafhængighed. Saa begyndte det at forberede Krigen; ikke blot bragte det sin Hær og Flaade paa Fode og sluttede Forbund med England, men Mandsjuriet og hele det russiske Østasien blev oversvømmet af japanske Spioner og Agenter. Japanske Officerer og Ingeniører arbejdede der i Aarevis, som oftest forklædte som Kinesere. De var Arbejdere paa Fæstningsværkerne, de var Barberere i Officerskvartererne og Opvartere paa Hotellerne — overalt havde de Øjne og Øren med dem. Desuden havde Japan en Masse Agenter blandt den hvide Race — under Krigen viste det sig, at alle Østens

Jøder havde svoret Rusland et evigt Had og hjalp Japanerne efter Evne. Undvegne deporterede fra Sibirien og Sakkalin, ofte begavede Folk, som var blevet forviste uden Lov og Dom, gik i Japans Sold. Ruth Ivanowna, Sibiriens Nattergal, var en af de mange. Andre lod sig fange af Nippons skønne Døttre; vi to kender f. Ex. Poul Lindhardt.

Da Krigen kom, havde Japanerne nøjagtige Generalstabskort over de Egne, der blev Krigsskuepladsen, mens Russerne manglede dem. Den japanske Generalstab vidste bedre Besked om de russiske Fæstningsværker og deres Mangler end den russiske Hærledelse. Dybt inde i Sibirien blev Jærnbanelinier ødelagte og Broer sprængte af japanske Spioner, ja i selve Europa fremkaldte japanske Agenter et Oprør, idet de fik Kalmukkerne ved Ural til at gøre Opstand. Alle disse Faktorer tilsammen maatte føre til det Resultat, vi kender: Ruslands Nederlag.

Poul Lindhardt har ogsaa arbejdet godt for sit nye Fædreland. Da han endelig kom til Tientsin, var hans Plads hos »Store Nordiske« optaget, men han var ikke længe om at faa Plads ved den Telegraf, som blev anlagt i Mansjuriet. Den havde nogle kinesiske Nikkedukker til titulære Direktører, men den blev anlagt under russisk Kontrol og for russiske Penge.

Poul Lindhardt talte godt russisk, og han elskede Yuki Chan af Slægten Taira. I Krigen gjorde han aktiv Tjeneste ved Ingeniørtroppernes Telegrafaf-

deling med Løjtnants Rang, men hans Tjenester før Krigen har vist været større, for nu er han japansk Telegrafdirektør i Søul, Koreas gamle Hovedstad, han er gift med Komtesse Taïra Mume, og deres Børn er optagne i den nipponske Adelskalender.

Den sorte Urne har gjort sin Nytte, hvis Han selv da nogen Sinde har arbejdet for Japan!«

»Hvem skulde han ellers have arbejdet for?« spurgte Vup.

»For sig selv eller for — sit Fædreland. Japan er saa sandelig ikke det eneste Land, som har Spioner og hemmelige Agenter ude over — jeg tør næsten sige — hele Verden. De europæiske Stormagter sidder sandelig ikke heller med Hænderne i Skødet. Naar engang den store europæiske Krig bryder ud, vil Verden faa mærkelige Ting at se. I Rajputana blev jeg i sin Tid mistænkt for at være russisk Spion, og i Siam har jeg oplevet et og andet Sammenstød mellem engelske og franske Agenter.

Tænk Dem nu, at der udbrød Krig mellem de hvide Stater, og at et europæisk Fyrstehus havde en Slægtning siddende som Konge paa, skal vi sige Mindanao, med en Flaade, bemandet med Morer, fordem tapre Sørøvere, nu indeksserserede og forsynede med moderne Vaaben. Mandayafolkets fødte Ryttere vilde give et glimrende Kavalleri og den viscayensiske Milits har aldrig været at kimse af. Kongen af Mindanao kunde blive en alvorlig Fare baade for det engelske Hongkong og det franske Tongking, ikke at forglemme Java med Buiten-

sorg. Og det var jo nærmest et Uheld, at Han selv ikke blev Konge paa Mindanao. Vort Eventyr med Kaptajn Clayton var ikke saa meningsløst, som det saa ud til. Der var rigtig godt System i det hele. Naa, naar man kender Han selv virkelige Navn«

»Saa du ved det,« udbrød Professoren.

»Jeg har anet det lige siden v. Stein engang forløb sig og fortalte, at han havde staaet ved hans Brigade i 1878 i Bosnien. En anden Gang sagde v. Stein, at Han selv var af europæisk Fyrsteblood og egentlig Arving til en Throne. Saa begyndte jeg at regne efter. Europa har jo en Del Kongefamilier uden Land. Der er Napoleons Efterkommere og to andre franske Herskerslægter; der er Don Carlos fra Spanien, og de fordrevne Fyrster fra Parma, Modena og Toscana. Forbogstaverne *I. N. S.* passer kun paa en af dem, og Ah Tsi har senere bekræftet min Antagelse ved at meddele forskellige Smaatræk, f. Ex. at Han selv viste sig første Gang i Kina i 1892. Jeg har blot aldrig kunnet blive klog paa, om Han var sit Fædrelands hemmelige Agent, eller om Han virkelig var blevet uens med sin Slægt og for ramme Alvor havde sluttet sig til de Kredse, der stræber at fortrænge de hvide fra Asien. Jeg faar det sagtens aldrig at vide, Han selv hviler i en Gravhøj i Mansjuriet sammen med et Par Hundrede tapre tungusiske Røvere — og hvad skulde det ogsaa hjælpe til. Poul Lindhardt og jeg er bleven store Mænd i østasiatiske

Stater, vi er bleven lykkelige med Asiens fagre Døttre, men vi er dog kun Brikker i Hænderne paa Jordens Herskere, som atter kun er Gudernes Redskaber. Hvor bærer det hele hen? En indisk Braman læste en Gang for mig af en hellig Bog disse Ord: »Hvortil Verden skal blive, det ved kun En, og muligvis ved Han det dog ikke.«

»Men *I. N. S.*« Vup var sprunget op og bankede sig paa Panden med sin lange Pegefinger. »*I. N. S.*«, gentog han.

»Storhertug Leopold den 2den af Toscana havde en Søn, født i 1852 i Florents. Efter Faderens For drivelse fra sit Land under den italienske Frihedskamp, blev den unge Prins Johan Ærkehertug af Østrig, gjorde Tjeneste i den østrigske Okkupationshær i Bosnien og var i 4 Aar Chef for 3die Division i Lisz. I 1889 blev han uenig med Regeringen, Grunden ved ingen; det er Gætteværk, naar der paa staas, at han og den senere saa ulykkeligt omkomne Kronprins Rudolf havde haft i Sinde at gøre Oprør mod Kejser Franz Josef og sætte Rudolf paa Thronen i Ungarn. Nok er det, at Prins Johan nedlagde sin Officerspost og sin høje Titel, antog Navnet Johan Orth og indskibede sig med sin Formue og sine bedste Venner paa et Koffardiskib, der gik til Sydamerika. I et illustreret Blad har jeg set et Billede af Kaptajn Johan Orth blandt sine Skibsfæller; jeg vil ikke paastaa, at Ligheden med Ham selv er slaaende, men v. Stein er ikke til at tage Fejl af; han staar som første Styrmand. Kaptajn Orth anløb

Buenos Ayres i Argentina og satte derefter Kurs sønden om Kap Horn; siden har man aldrig hørt fra ham. Aviserne . . .«

»Ja, det husker jeg profekto godt,« afbrød Vup, »hver evige Dag var der Artikler om Johan Orths gaadefulde Forsvinden, man antog til sidst, at han var gaaet under med Mand og Mus. Netop det Aar var der svære Storme omkring Hornet.«

»Senere er der af og til opdukket Rygter,« vedblev Permin; »snart er Johan Orth set som Droskekusk i New York, snart som Landmand i Ohio; andre siger, han lever som Partikulier paa Mallorca ved Spanien, men jeg mener nu, at der er et vist Sammenhæng mellem Johan Orths Forsvinden i 1891 i Sydhavet og Han selv's Ankomst til de kinesiske Farvande Aaret efter.«

»Hm, ja maaske; hvad var da Ærkehertugens fulde Navn? Hvad betyder *I. N. S.*?«

»Johan Nepomuk Salvator,« sluttede Jens Permin.

»En Robinsonade« kalder Forfatteren denne friske og spændende Fortælling, og den har virkelig ikke saa faa, af det berømte Forbilledes udmærkede Egenskaber. Man følger med levende Optagethed den unge, raske Knøs og hans ældre Ven igennem alle deres eventyrlige Tilskikkelser til Søs og paa den ubeboede Koralø med dens mystiske onde Aand. At genfortælle Handlingen vilde være at berøve Bogens Købere — og det vil blive mange — den Spænding, i hvilken den velkomponerede Fortælling vil holde dem fangne indtil den sidste Side. Det er en ægte »Drengebog«, en af den Slags Bøger, som alle Drenge vil eje og sluge Gang paa Gang, glemmende Lektier, Sengetid og andet kedsommeligt i Selskab med deres Helte paa den fjærne Tropeø.

»En god Bog, en udviklende og for-
nøjeligt belærende Bog.« H. S. L.

»Om denne Bog er kun godt at sige.

For raske Drenge er Fortællingen om Fred og Willy paa den øde Koralø en udmærket Bog. De dræber — man ser det skrækkelige Øjeblik paa Bogens Bind — Krokodillen, der af de indfødte antages for en ond Aand, hvorfor de drager ud og befrier den fangne Fyrstinde og bliver Fyrster over Stammen.

En fornøjelig Bog, fortalt som den er i et livligt og godt Sprog, der bringer en til at mindes Kaptajn Marryats muntre Romaner.

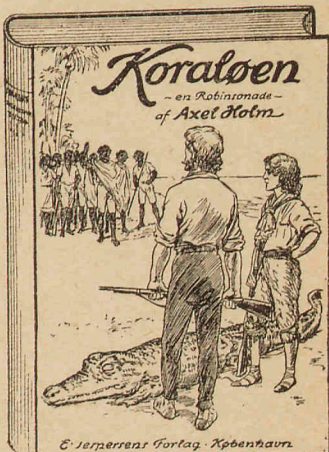
Paa Julebordet vil »Koraløen« ikke mangle, og Willy vil blive alle raske Drenge Helt. (Aalb. Stiftst.)

Denne Bog skal nok hjælpe til, at Stillingen bevares. Der er Farl og Spænding over alt, hvad Willy Clayton oplever paa sine Togter i Stillehavet. Der er baade Belæring og Underholdning at hente, saa det er i det hele taget en udmærket Bog for større Børn. Den løber man ingen Risiko ved at købe.

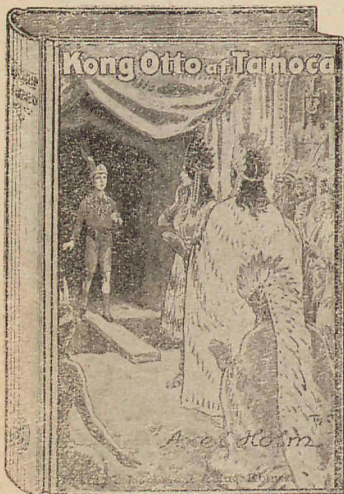
(Bogsamlingsbladet. Chr. Hoirup.)

Dette er Fortsættelsen af Sukces'en »Koraløen« i Fjor, men denne kan

godt læses, uden man først har læst den første. Og den overgaar endog sin Forgænger fyldt som den er med Masser af Viden og Kendskab til

Sydhavsoernes og Amerikas Fauna og Flora, de Vildes Liv og Overtro, og med en Handling, der i Henseende til Mængden af Oplevelser og Spænding kan sige Sparto til selve Stevensons »Sydhavseventyr« og »Treasure Island.«

Større Ros kan en Drengbog ikke faa; den vil sætte samtlige Skolelærere graa Haar i Hovedet; for der bliver ingen Tid til at læse Lektier, fordi den kække Willy skal følges paa sine Eventyr. (Politiken. Knud F.)

»Axel Holm, hvis tidligere Bøger for Ungdommen — »Den store Søslange« og »Koraløen« — er bleven modtaget med største Interesse og i Grunden læses lige saa meget af Ældre som af Yngre, har atter i Aar udsendt en Bog af lignende Art. Den bærer Titlen »Kong Otto af Tamoca« og handler om en Række mærkelige Eventyr, som en Dreng her hjemme fra Danmark oplever under en Rejse i Columbia. Hans Eventyr indledes med, at han styrter ned i en Fjældrevne, hvorved han kommer ind i en gammel Kobbermine, i hvis Gange

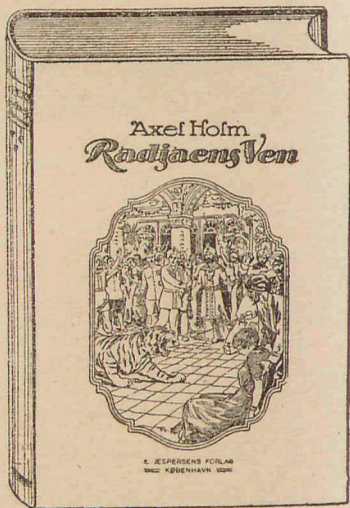
han forvilder sig. Nede i Minen finder han imidlertid nogle Smykker, som efter sin Død blev ophøjet til en Art Guddom af sine tidligere Undersaatter. Disse Smykker foraarsager at Drengen, da han naar ud af Minen, af en Skare indianske Krigere bliver anset for at være den afdøde Konges Søn. Han udraabes derfor til Konge, og nu faar han Lejlighed til at vise, hvad han duer til.

I Bogen opulles en Række interessante Billeder fra Columbias Natur, og der gives fængslende Skildringer af Landets oprindelige Befolknings Kultur og religiøse Skikke.

Det er saaledes en Bog, der giver Belæring paa samme Tid, som den underholder sine Læsere.

(C. A. Aftenposten.)

Axel Holm forfølger atter til denne Jul sin Sukces fra de sidste Aar, hvor hans eventyrlige Bøger for Drengene har vundet saa megen Paaskønnelse. Denne Gang fortæller han om en ung Pharmaceut, der bryder ud fra de trange hjemlige Forhold og rejser til Indien. Her bliver han ansat hos en af de indfødte Fyrster, og alle de Eventyr han oplever derovre, vil faa alle danske Drenges Hjerter til at banke.

Og saa kan alle Drenge lægge sig paa Sinde, at det er nok Jens Permins Mod, Klogskab og Koldblodighed, som bryder ham Vejen frem, men Helbredet holder han oppe, og han trodser det farlige Klimas Indvirkning ved fra første Stund at forsage al Alkohol — det, som ellers er Grunden til Tusinder af Europæeres Undergang i de febersvangre Egne.

Axel Holms nye Bog bør findes paa ethvert Julebord; den er en udmærket Gave til halvvoksne Drenge — ja, til Pigebørn med.

Anna Erslev.

Foruden Romanen og alle dens Eventyr faar Læseren et levende Billede af Indien i vore Dage, af Naturen, dens Dyreliv og Vegetation, af Kastevæsenet og de forskellige hedske Religioner, Hinduer, Braminer, Muhamedanere osv., kort sagt et broget Billede af Land og Folk, som efterlader et blivende Indtryk — selv om den reelle Viden ikke øges.

»Radjahens Ven« er en Bog for den modnere Ungdom, om man tør bruge det Udtryk for Drenge og Piger i Alderen 14—17 Aar, en Bog fuld af Lys og Sol, Eventyr, Spænding og Effekt og dog komponeret med et Stærk af Sandsynlighed over sig.

Jens ender i Siam, hvor Ø. K. og Kongen kappes om at faa ham i deres Tjeneste.

(Aalborg Stiftstidende.)

Axel Holm har jo gennem flere Bøger fastslaaet sit Ry som en glimrende Forfatter af fantasifulde Drengebøger, og denne vil kun styrke hans Popularitet.

(Vestloll. Avis.)

Men allersikrest paa Succes er dog maaske den friske, djærve Forfatter af mange tidligere Børnebøger.

Digteren for raske Drenge,

Axel Holm,

hvis Julebog »Kaptajn Clayton« er en ganske brillant Bog. De forskellige spændende Tildragelser er sat op med Farve og Humør, navnlig er et Af-

snit om Permins Oplevelser i et Slaveri og Flugten derfra sammen med forskellige Lidelsesfæller, overordentlig raskt fortalt.

(Kolding Avis.)

